

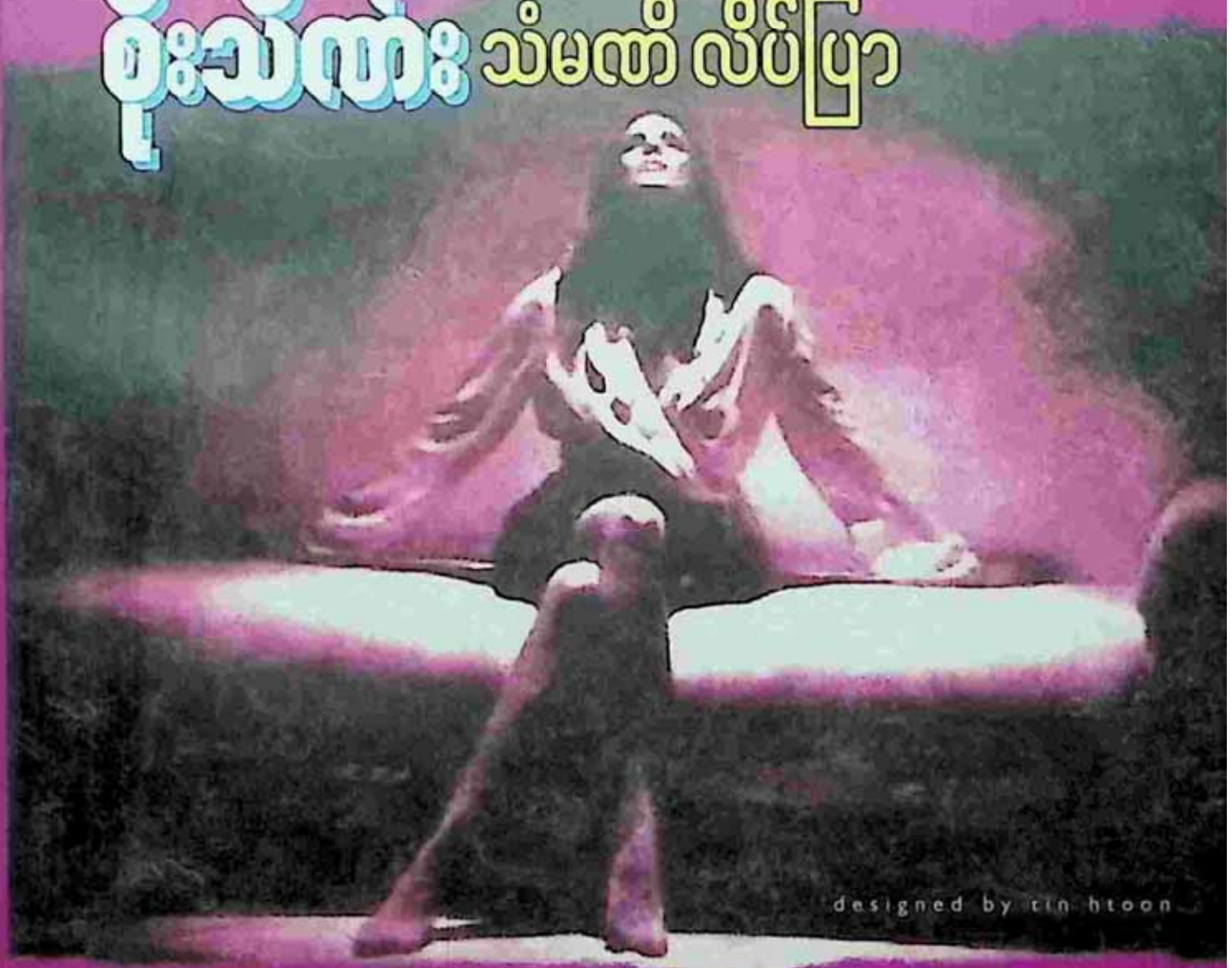
www.shawbooks.com

SAMPLE BOOK

SIDNEY SHELDON

THE STARS SHINE DOWN

စိုးသိန်း သံမဏိ လိပ်ပြာ

designed by cin htoon

SIDNEY SHELDON

THE STARS SHINE DOWN

စိုးသိန်း

သံမဏိ လိပ်ပြာ

ဒုတိယ အကြိမ်၊ ၂၀၁၈၊ ဖေဖော်ဝါရီ
[ပထမ အကြိမ်၊ ၁၉၉၄၊ ဇွန်၊ မြဝတီရည် စာပေ]

မျက်နှာပုံ: ပန်းချီ တင်ထွက်:
အုပ်ရေ ၅၀၀
တန်ဖိုး: ၅၀၀၀ ကျပ်

မျက်နှာပုံနှင့် အတွင်း ပုံနှိပ်သူ ဒေါ်ခင်စိ (၀၂၄၈)၊ ပြည်ဦးဘေ ပုံနှိပ်တိုက်
၁၅၈၊ ၃၇ လမ်း၊ ကျောက်တံတား မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်။

ထုတ်ဝေသူ ဒေါ်သင်းသင်းမွန် (၀၀၃၇၂)၊ သင်း စာပေ
၁၉၊ ယောသကလမ်း၊ သာယာကုန်း ရပ်ကွက်၊
မင်္ဂလာတောင်ညွန့် မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်။

ဤစာအုပ်ကို မော်တွန် ဂျန်ကလိုအား ရည်ညွှန်းအပ်ပါသည်။

ဆစ်ဒနီ ရှယ်လ်ဒွန်

ကျေးဇူးတင်လွှာ

ကျွန်ုပ် အတွက် မိမိတို့ အချိန်နှင့် ကျွမ်းကျင်မှုတို့ကို ရက်ရက် ရော့ရော့ ပေးကမ်း ကူညီခဲ့ကြသည့် အောက်ဖော်ပြပါ ပုဂ္ဂိုလ်များ အား အထူး ကျေးဇူးတင် ရှိပါသည်။

အကြီးမားဆုံး လောင်းကစားသမားများ ဖြစ်ကြသည့် အိမ်မြေ လုပ်ငန်းရှင်တို့၏ ဝင်ပါထဲသို့ ကျွန်ုပ်အား လမ်းပြ ခေါ်ဆောင် သွားခဲ့သည့် ‘လယ်ရီ ရပ်ဆို’။

မိမိတို့၏ သီးခြား ကမ္ဘာထဲသို့ ဝင်လေ့လာရန် ကျွန်ုပ်အား ဖိတ်မန္တက ပြုခဲ့ကြသည့် ဂီတ ပညာရှင် အကျော်အမော်များ ဖြစ် ကြသော မိုနာဂိုလာဘက်၊ ဂျန် လီးလ်၊ ဂူဘင် မေထာ၊ ဒပ်လီ မိုးရ်၊ အွန်ဒရေ ပရီဗင်နှင့် လီယိုနတ် ဘန်းစတိုင်း၏ အမွေ ဆက်ခံ ထိန်းသိမ်းရေး ဘုတ်အဖွဲ့မှ ဂေါပက လူကြီးများ။

နွေးထွေးစွာ ဧည့်ခံ ပြုစုခဲ့ကြသည့် ဂလေ့စ်ဘေး မြို့မှ မြို့သူ မြို့သားများ (ကျွန်ုပ်က လိုအပ်သည်ဟု ယူဆသဖြင့် စိတ်ကူးယဉ်၍ ဖန်တီး ဖြည့်စွက် ရေးသားမှု အချို့နှင့် ပတ်သက်၍ ကျွန်ုပ်အား ၎င်းတို့ ခွင့်လွှတ်နိုင်လိမ့်မည်ဟုလည်း မျှော်လင့်မိပါသည်။)

ဤစာအုပ်တွင် ပါဝင်သည့် ကျွမ်းကျင်မှုများသည် အထက် ဖော်ပြပါ ပုဂ္ဂိုလ်တို့နှင့်သာ သက်ဆိုင်ပါသည်။

အမှားအယွင်းများ ရှိခဲ့ပါက ကျွန်ုပ်၏ အပြစ်သာ ဖြစ်ပါသည်။

ဆစ်ဒနီ ရှယ်လ်ဒွန်

ကြယ်လေးတွေ မိုးကောင်ကင်ပေါ်က
(အလင်းရောင်) လင်းလက် ပြာကျလို့ နေလေရဲ့
တို့ရဲ့ အသေးအပွဲ ဘဝ တစ်လျှောက်
နေထိုင် ဖြတ်သန်းကြပုံကို
(သူတို့က) စောင့်ကြည့်နေကြပြီး
တို့အတွက် သူတို့ ဝိုင်းငိုကြတယ်။

မိုနေး မိုဒလေးစ်

အပိုင်း ၁

အခန်း ၁

ကြာသပတေးနေ့၊ စက်တင်ဘာ ၁၀၊ ၁၉၉၂၊
ည ၈:၀၀ နာရီ။

ဘိုးရင်း ၇၂၇ ဂျက်လေယာဉ်ကြီးသည် ဧရာမ ငွေရောင် ငှက်မွေးတောင်ကြီး
တစ်ခု လွင့်ပစ်ခံလိုက်ရသည့်အလား တိမ်တိုက် ပင်လယ်ကြီးထဲ၌ လှုပ်ခါသွား
သည်။ လေယာဉ်မှူး၏ စိုးရိမ်သော အသံက စပီကာမှ ပေါ်ထွက်လာသည်။

‘ထိုင်ခုံ ခါးပတ် ပတ်ထားရဲ့လား မစ္စ ကင်မရွန်’

ပြန်ထူးသံ မကြားရပေ။

‘မစ္စ ကင်မရွန်၊ မစ္စ ကင်မရွန်’

သူမသည် အတွေး ရေလျှင်ကြော နစ်မြောနေရာမှ လန့်နိုးသွားသည်။

‘ဟုတ်ကဲ့၊ ပတ်ထားပါတယ်’

သူမသည် ပို၍ ပျော်ရွှင်စရာ ကောင်းသော ကာလများနှင့် နေရာ ဒေသ
များ အကြောင်းကို စားမြုံ့ပြန်နေမိ၏။

‘ခင်ဗျား ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူးနော်၊ ကျွန်တော်တို့ ဒီမုန်တိုင်းကြားက လွတ်
ခါနီးပါပြီ’

‘ကျွန်မ အိုကေပါတယ် ရော်ဂျာ’

ငါတို့ ကံဆိုးလို့ လေယာဉ် ပျက်ကျသွားလည်း အေးတာပဲ ဟု လာရာ
ကင်မရွန် စိတ်ထဲက ပြောလိုက်သည်။ တစ်ခါတည်း ကိစ္စ ပြတ်သွားမည်။
တစ်နေရာရာမှာ တစ်နည်းနည်းနှင့် အားလုံး လွဲချော်သွားခဲ့ပြီ မဟုတ်လား။

ဤကား ကံကြမ္မာ၏ လက်ချက် ဖြစ်သည်၊ ကံကြမ္မာကို အနိုင် တိုက်လို့
မရနိုင် ဟု သူမ တွေးလိုက်သည်။

ပြီးခဲ့သည့် နှစ်အတွင်း သူမ ဘဝ တစ်ခုလုံး ထိန်းမနိုင် သိမ်းမရ ချာလပတ် ယမ်းခဲ့သည်။ အစစအရာရာ သူမ လက်လွတ် ဆုံးရှုံးမည့်ကိန်း ဆိုက်ခဲ့သည်။

အို ဘာမှ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး၊ ဒုက္ခ ရောက်စရာ အကြောင်း ဘာမှ မရှိပါဘူး ဟု သူမ ကိုယ့်ဘာသာ အားပေး စကား ပြောမိသည်။

လေယာဉ် ခေါင်းခန်း တံခါး ပွင့်လာပြီး လေယာဉ်မှူး ထွက်လာသည်။ သူက တဒင်္ဂ ရပ်ပြီး မိမိ လေယာဉ်ပေါ် ပါလာသော ခရီးသည် အမျိုးသမီးအား တလေးတစား ကြည့်လိုက်သည်။

သူမသည် ချောမော လှပသူ တစ်ဦး ဖြစ်သည်။ နက်မှောင်သော ပိတုန်းရောင် ကေသာကို နောက်သို့ စုချည်ပြီး ဆံထုံး ထုံးထားသည်။ အသားအရေက ဝင်းဝါ ချောမွတ်သည်။ မီးခိုးပြာရောင် မျက်လုံးက အသိဉာဏ်ပညာ ပြည့်ဝနေသည်။

ရီနိုမြို့ လေဆိပ်မှ ထွက်ခွာလာခဲ့ပြီးနောက် သူမ အဝတ်အစား လဲထားခဲ့သည်။ ယခုအခါ သူမသည် သွယ်လျ၍ ညှို့အား ကောင်းသော ကိုယ်လုံးအလှကို ပေါ်လွင်စေသော ပခုံး တစ်ဝက် ဖော်ထားသည့် အဖြူရောင် စကားဆီညနေခင်းဝတ် ဂါဝတ် အဖြူကြီးကို ဝတ်ဆင်ထားသည်။ သူမ၏ လည်ပင်း၌ စိန်နှင့် ပတ္တမြား တွဲထားသည့် လည်ဆွဲ တစ်ကုံး ဆွဲထားသည်။

သူ ဘဝ ပျက်လုလု အချိန်မှာ ဘယ်နှယ်လုပ် သည်လို့ တည်ငြိမ်စွာ နေနိုင်ရပါလိမ့် ဟု လေယာဉ်မှူးက စိတ်ထဲက မေးခွန်း ထုတ်လိုက်သည်။

ပြီးခဲ့သည့် လအတွင်း သတင်းစာများသည် သူမအား ရက်ရက်စက်စက် တိုက်ခိုက်ခဲ့ကြပေသည်။

‘တယ်လီဖုန်း ဆက်လို့ ရသေးရဲ့လား ရော်ဂျာ’
‘မရဘူး မစ္စ ကင်မရွန်၊ လေမုန်တိုင်းကြောင့် အနှောင့်အယှက်တွေ ဝင်နေတယ်၊ လာဂါးဒီးယား လေဆိပ်ကို ကျွန်တော်တို့ တစ်နာရီလောက် နောက်ကျမှ ဆိုက်လိမ့်မယ်၊ ကျွန်တော် စိတ်မကောင်းပါဘူး’

ငါ့ရဲ့ မွေးနေ့ ဧည့်ခံပွဲကို နောက်ကျမှ ရောက်တော့မှာပါလား။ အဲသည်ပွဲမှာ လူစုံတက်စုံ ရောက်နေရောပေါ့။ အမေရိကန် ဒုတိယ သမ္မတကြီးရယ်၊ နယူးယောက် ပြည်နယ် အုပ်ချုပ်ရေးမှူး၊ နယူးယောက် မြို့တော်ဝန်၊ ဟောလီးဝုဒ်က အကျော်အမော်တွေ၊ နာမည်ကျော် အားကစားသမားတွေနှင့် နိုင်ငံပေါင်း ဒါဇင်ဝက်လောက်က ဘဏ္ဍာရေး လုပ်ငန်းရှင်တွေ အပါအဝင် ဧည့်သည်ပေါင်း

mgyoe.com

အယောက် နှစ်ရာတောင် ဖိတ်ထားတယ်လေ ဟု လာရာ စိတ်ထဲက ရေရွတ် လိုက်သည်။

ဖိတ်ကြားမည့် ဧည့်သည် စာရင်းကို သူမ ကိုယ်တိုင် စိစစ် ရွေးချယ်ပြီး အတည်ပြုခဲ့သည်။

မွေးနေ့ ဧည့်ခံပွဲ ကျင်းပမည့် ကင်မရွန် ပလာဇာ တိုက်ကြီး၏ မဟာ ကပွဲ ခန်းမဆောင်ကြီးကို သူမ မြင်ယောင်မိသည်။ မျက်နှာကြက်မှ ဖန်မီး ဆိုင်းကြီးများ တွဲလောင်း ချိတ်ထားရာ ခန်းမ အတွင်း၌ စိန်တုံးများ တောက်ပ ပွေးလက်သလို အလင်းတန်းများ ရောင်ပြန် လင်းလက် ယှက်သန်းနေပေလိမ့် မည်။ ဧည့်သည် အယောက် နှစ်ရာအား စားပွဲ အလုံး နှစ်ဆယ်တွင် နေရာ ချထားပြီး ဖြစ်မည်။ အကောင်းဆုံး ပိတ်စများ၊ ကြွေထည်၊ ငွေထည် ပစ္စည်းနှင့် ဖန်ထည် ပစ္စည်းများကို စားပွဲတိုင်းမှာ ထားရှိပေးပြီး အဖြူရောင် သစ်ခွ ပန်းပွင့် များ ဝေဆာ လှပစွာ ထိုးစိုက်ထားလိမ့်မည်။

အရက် ကောင်တာများကို အပြင်ဘက်ရှိ ဧည့်ခန်းမကြီး၏ အစွန်း နှစ် ဖက်စလုံးတွင် ဖွင့်လှစ်ထားပေးပြီး ဖြစ်မည်။ ခန်းမကြီး၏ အလယ်ကောင်တွင် ကား ငန်းပုံ ထွင်းထုထားသည့် ရေခဲတုံးကြီးနှင့် ဘယ်လူဂါ ငါးဥ၊ ပုစွန်ဆိတ်၊ ပုစွန်တုပ်၊ ကဏန်း၊ ရှန်ပိန် ပုလင်းများ ထည့်ထားသည့် အဖြူရောင် ရေခဲပုံး ငယ်များ ဝန်းရံထားသည့် ဘူဖေး စားပွဲရှည်ကြီး တစ်လုံးကို တွေ့ရမည် ဖြစ် ၏။

အထပ် ဆယ်ထပ် ပါသော မွေးနေ့ ကိတ်မုန့်ကြီးသည် မိမိအား မီးဖို ချောင်ထဲ၌ စောင့်ဆိုင်းနေပေသည်။ စားပွဲထိုးများ၊ စားပွဲထိုးခေါင်းများနှင့် လုံခြုံရေးမှူး အားလုံးတို့သည် ယခုလောက်ဆို အသင့် နေရာ ယူထားပြီးလောက် ပေပြီ။

ကပွဲ ခန်းမ အတွင်းရှိ စင်မြင့်ပေါ်တွင် မိမိ၏ အသက် လေးဆယ်ပြည့် မွေးနေ့ပွဲကို ဂုဏ်ပြုသောအားဖြင့် ဧည့်သည်များ တွဲကချင်စိတ် ပေါက်လာ အောင် တေးသီချင်းများ တီးမှုတ်၍ လှုံ့ဆော်မည့် သံစုံ တီးဝိုင်းကြီးများမှာ လည်း အဆင်သင့် ဖြစ်နေလိမ့်မည်။

အစစအရာရာ အဆင်သင့် အနေအထားမှာ ရှိနေကြမှာပါ။

ညစာ စားပွဲမှာ မြိန်ရှက်ဖွယ် ဖြစ်လိမ့်မည်။ ဟင်းလျာ စာရင်းကို သူမ ကိုယ်တိုင် ရွေးချယ်ခဲ့သည်။ ဟင်းလျာများ စားသောက်ပြီးသည့် အခါ ဒိန်ခဲနှင့် စပျစ်သီး ကျွေးမည်။ နောက်ဆုံး၌ မွေးနေ့ကိတ်နှင့် ကော်ဖီ တည်ခင်း ဧည့်ခံ

မည်။ ဤပွဲသည် အလွန် ကြီးကျယ် ခမ်းနားလှသည့် ဧည့်ခံပွဲကြီး ဖြစ်ပေလိမ့် မည်။ မိမိ ဘာမှ မဖြစ်သည့် ဟန်ဖြင့် ဧည့်ပရိသတ်များအား ရင်ကော့၍ မျက် နှာချင်း ဆိုင်လိုက်မည်။

သူမသည် လာရာ ကင်မရွန် မဟုတ်ပါလား။

လာဂါးဒီးယား လေဆိပ်သို့ သူမ လေယာဉ် ဆိုက်သော အခါ တစ်နာရီခွဲ တိတိ နောက်ကျသွားလေပြီ။

လာရာက လေယာဉ်မှူးအား လှမ်းပြောသည်။

‘ဒီနေ့ည ညဉ့်နက်မှပဲ ကျွန်မတို့ ရီနိုကို ပြန်ကြမယ် ရော်ဂျာ’

‘ကျွန်တော် ဒီမှာပဲ ရှိနေမှာပါ မစ္စ ကင်မရွန်’

လေဆိပ်တွင် သူမ၏ ဇိမ်ခံ ကားကြီးနှင့် ယာဉ်မောင်းတို့က အဆင်သင့် စောင့်နေကြသည်။

‘ခင်ဗျား အတွက် ကျွန်တော် စိုးရိမ်နေလိုက်ရတာ မစ္စ ကင်မရွန်ရယ်’

‘ရာသီဥတု မကောင်းတာနှင့် ဆုံနေလို့ပါ မက်ဇီရဲ့၊ ကဲ ကဲ ကင်မရွန် ပလာဇာကို အမြန်ဆုံး သွားကြစို့’

‘ကောင်းပါပြီ ခင်ဗျာ’

လာရာသည် မော်တော်ကား အတွင်း တပ်ဆင်ထားသည့် တယ်လီဖုန်းကို ကောက်ကိုင်ပြီး ဂျယ်ရီ တောင်ဆင်း၏ နံပါတ်ကို ခေါ်လိုက်သည်။ မွေးနေ့ ပွဲအတွက် အစီအစဉ် အားလုံးကို ဂျယ်ရီ လုပ်ပေးခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ မိမိ၏ ဧည့်သည်များအား ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ဂရုစိုက်ခြင်း ရှိ မရှိ သူမ သိချင် သေးသည်။ တယ်လီဖုန်း ပြန်ထူးမည့်သူ မရှိ။ ဧကန္တ ဂျယ်ရီ တစ်ယောက် ကပွဲ ခန်းမကြီးထဲ ရောက်နေပြီ ထင်ပါရဲ့ ဟု လာရာ တွေးလိုက်သည်။

‘မြန်မြန် မောင်းပါ မက်ဇီရဲ့’

‘ဟုတ်ကဲ့ မစ္စ ကင်မရွန်’

လာရာသည် ကင်မရွန် ပလာဇာ ဟိုတယ်ကြီးကို မျက်စိထဲ မြင်လိုက် ရတိုင်း မိမိ၏ ဖန်တီးမှု အပေါ် အမြဲ ကျေနပ် အားရမှု ဖြစ်လေ့ ရှိသည်။ သို့ သော် ယနေ့ ညတွင် သူမ ဇောကပ်နေသဖြင့် ၎င်း တိုက်ကြီး အကြောင်း မတွေးဖြစ်တော့ချေ။ မဟာ ကပွဲ ခန်းမကြီးထဲ၌ မိမိအား ဧည့်သည် အားလုံး က စောင့်မျှော်နေကြလိမ့်မည်။

သူမသည် ဆုံလည် မှန်တံခါးကြီးကို တွန်းဖွင့်ပြီး ခမ်းနား ကြီးကျယ် လှသော ဥပစာ ခန်းမကြီးထဲမှ ခပ်သုတ်သုတ် ဖြတ်လျှောက်သွားသည်။

လက်ထောက် မန်နေဂျာ ကားလိစ်က သူမအား မြင်သွားရာ သူမ ဘေးမှ ပြေးလိုက်လာသည်။

‘မစ္စ ကင်မရွန်’

‘နောက်မှ ပြော၊ နောက်မှ ပြော’

လာရာက ပြန်ပြောပြီး ရှေ့ဆက် လျှောက်သွားသည်။ သူမသည် ပိတ်ထားသော ကပွဲ ခန်းမ တံခါးရှေ့ အရောက်တွင် ခြေလှမ်း ရပ်ပြီး သက်ပြင်း တစ်ချက် ရှိုက်သွင်းလိုက်သည်။

သူတို့ကို c1 ရင်ဆိုင်ဖို့ အသင့် ဖြစ်ပြီ ဟု သူမ စိတ်ထဲက ပြောလိုက်သည်။

သူမသည် ပြီးချိသော မျက်နှာထားဖြင့် တံခါးကို ဝုန်းခနဲ တွန်းဖွင့်လိုက်ပြီး တုန်လှုပ် အံ့အားသင့်စွာဖြင့် ရပ်တန့်သွားသည်။

အခန်းကြီးမှာ ပိန်းပိတ်အောင် မှောင်နေပါကလား။

သူတို့တွေ မိမိအား တအံ့တဩ ဖြစ်အောင် လုပ်ဖို့ ကြံထားတယ် ထင်ပါရဲ့။ သူမက တံခါး နောက်ကွယ်မှ မီးခလုတ်ကို လှမ်းဖွင့်လိုက်သည်။

ဧရာမ အခန်းကြီး တစ်ခုလုံး လင်းထိန်သွားသည်။

လူတစ်ယောက် မရှိ၊ ဗလာနတ္ထိ။

လာရာသည် မှင်တက်မိစွာဖြင့် မတ်တတ် ဆက်ရပ်နေသည်။

ဧည့်ပရိသတ် အယောက် နှစ်ရာ ဘယ်ရောက်သွားသလဲ။ ဖိတ်စာမှာ ည ရှစ်နာရီဟု ဖော်ပြထားသည်။ ယခု ည ဆယ်နာရီ ထိုးတော့မည်။ သည်လောက် များတဲ့ လူတွေ ဘယ်လို ပျောက်သွားသလဲ။ ကြက်သီးထစရာ ကောင်းလှပါဘိ။

သူမသည် လူတစ်ယောက်မှ မရှိသော ဧရာမ ကပွဲ ခန်းမကြီးကို မျက်လုံး ကစားလိုက်ပြီး ကြက်သီး ဖြန်းခနဲ ထသွားသည်။

မနှစ်တုန်းက သူမ၏ မွေးနေ့ ဧည့်ခံပွဲ လုပ်တော့ ဤအခန်းကြီးထဲမှာ သူမ မိတ်ဆွေများ၊ ဂီတသံများ၊ ရယ်မောသံများဖြင့် ပြည့်လျှံနေခဲ့၏။ ထိုနေ့ကို သူမ ကောင်းကောင်းကြီး မှတ်မိနေဆဲ ဖြစ်သည်။

အခန်း ၂

လွန်ခဲ့သော တစ်နှစ်တာ ကာလက လာရာ ကင်မရွန်၏ တစ်နေ့တာ အစီအစဉ်
ဇယားမှာ ပုံမှန် အတိုင်းသာ ရှိခဲ့လေသည်။

စက်တင်ဘာ ၁၀၊ ၁၉၉၁။

နံနက်	၅ နာရီ	။	။	ကာယ နည်းပြနှင့် လေ့ကျင့်ခန်း လုပ်ရန်
	၇ နာရီ	။	။	'ဝှတ်မောနင်း အမေရိကား' ရုပ်သံ အစီအစဉ် ရိုက်ကူးရန်
	၇:၄၅ နာရီ	။	။	ဂျပန် ဘဏ်လုပ်ငန်းရှင်များနှင့် တွေ့ရန်
	၉:၃၀ နာရီ	။	။	ဂျပန်ရီ တောင်ဆင်းနှင့် တွေ့ရန်
	၁၀:၃၀ နာရီ	။	။	အမှုဆောင် အရာရှိ စီမံကိန်း ကော်မတီ
	၁၁:၀၀ နာရီ	။	။	ဖက်ဒ်များ၊ ပြည်ပ တယ်လီဖုန်း၊ ချောစာများ
	၁၁:၃၀ နာရီ	။	။	ဆောက်လုပ်ရေး လုပ်ငန်း အစည်းအဝေး
	၁၂:၃၀ နာရီ	။	။	ငွေစုငွေချေး အစည်းအဝေး
မွန်းလွဲ	၁:၀၀ နာရီ	။	။	နေ့လယ်စာ စား၊ ဖော်ကျွန်း မဂ္ဂဇင်းနှင့် တွေ့ဆုံ ခြင်း၊ ဟျူး သွမ်မဆင်
	၂:၃၀ နာရီ	။	။	မက်ထရို ပိုလီတန် ယူနိုက်တက် အရာရှိများနှင့် တွေ့ရန်
ညနေ	၄:၀၀ နာရီ	။	။	မြို့တော် စီမံကိန်း ကော်မရှင်
	၅:၀၀ နာရီ	။	။	မြို့တော်ဝန်နှင့် ဂရေစီ မင်ရှင်၌ တွေ့ရန်
	၆:၁၅ နာရီ	။	။	ဗိသုကာများ အစည်းအဝေး
	၆:၃၀ နာရီ	။	။	အိုးအိမ် ဦးစီး ဌာန

ည ၇:၀၀ နာရီ ။ ။ ဒါးလာစံမြို့ ရင်းနှီး မြှုပ်နှံရေး အုပ်စုနှင့် ကော့
 တေးလ် ဧည့်ခံပွဲ
 ၈:၀၀ နာရီ ။ ။ ကင်မရွန် ပလာဇာ မဟာ ကပွဲ ခန်းမဆောင်၌
 မွေးနေ့ ဧည့်ခံပွဲ။

လာရာသည် သူမ၏ ကာယ နည်းပြဆရာ ကင် ရောက်လာသော အခါ
 အဲရီးဘစ် ဝတ်စုံ ဝတ်ထားပြီး ၎င်းအား စိတ်မရှည်စွာ စောင့်ဆိုင်းလျက် ရှိ
 သည်။

‘ရှင် နောက်ကျတယ်’
 ‘ဆောရီး မစ္စ ကင်မရွန်၊ ကျွန်တော့် နှိုးစက် မမြည်လို့’
 ‘ကျွန်မ ဒီနေ့ အလုပ်တွေ အများကြီး လုပ်စရာ ရှိတယ်၊ တစ်ခါတည်း
 စကြရအောင်’
 ‘ကောင်းပါပြီ’

သူတို့ နှစ်ယောက် အကြော ဖြေသည့် လေ့ကျင့်ခန်းများ နာရီဝက်ကြာ
 လုပ်ပြီးနောက် အဲရီးဗစ် လေ့ကျင့်ခန်းများ ပြောင်းလုပ်ကြသည်။

သူ ကိုယ်လုံးက ၂၁ နှစ် သမီးလေး အတိုင်းပဲ၊ သည်ကိုယ်လုံးလေးနှင့်
 အိပ်လိုက်ချင်စမ်းပါဘိ ဟု ကင်က တွေးလိုက်သည်။

မနက်ပိုင်း သူမဆီ လာပြီး သူမကို ကြည့်ရခြင်း၊ သူမနှင့် အနီးကပ်
 နေရခြင်းကို သူ အရသာ တွေ့စမြဲ ဖြစ်သည်။ လာရာ ကင်မရွန်သည် ဘယ်လို
 မိန်းမစားမျိုးလဲဟု သူ့ကို လူတွေက အမြဲ မေးလေ့ ရှိသည်။

‘အို၊ သူဟာ ခြောက်ပြစ်ကင်း သဲလဲစင်ပါပဲ’ ဟု သူက ပြန်ဖြေတတ်
 သည်။

အားသွန်ခွန်စိုက် လုပ်ရသည့် လေ့ကျင့်ခန်းများကို သူမ အလွယ်တကူ
 လုပ်သွားနိုင်သော်လည်း ယနေ့ မနက် သူမ သိပ်စိတ်မပါချေ။

လေ့ကျင့်ခန်း အားလုံး ပြီးသွားသော အခါ ကင်က ‘ပွတ်မောနင်း
 အမေရိကား အစီအစဉ်မှာ ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် စောင့်ကြည့်ဦးမယ်နော်’
 ‘ဘာ’

ယင်းကိစ္စကို လာရာ လုံးလုံး မေ့နေသည်။ ဂျပန် ဘဏ်လုပ်ငန်းရှင်များ
 နှင့် တွေ့ဆုံမည့် အရေးကိုသာ သူမ တွေးနေခဲ့သည်။

‘နက်ဖြန်ကျမှ ပြန်ဆုံကြတာပေါ့ မစ္စ ကင်မရွန်’

‘နက်ဖြန် နောက်မကျနှင့်ဦးနော်’

လာရာသည် ရေမိုးချိုး၊ အဝတ်အစား လဲပြီး သူမ၏ တိုက်ခန်းကျယ်ကြီး ၏ အပြင်ဘက် လေသာဆောင် ကွက်လပ်တွင် ကွေကာအုပ်၊ ကျွဲကောသီး၊ လက်ဖက်ရည်ကြမ်းအိုးတို့ဖြင့် တစ်ယောက်တည်း နံနက်စာ ထိုင်စားသည်။ စားသောက်ပြီးသော အခါ သူမ စာကြည့်ခန်းထဲသို့ ဝင်ပြီး သူမ၏ အတွင်းရေး မှူးမလေးအား အင်တာကွမ်ဖြင့် စကား ပြောလိုက်သည်။

‘နိုင်ငံခြားက တယ်လီဖုန်း လာရင် ကျွန်မ ရုံးခန်းထဲကနေ ပြောမယ်၊ အော်စီ ရုပ်သံ ဌာနကို မနက် ခုနစ် နာရီ အရောက် သွားရဦးမယ်၊ မက်ဇ်ကို ကားယူလာဖို့ ပြောလိုက်’

ပွတ်မောနင်း အမေရိကား ရုပ်သံ အစီအစဉ်တွင် ပါသော လာရာ ကင်မရွန်နှင့် တွေ့ဆုံခန်းကို ချောချောမောမော ရိုက်ကူး ပြီးစီးသွားသည်။ တွေ့ဆုံ မေးမြန်း သူမှာ ဂျိုး လန်ဒန် ဖြစ်ပြီး သူမ ထုံးစံ အတိုင်း ရည်မွန်စွာ မေးမြန်း ဆွေးနွေး သွားသည်။

‘ဒီအစီအစဉ်မှာ ရှင် နောက်ဆုံး တစ်ခါ ပါခဲ့တုန်းက ကမ္ဘာပေါ်မှာ အမြင့်ဆုံး မိုးမျှော် တိုက်ကြီး ဆောက်ဖို့ ပဋိပက္ခ ရိုက်ပြီးခါစ မဟုတ်လား၊ အဲဒါ လွန်ခဲ့တဲ့ လေးနှစ်ကနော်’

ဂျိုး လန်ဒန်က ပြောလိုက်သည်။

လာရာက ခေါင်းညိတ်ပြီး ‘ဟုတ်ပါတယ်၊ ကင်မရွန် မျှော်စင် တိုက်ကြီး ကို ရှေ့နှစ်မှာ အပြီးသတ်နိုင်ပါလိမ့်မယ်’

‘ရှင်ဟာ မယုံနိုင်စရာ ကောင်းလှတဲ့ ကိစ္စ အားလုံးကို ဖြစ်မြောက်အောင် လုပ်ဆောင်ခဲ့ပြီး အခုထိ နုပျို လှပနေတာနှင့် ပတ်သက်လို့ လက်ရှိ အခြေအနေ မှာ ရှင် ဘယ်လို ခံစားရသလဲ၊ ရှင်ဟာ မိန်းမ အများစု အတွက် စံပြ တစ် ယောက်ပါပဲ’

‘ရှင် မြောက်နေပြန်ပြီ၊ ကျွန်မကိုယ် ကျွန်မ စံပြ ဖြစ်တယ်လို့တောင် မတွေးအားပါဘူး၊ ကျွန်မက အလုပ် သိပ်များတယ်လေ’

လာရာက ရယ်၍ ပြောလိုက်သည်။

‘ယောက်ျားတွေသာ လုပ်နိုင်တဲ့ လုပ်ငန်း အဖြစ် ထုံးစံအားဖြင့် သဘော ထားကြတဲ့ ဒီလောကမှာ ရှင်ဟာ အအောင်မြင်ဆုံး ဆောက်လုပ်ရေး လုပ်ငန်း’

mgyoe.com

ရှင် တစ်ဦး ဖြစ်တယ်။ ရှင် ဘယ်လို အကောင်အထည် ဖော်သလဲ၊ ဘယ်လို ဆုံးဖြတ်သလဲ၊ ဥပမာအားဖြင့် တိုက်တစ်လုံး ဆောက်ဖို့ ဘယ်လို နေရာ ရွေး သလဲ’

‘နေရာကို ကျွန်မက ရွေးတာ မဟုတ်ဘူး၊ နေရာက ကျွန်မကို ရွေးတာ ပါ။ ကျွန်မ မော်တော်ကား မောင်းသွားရင်း ဟင်းလင်းပြင် ဖြစ်နေတဲ့ ကွင်း ပြင်ကြီး တစ်ခု ရှေ့က ဖြတ်ကျော်သွားမယ် ဆိုပါစို့။ ကျွန်မ မျက်စိထဲမှာ ကွက်လပ်ကြီးကို မမြင်ဘဲ စိတ်ကြည်နူးစရာ ကောင်းတဲ့ ပတ်ဝန်းကျင် တစ်ခု မှာ ဇိမ်ရှိရှိ နေထိုင်တဲ့ လူတွေ ပြည့်နေတဲ့ စုပေါင်း အိမ်ရာ တိုက်ကြီး တစ်လုံး ဒါမှမဟုတ် ရုံး အဆောက်အအုံကြီး တစ်ခုကို မြင်ယောင်မိမှာပဲ။ ကျွန်မက စိတ်ကူးယဉ်သမားပါ’

‘ပြီးတော့ ရှင့် စိတ်ကူးတွေကို တကယ် ဖြစ်အောင် လုပ်တယ်ပေါ့။ ရုပ်မြင်သံကြား ပရိသတ်များရှင့်၊ ကြော်ငြာများ လွှင့်ပြီးတဲ့ အခါ ကျွန်မတို့ ပြန်တွေ့ကြပါဦးမယ်’

ဂျပန် ဘဏ်သူဌေးများသည် ၇:၄၅ နာရီ၌ ရောက်လာကြမည် ဖြစ်သည်။

၎င်းတို့သည် ယမန်နေ့ ညနေက တိုကျို မြို့မှ ရောက်ရှိလာခဲ့ကြရာ လာရာက ၁၂ နာရီ ဆယ်မိနစ်ကြာမျှ လေယာဉ် စီးခဲ့ရသဖြင့် ပင်ပန်းနေမည် ဖြစ်ကြောင်း သိလျက်နှင့် ယနေ့ မနက် စောစောစီးစီး တွေ့ဖို့ စီစဉ်ခဲ့သည်။

ဂျပန်များက ကန့်ကွက်သော အခါ သူမက ‘ဝမ်းနည်းပါတယ် လူကြီး မင်းများရှင့်၊ ရှင်တို့နှင့် တွေ့ဖို့ ကျွန်မ အဲဒီ အချိန်လေးပဲ အားလပ်ပါတယ်။ ရှင်တို့နှင့် တွေ့ပြီးတာနှင့် ကျွန်မ တောင်အမေရိကားကို သွားရဦးမယ်လေ’ ဟု ပြန်ပြောခဲ့သည်။

၎င်းတို့လည်း စိတ်မပျံ့တပါနှင့် သဘော တူလိုက်ကြသည်။ ၎င်းတို့ အဖွဲ့က လူလေးဦး ပါသည်။ အားလုံး သိမ်မွေ့ ရိုကျိုးသူများ ဖြစ်ပြီး ၎င်းတို့ ၏ အတွေးများက ဆာမူရိုင်း ဓားသွားများလို ထက်မြက်လှသည်။ လွန်ခဲ့သော ဆယ်စုနှစ် အတွင်းက ဘဏ္ဍာရေး လောကကြီးသည် ဂျပန်များကို အထင်သေး ခဲ့ကြ၏။ ယခုတော့ အမေရိကန် ဘဏ္ဍာရေး လောကသည် ထိုအမှားမျိုး မလုပ် တော့ချေ။ ဂျပန်များ ပါဝင်သည့် အစည်းအဝေးကို အဲဒီနား နယူး အော့ဖ် အမေရိကားစ် လမ်းထဲရှိ ကင်မရွန် စင်တာ၌ ပြုလုပ်သည်။

၎င်းတို့သည် လာရာ တည်ဆောက်မည့် ဟိုတယ် အသစ်စက်စက် တစ်လုံး အတွက် ဒေါ်လာငွေ သန်းတစ်ရာ ရင်းနှီး မြှုပ်နှံရန် လာရောက်ကြခြင်း ဖြစ်သည်။ ၎င်းတို့အား အမှုထမ်းများက ကျယ်ဝန်းသော အစည်းအဝေး ခန်းမ ကြီးထဲသို့ ပို့ပေးလိုက်သည်။ ဂျပန် အရာရှိတိုင်း၏ လက်ထဲ၌ မေတ္တာ လက်ဆောင် ပစ္စည်း တစ်ခုစီ ပါလာသည်။ လာရာက ၎င်းတို့အား ကျေးဇူးတင်စကား ပြောပြီး လက်ဆောင် ပစ္စည်းများ ပြန်လည် ပေးအပ်သည်။

လက်ဆောင် ပစ္စည်းများကို မီးခိုးရောင် သို့မဟုတ် အညိုရောင် ပြောင်စက္ကူများဖြင့် ထုပ်ပေးရန် လာရာက အတွင်းရေးမှူးမလေးအား သေသေချာချာ မှာခဲ့သည်။ ဂျပန်များအဖို့ အဖြူရောင်သည် မရဏကို ကိုယ်စားပြုသည်။ အရောင်အသွေး စုံသော ထုပ်ပိုး စက္ကူများကိုလည်း ဂျပန်များ မကြိုက်ချေ။

လာရာ၏ လက်ထောက် ဖြစ်သူ ထရီစီးယားက ဂျပန်များ အတွက် လက်ဖက်ရည်နှင့် သူမ အတွက် ကော်ဖီ ယူလာပေးသည်။ ဂျပန်များ အနေဖြင့် ကော်ဖီကို ပိုကြိုက်မည် ဖြစ်သော်လည်း ၎င်းတို့က အားနာသဖြင့် မတောင်းဆိုကြခြင်း ဖြစ်သည်။ ၎င်းတို့ လက်ဖက်ရည် သောက်၍ ကုန်သွားသော အခါ လာရာက ထပ်ဖြည့်ခိုင်းသည်။

လာရာ၏ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် ဖြစ်သူ ဟောင်းဝပ် ကယ်လာသည် အစည်းအဝေးခန်းထဲ ဝင်လာသည်။ ၎င်းသည် အသက် ငါးဆယ်ကျော် ရှိပြီး အသားဖြူရော်၍ ပိန်သွယ်သည်။ သူ ဆံပင်က ကြမ်းပြီး တွန့်ကြေနေသော ဝတ်စုံကို ဝတ်ထားသဖြင့် အိပ်ရာမှ ထလာသည့်ပုံ ပေါက်နေသည်။ လာရာက ၎င်းအား ဂျပန်များနှင့် မိတ်ဆက်ပေးသည်။ ၎င်းက ရင်းနှီး မြှုပ်နှံမှု အဆိုပြုလွှာကို ဖြန့်ဝေပေးသည်။

‘လူကြီးမင်းတို့ မြင်တဲ့ အတိုင်းပဲ၊ ကျွန်မတို့ ပထမ အဆင့် အပေါင်စာချုပ် ချုပ်ပြီးသွားပါပြီ၊ ဒီဟိုတယ်မှာ အခန်း ၇၂၀ ပါမယ်၊ အစည်းအဝေးခန်းမက စတုရန်းပေ သုံးသောင်းတိတိ ကျယ်ဝန်းမယ်၊ ကားဂိုဒေါင်ထဲမှာ ကားအစီး တစ်ထောင် ရပ်နားလို့ ရမယ်’

လာရာ၏ အသံက စွမ်းအင်တွေ ပြည့်နေသည်။ ဂျပန်များသည် အဆိုပြုလွှာကို ဖတ်ရှု လေ့လာရင်း အိပ်မငိုက်အောင် မနည်း ကြိုးစားနေကြရသည်။

အစည်းအဝေးမှာ နှစ်နာရီ မပြည့်မီ ပြီးဆုံးသွားပြီး ရာနှုန်းပြည့် အောင်မြင်သွားသည်။ ဒေါ်လာ ငါးသောင်း ချေးယူဖို့ထက် ဒေါ်လာ သန်းတစ်ရာတန် အလုပ် ဖြစ်အောင် လုပ်ရတာ ပိုလွယ်ကြောင်း လာရာ သိခဲ့တာ ကြာခဲ့ချေပြီ။

ဂျပန် ဘဏ်အရာရှိများ ပြန်သွားသည်နှင့် လာရာသည် ဂျပန်ရီ တောင် ဆင်းနှင့် ချက်ချင်း တွေ့သည်။

ဟောလီးဝုဒ်၌ ကြော်ငြာ တာဝန်ခံ လုပ်ခဲ့ဖူးသော အရပ် မြင့်မြင့်နှင့် ဂျပန်ရီ တောင်ဆင်းသည် ကင်မရွန် အင်တာပရိုက်စတစ်၏ ပြည်သူ့ ဆက်ဆံရေး ဌာန တာဝန်ခံ ဖြစ်သည်။

‘ဒီနေ့ မနက် ဝှက်မောနင်း အမေရိကား အစီအစဉ်မှာ ခင်ဗျားရဲ့ တွေ့ ဆုံခန်းက သိပ်ကြည့်လို့ ကောင်းတာပဲ၊ ကျွန်တော့်ဆီ တယ်လီဖုန်းတွေ အများ ကြီး လာနေတယ်’

‘ဖော့ဘစ်စ် မဂ္ဂဇင်းရော မပါဘူးလား’

‘အားလုံး စီစဉ်ထားပြီးပြီ၊ ပီးပါးလ် မဂ္ဂဇင်းက ရှေ့အပတ်မှာ ခင်ဗျား အကြောင်း မျက်နှာဖုံး ဆောင်းပါး ထည့်လိမ့်မယ်၊ နယူးယောက်ကာ မဂ္ဂဇင်း ထဲမှာ ခင်ဗျားနှင့် ပတ်သက်ပြီး ရေးထားတဲ့ ဆောင်းပါးရော တွေ့ပြီးပြီလား၊ သူတို့ ရေးထားတာ အရမ်း ကောင်းတယ်နော်’

လာရာသည် သူမ အလုပ် စားပွဲသို့ လျှောက်လာပြီး ‘မဆိုးပါဘူး’ ဟု ဖြေလိုက်သည်။

‘ဖော်ကျွန်း မဂ္ဂဇင်းနှင့် တွေ့ဆုံဖို့ ဒီနေ့ နေ့ခင်း ချိန်းထားတယ်’

‘ကျွန်မ အစီအစဉ် ပြောင်းလိုက်ပြီ’

ဂျပန်ရီ တောင်ဆင်းက တအံ့တဩ လှမ်းကြည့်ပြီး ‘ဘာဖြစ်လို့လဲ’

‘သူတို့ရဲ့ သတင်းထောက်ကို ကျွန်မ ဒီမှာ နေ့လယ်စာ ကျွေးဖို့ ဖိတ် ထားတယ်’

‘သူ့ကို နည်းနည်း ပျော့သွားအောင် လုပ်မလို့ပေါ့လေ’

လာရာက အင်တာကွမ် ခလုတ်ကို ဖွင့်၍ ‘ဝင်ခဲ့လေ ကက်သီ’

‘ဟုတ်ကဲ့ မစ္စ ကင်မရွန်’

လာရာ ကင်မရွန်က မော့ကြည့်ပြီး ‘ကဲ ရှင်ပြန်လို့ ရပြီ ဂျပန်ရီ၊ ရှင် နှင့် ရှင် အမှုထမ်းတွေ ကင်မရွန် မျှော်စင်နှင့် ပတ်သက်ပြီး အာရုံစိုက် လုပ် ကြစေချင်တယ်’

‘ကျွန်တော်တို့ အခုလည်း လုပ်နေတာပါပဲ’

‘ဒီထက် ပိုပြီး လုပ်ကြရအောင်လား၊ ရှိသမျှ သတင်းစာနှင့် မဂ္ဂဇင်း အားလုံးမှာ အဲဒီ တိုက်အကြောင်း ထည့်ရေးစေချင်တယ်၊ ဒီတိုက်ကြီးက ကမ္ဘာ ပေါ်မှာ အမြင့်ဆုံးတိုက် ဖြစ်မှာရှင်၊ တစ်ကမ္ဘာလုံးမှာ အမြင့်ဆုံး တိုက်နော်၊

ဒီတိုက်ကြီး အကြောင်း လူတွေ တဖွဖွ ပြောစေချင်တယ်။ ဒီတိုက်ကြီးကို ဖွင့်လိုက်တဲ့ အချိန်ကျရင် အဲဒီ တိုက်ခန်းတွေနှင့် ဆိုင်ခန်းတွေထဲ ဝင်ကြည့်ပါရစေလို့ လူတွေ တောင်းပန် ခယတာမျိုး ကျွန်မ မြင်ချင်တယ်’

ဂျယ်ရီ တောင်ဆင်းက မတ်တတ် ထပြီး ‘ကောင်းပါပြီ’

လာရာ၏ လက်ထောက် အမှုဆောင် အရာရှိ ကက်သီ ဝင်လာသည်။ သူမသည် အသက် သုံးဆယ်ကျော်ကျော် ရှိပြီး ဆွဲဆောင်မှု ရှိသော ဥပမိ ရုပ်ရည်နှင့် လူမည်း အမျိုးသမီး တစ်ဦး ဖြစ်ကာ သပ်ရပ်စွာ ဝတ်ဆင်ထားသည်။

‘သူ ဘယ်အစားအစာ ကြိုက်တတ်သလဲ၊ ရှင် စုံစမ်းလို့ ရပြီလား’

‘ဒီလူကြီးက အစားကောင်း အသောက်ကောင်း သိပ်ကြိုက်တဲ့ လူပါ။ ပြင်သစ် အစားအစာတွေကို သူ ကြိုက်တယ်။ လီဆာ့ခ် ဆိုင်ကို ဖုန်းဆက်ပြီး ဒီရုံးကို လူနှစ်ယောက်စာ နေ့လယ်စာ ပို့ပေးဖို့ ဆီရီယိုကို ကျွန်မ ပြောထားပြီးပါပြီ’

‘ကောင်းပြီ၊ ကျွန်မရဲ့ ကိုယ်ပိုင် ထမင်းစားခန်းထဲမှာပဲ စားကြမယ်’

‘တွေ့ဆုံခန်းက ဘယ်လောက် ကြာမှာလဲ၊ နေ့ခင်း ၂:၃၀ နာရီကျရင် မြို့လယ်မှာ မက်ထရီပိုလီတန် ဘဏ်အရာရှိတွေနှင့် မဒမ် သွားတွေ့ရဦးမယ်လေ’

‘မွန်းလွဲ သုံးနာရီကို ရွှေ့လိုက်၊ နောက်ပြီး သူတို့ကို ဒီလာဖို့ ခေါ်လိုက်ပါ’ ကက်သီက မှတ်ချက် ရေးပြီး ‘မဒမ် အတွက် ရောက်လာတဲ့ မှာကြားချက်တွေ ဖတ်ပြရဦးမလား’

‘ဖတ်စမ်းပါဦး’

‘၂၈ ရက်နေ့ကျရင် ကလေးများ ဖောင်ဒေးရှင်းက သူတို့ရဲ့ အထူး ဧည့်သည်တော် အဖြစ် တက်ရောက်ဖို့ မဒမ်ကို ဖိတ်ထားတယ်’

‘ဟင့်အင်း၊ ကျွန်မ ဂုဏ်ယူမိပါတယ်လို့ ပြောပြီး သူတို့ဆီ ချက်လက်မှတ် တစ်စောင် ပို့ပေးလိုက်ပါ’

‘တူလ်ဆာ မြို့မှာ အင်္ဂါနေ့ အစည်းအဝေး တက်ဖို့ စီစဉ်ထားတာ’

‘ဖျက်လိုက်ပါ’

‘မန်ဟက်တန်က အမျိုးသမီး အုပ်စု တစ်စုနှင့် လာမယ့် သောကြာနေ့မှာ နေ့လယ်စာ စားဖို့ ရှင့်ကို ဖိတ်ထားတယ်’

‘ကျွန်မ ဘာမှ မတတ်နိုင်ဘူး၊ အလှူခံရင် ချက်လက်မှတ် တစ်စောင် ပို့ပေးလိုက်ပါ’

‘လေးရက်နေ့ကျရင် စာတတ်မြောက်ရေး မဟာမိတ် အဖွဲ့က နေ့လယ်စာ စားပွဲမှာ မဒမ့်ကို မိန့်ခွန်း ပြောခိုင်းချင်လို့တဲ့’

‘အဲဒါတော့ စဉ်းစားဦးမယ်’

‘အကြော ရောဂါ ကုသရေး ရန်ပုံငွေပွဲ အတွက် မဒမ့်ကို အထူး ဧည့် သည်တော် အဖြစ် ဖိတ်ထားတယ်၊ ဒါပေမဲ့ မဒမ် ဆန်ဖရန်စစ္စကို သွားမယ့် ရက်နှင့် တိုက်နေတယ်’

‘သူတို့ဆီ ချက်တစ်စောင် ပို့ပေးလိုက်’

‘ရှေ့အပတ် စနေနေ့ကျရင် ဆာဘစ်တို့ လင်မယားက ညစာ စားပွဲ ဖိတ်ထားသေးတယ်’

‘အဲဒီပွဲတော့ တက်နိုင်အောင် ကျွန်မ ကြိုးစားရမှာပဲ’ ဟု လာရာက ပြောလိုက်သည်။

ခရစ်ရှန်နှင့် ဒက်ဘိုရာ ဆာဘစ်တို့သည် စိတ်ရွှင်လန်းစရာ ကောင်းသော မိတ်ဆွေကောင်းများ ဖြစ်၏။ ၎င်းတို့နှင့် တွေ့ရတိုင်း သူမ ပျော်ရသည်။

‘ကျွန်မမှာ ကိုယ်ခွဲ ဘယ်နှယောက် မြင်သလဲ ကက်သီ’

‘ရှင်’

‘သေသေချာချာ ကြည့်စမ်း’

ကက်သီက သူမကို ကြည့်ပြီး ‘တစ်ယောက်တည်းပါပဲ မစ္စ ကင်မရွန်’

‘ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်မမှာ ကိုယ်ခွဲ လုံးဝ မရှိဘူး၊ ဒီတော့ ဒီနေ့ ၂:၃၀ နာရီမှာ မက်ထရို ပိုလီတန် ဘဏ်အရာရှိတွေနှင့် တွေ့၊ လေးနာရီမှာ မြို့တော် စီမံကိန်း ကော်မရှင်နှင့် တွေ့၊ ပြီးတော့ ညနေ ငါးနာရီကျ မြို့တော်ဝန်နှင့် တွေ့၊ ၆:၁၅ နာရီမှာ ဗိသုကာတွေနှင့် တွေ့၊ အိုးအိမ် ဌာနနှင့် ၆:၃၀ နာရီခွဲ သွားတွေ့၊ ၇:၃၀ နာရီ ကော့တေးလ် ပါတီ တက်၊ ကျွန်မ မွေးနေ့ပွဲကို ည ရှစ်နာရီ သွား၊ ဒါတွေ အားလုံးကို ကျွန်မ ဘယ်လို လုပ်ရမှာလဲ၊ နောက် တစ်ခါ ရှင် အစီအစဉ် ဆွဲရင် ဦးနှောက် နည်းနည်း သုံးပါ’

‘ကျွန်မကို ခွင့်လွှတ်ပါ၊ ကျွန်မကို မဒမ်က..’

‘ရှင်ကို ကျွန်မက ဦးနှောက်နှင့် စဉ်းစားစေချင်တယ်၊ ဒါပဲ၊ ကျွန်မ အနားမှာ ဉာဏ်မရှိတဲ့ လူတွေ မလိုချင်ဘူး၊ ဗိသုကာတို့၊ အိုးအိမ် ဌာနတို့နှင့် တွေ့ဖို့ အစီအစဉ်တွေကို ပြန်ရွှေ့လိုက်’

‘ကောင်းပါပြီ’

ကက်သီက လေသံပြတ်နှင့် ပြောလိုက်သည်။

‘ရှင့် ကလေး ဘယ်လိုနေသေးလဲ’
 လာရာ မေးခွန်းကြောင့် ကက်သီ အံ့အားသင့်သွား၏။
 ‘ဪ ဘေးဗစ်လား၊ သူ နေကောင်းပါတယ်’
 ‘အခုဆို သူ တော်တော် ကြီးနေရောပေါ့’
 ‘သူ နှစ်နှစ် ပြည့်တော့မယ်’
 ‘သူ့ကို ကျောင်းထားဖို့ စဉ်းစားပြီးပြီလား’
 ‘မစဉ်းစားရသေးဘူး၊ စောပါသေးတယ်’
 ‘ဘယ်ဟုတ်မလဲ၊ နယူးယောက်မှာ သူ့ကို ကျောင်းကောင်းကောင်း ထား
 ချင်ရင် သူ မမွေးခင် ကတည်းက စဉ်းစားထားသင့်တယ်’
 လာရာသည် စာရေးပက်ပေါ်၌ မှတ်ချက် တစ်ခု ရေးပြီး ‘ဒေါ်လ်တန်
 ကျောင်းက ကျောင်းအုပ်ကြီးနှင့် ကျွန်မ သိတယ်၊ ဒေးဗစ်ကို အဲဒီမှာ စာရင်း
 သွင်းပေးလိုက်မယ်’

‘ကျေးဇူးတင်ပါတယ်’
 လာရာက ကက်သီအား တစ်ချက်ပင် မော့မကြည့်ဘဲ ‘ဒါပဲ’
 ‘ဟုတ်ကဲ့ မဒမ်’
 ကက်သီသည် မိမိ အလုပ်ရှင် ဖြစ်သူအား မုန်းရကောင်းမလား၊ ချစ်ရ
 ကောင်းမလား ဝေခွဲမရ ဖြစ်လျက် လာရာ ရုံးခန်းထဲမှ ပြန်ထွက်လာသည်။
 ကင်မရွန် အင်တာပရိုက်စတုဉ် သူမ အလုပ် စဝင်စဉ်က လာရာ ကင်မရွန်နှင့်
 ပတ်သက်၍ အခြားသူများက သူမအား ကြိုတင် သတိပေးခဲ့ကြဖူးသည်။

‘သံမဏိ လိပ်ပြာ ဆိုတဲ့ လာရာဟာ မိန်းမကြမ်း တစ်ယောက်ပဲ၊ သူ့ရဲ့
 စာရေးမတွေဟာ အလုပ်ကို ပြကွဒိန် ကြည့်ပြီး မလုပ်ရဘဲ အချိန်မှတ် နာရီတွေ
 သုံးပြီး လုပ်ကြရတယ်၊ ရှင့်ကို သူ အရှင်လတ်လတ် ဝါးစားပစ်မှာပဲ’

လာရာ ကင်မရွန်နှင့် မိမိ ပထမဆုံး အကြိမ် တွေ့ဆုံခဲ့ပုံကို ကက်သီ
 မှတ်မိသေးသည်။ လာရာ၏ ဓာတ်ပုံများကို မဂ္ဂဇင်းပေါင်း ဒါဇင်ဝက်ခန့်မှာ
 ကက်သီ တွေ့ဖူးသော်လည်း အပြင်မှာတော့ တခြားစီ ဖြစ်သည်။ လာရာ
 ကင်မရွန်သည် ရင်သပ် ရှုမောလောက်အောင် ချောမော လှပသော မိန်းမ
 တစ်ယောက် ဖြစ်သည် မဟုတ်လား။

ထိုစဉ်က လာရာသည် ကက်သီ၏ ကိုယ်ရေး အတ္ထုပ္ပတ္တိကို ဖတ်လျက်
 ရှိ၏။

သူမက မော့ကြည့်ပြီး ‘ထိုင်ဦး ကက်သီ’ ဟု ပြောလိုက်သည်။

သူမ အသံက ရှုတတနှင့် အင်အား ပြည့်ဝနေသည်။ သူများ အပေါ်
ဩဇာ ညောင်းမည့် သဘော ဆောင်သော စွမ်းအင်များ သူမမှာ ရှိနေသလိုမျိုး
တွေ့ရသည်။

‘ရှင့် ကိုယ်ရေး ရာဇဝင် အကျဉ်းက အတော် ဖတ်လို့ ကောင်းတယ်’
‘ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မဒမ်’
‘အဲဒီထဲမှာ တကယ့် အမှန်က ဘယ်လောက် ပါသလဲ’
‘ရှင်’

‘ကျွန်မ စားပွဲပေါ် ရောက်လာတဲ့ ကိုယ်ရေး ရာဇဝင် အကျဉ်း အများစု
က စိတ်ကူးယဉ်တွေ ဖြစ်ကြတယ်လေ၊ ရှင့် အလုပ်ကို ရှင် တကယ် ကျွမ်း
ကျင်ရဲ့လား’

‘ကျွမ်းကျင်ပါတယ် မစ္စ ကင်မရွန်’

‘ကျွန်မ အတွင်းရေးမှူး နှစ်ယောက် အလုပ် ထွက်သွားတာ မကြာသေး
ဘူး၊ ဒီမှာ အလုပ် အကြွေးတွေ ပုံနေတယ်၊ ရှင် အလုပ် ဖိအားဒဏ်ကို ခံနိုင်
ပါ့မလား’

ထိုတဒင်္ဂတွင် ကက်သီသည် ဤအလုပ်ကို မလုပ်ချင်စိတ် ပေါက်သွား
သည်။

‘ဟုတ်ကဲ့၊ ခံနိုင်ပါတယ်’

‘ကောင်းပြီ၊ ရှင့်ကို တစ်ပတ် အစမ်း ခန့်ထားမယ်၊ ပုံစံ စာရွက် တစ်
စောင်မှာ ရှင် လက်မှတ် ထိုးရမယ်၊ ဒီရုံးက ရှင့် အလုပ် အကြောင်း ဖြစ်စေ
ကျွန်မ အကြောင်း ဖြစ်စေ ဘယ်တော့မှ ဝေဖန် ဆွေးနွေးမှု မလုပ်ပါဘူးလို့
ကတိ ပြုတဲ့ ပုံစံပဲ၊ ရှင် အင်တာဗျူးတွေ လက်မခံရဘူး၊ စာအုပ် စာတမ်းတွေ
မပြုစုရဘူး၊ ဘာမှ လုပ်ခွင့် မရှိဘူး၊ ဒီရုံးမှာ ဖြစ်ပျက်သမျှ အားလုံးကို လျှို့
ဝှက် သိုသိပ်ထားရမယ်’

‘ကျွန်မ နားလည်ပါတယ်’

‘ကောင်းပြီ’

ဤကား လွန်ခဲ့သော ငါးနှစ်က ကက်သီနှင့် လာရာတို့ ဆက်ဆံရေး
စတင်ခဲ့ပုံ ဖြစ်သည်။ ထိုကာလ အတွင်း ကက်သီသည် သူမ၏ အလုပ်ရှင်အား
ချစ်တတ်၊ မုန်းတတ်၊ လေးစား ကြည်ညိုတတ်၊ စက်ဆုပ် ရွံ့မုန်းတတ်လာခဲ့သည်။

မူလ အစတွင် ကက်သီ ခင်ပွန်းသည်က ဤသို့ မေးခဲ့ဖူးသည်။

‘ဒဏ္ဍာရီ ဆန်တဲ့ လာရာ ကင်မရွန်ဟာ ဘယ်လို မိန်းမစားမျိုးလဲ’

၎င်းမှာ အဖြေရ ခက်သော မေးခွန်း ဖြစ်သည်။

‘သူဟာ လက်တွေ့ တရားထက် လွန်ကဲနေသူ ဖြစ်တယ်။ သူဟာ ရက်ရက်စက်စက် လှတယ်။ သူ့လောက် အလုပ် ကြိုးစားတဲ့ မိန်းမ တစ်ယောက်မှ ကျွန်မ မတွေ့ဖူးသေးဘူး။ သူ ဘယ်အချိန် အိပ်သလဲ ဘုရားသခင်ပဲ သိမယ်။ သူဟာ ပြီးပြည့်စုံ ကောင်းမွန်အောင် လုပ်တတ်သူ ဖြစ်တယ်။ ဒါကြောင့် သူ ပတ်ဝန်းကျင်က လူအားလုံး စိတ်ဆင်းရဲအောင် လုပ်တယ်။ သူဟာနှင့်သူကတော့ ဉာဏ်ကြီးရှင် ပါရမီရှင် တစ်ဦးလို့ ပြောရမှာပဲ။ သူဟာ စေတနာ ထက်သန်ပြီး အမြင် ကျဉ်းချင် ကျဉ်းနိုင်တယ်။ ရန်ငြိုး ထားချင် ထားနိုင်တယ်’

သူမ ခင်ပွန်းက ပြုံး၍ ‘တစ်နည်းအားဖြင့် သူဟာ မိန်းမသား တစ်ယောက်ပဲ’

ကက်သီက ၎င်းအား ခပ်တည်တည် ပြန်ကြည့်ပြီး ‘သူ ဘာလဲ ကျွန်မ မသိဘူး။ တစ်ခါ တစ်ခါ သူ့ကို ကျွန်မ လန့်တယ်’

‘ဟာ အချစ်ကလည်း စကား ချဲ့နေပြန်ပြီ’

‘တကယ် ပြောတာ၊ လာရာ ကင်မရွန်ဟာ သူ့ကို ဟန်တား နှောင့်ယှက်တဲ့ လူကို သတ်ပစ်ရဲတယ်လို့ ကျွန်မ ယုံကြည်တယ်’

ဖက်ဖဲများနှင့် နိုင်ငံခြားမှ တယ်လီဖုန်း ကိစ္စများ ပြီးသွားသော အခါ လာရာက ငွေစာရင်း ဌာနကို ကြီးကြပ်လျက် ရှိသည့် ရည်မှန်းချက် ကြီးမားသော လူရွယ်လေး တစ်ဦး ဖြစ်သူ ချာလီ ဟန်တာအား အင်တာကွမ်ဖြင့် လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။

‘ငါ့ဆီ လာခဲ့ဦး ချာလီ’

‘ဟုတ်ကဲ့ မစ္စ ကင်မရွန်’

နောက်တစ်မိနစ် အကြာ၌ ချာလီ ရောက်လာသည်။

‘ဘာကိစ္စလဲ မစ္စ ကင်မရွန်’

‘ဒီနေ့ မနက် နယူးယောက် တိုင်းမ် သတင်းစာမှာ မင်းရဲ့ အင်တာဗျူးကို ငါ ဖတ်ပြီးပြီ’

လာရာက ပြောလိုက်သည်။

ချာလီ မျက်နှာ ဝင်းသွား၏။

‘ကျွန်တော်တောင် အဲဒါ မတွေ့သေးဘူး။ ဘယ်နှယ်နေလဲဟင်’

‘ကင်မရွန် အင်တာဗျူးစစ်စစ် အကြောင်းနှင့် တို့တွေ ရင်ဆိုင်နေရတဲ့ ပြဿနာ တချို့ အကြောင်းတွေ မင်း ဖွင့်ပြောထားတယ်’

ချာလီက မျက်မှောင် ကုတ်ပြီး ‘အဲ.. ဟို အဲဒီ သတင်းထောက်က ကျွန်တော် ပြောတဲ့ စကား တချို့ကို မှားပြီး ကောက်နုတ် ထည့်လိုက်တာ ထင်ပါရဲ့’

‘အခု မင်းကို ငါ အလုပ် ထုတ်ပစ်လိုက်ပြီ’

‘ဗျာ၊ ဘာ.. ဘာကြောင့်လဲဟင်၊ ကျွန်တော်..’

‘မင်းကို ငါ အလုပ် ခန့်တုန်းက ဘယ်အင်တာဗျူးမှ လက်မခံပါဘူးလို့ ကတိပြု လက်မှတ် ထိုးခဲ့တယ်လေ၊ မင်း ဒီနေ့ မနက်ပဲ ဒီရုံးက ပြန်ပေတော့’

‘ကျွန်တော်.. ခင်ဗျား ဒီလို လုပ်လို့ ဘယ်ရမလဲ၊ ကျွန်တော့် နေရာမှာ ဘယ်သူ လုပ်မလဲ’

‘အဲဒါ ငါ စီစဉ်ထားပြီးပြီ’

လာရာက ပြောလိုက်သည်။

နေ့လယ်စာ စားပွဲမှာ ပြီးခါနီးနေလေပြီ။ ဖော်ကျွန်း သတင်းထောက် ဟူး သွမ်မဆင်သည် အနက်ရောင် ကျွဲကော်ကိုင်း စာကြည့် မျက်မှန် တပ်ထားပြီး စူးရှသော အညှိရောင် မျက်လုံးနှင့် ထက်မြက်သည့် ပညာတတ် တစ်ဦး အသွင် ရှိသော လူတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။

‘ဒီနေ့ စားရတဲ့ နေ့လယ်စာက သိပ် အရသာ ရှိလှတယ်ဗျာ၊ ကျွန်တော့် အကြိုက်ဆုံး ဟင်းတွေချည်းပဲ၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်’

‘ရှင် အကြိုက် တွေတယ် ဆိုလို့ ကျွန်မ ဝမ်းသာမိပါတယ်’

‘ကျွန်တော့် အတွက် ခင်ဗျား ဒီလောက် ဒုက္ခ မရှာသင့်ပါဘူး’

‘အို ဘာမှ အပန်းမကြီးပါဘူး၊ ကျွန်မ အဖေက ပြောဖူးတယ်၊ လူတစ် ယောက်ရဲ့ စိတ်ကို သိဖို့ သူ ဝမ်းဗိုက်ကို အရင် စမ်းကြည့်ရမယ်တဲ့’

‘ကျွန်တော်တို့ အင်တာဗျူး မစခင် ခင်ဗျားကလည်း ကျွန်တော့် စိတ်ကို သိချင်တယ်ပေါ့လေ၊ ဟုတ်လား’

လာရာက ပြုံး၍ ‘ဟုတ်ပါ’

‘ခင်ဗျား ကုမ္ပဏီ ဒုက္ခ ရောက်နေတာ အတော့်ကို အခြေအနေ ဆိုး သလား’

လာရာ မျက်နှာ ပျက်သွား၏။

‘ရှင်’

‘လုပ်မနေစမ်းပါနှင့်ဗျာ၊ ခင်ဗျား ဒီကိစ္စမျိုး သတင်း မှောင်ချထားလို့ ဘယ်ရမှာလဲ၊ အစိုးရ ချေးငွေ စာချုပ်တွေ အတွက် အကြွေး တင်နေလို့ ခင်ဗျား ရဲ့ ပိုင်ဆိုင်မှု တချို့ ဆုံးရှုံးရခါနီးပြီလို့ သတင်း ထွက်နေတယ်၊ အခြေအနေကို ထိန်းသိမ်းဖို့ ခင်ဗျား အတော် ကြိုးစားခဲ့ပြီးပြီ၊ ဒါပေမဲ့ ဈေးကွက်က ကျဆင်း နေတော့ ကင်မရွန် အင်တာပရိုက်စတုဟာ အိုးနင်းခွက်နင်း ဖြစ်လာပြီပေါ့’

လာရာက ရယ်၍ ‘လမ်းပေါ်မှာ ဒီလိုပဲ ပြောနေကြသလား၊ ဒီမယ် မစွတာ သွမ်မဆင်၊ အဓိပ္ပာယ် မရှိတဲ့ ကောလာဟလတွေကို ရှင် နားမထောင် ခဲ့ရင် ကောင်းလိမ့်မယ် ထင်တယ်၊ ကျွန်မ ဘာလုပ်ရမလဲ ပြောပြပါ့မယ်၊ အမှန်ကို ရှင် သိရအောင် ကျွန်မရဲ့ ဘဏ္ဍာရေး ရှင်းတမ်း မိတ္တူတွေ ရှင့်ဆီ ပို့ပေးလိုက်မယ်၊ ဘယ်နှယ်လဲ’

‘ကောင်းသားပဲ၊ ဪ ခါနှင့် ဟိုတယ် အသစ် ဖွင့်တုန်းက ခင်ဗျား ခင်ပွန်းကို ကျွန်တော် မတွေ့မိပါလား’

လာရာက သက်ပြင်း ချပြီး ‘ဖီးလစ်က အဲဒီ ပွဲကို သိပ်လာချင်တာရှင့်၊ ဒါပေမဲ့ ကံဆိုးချင်တော့ သူ ဂီတပွဲ တစ်ခု အတွက် ခရီး လွန်နေတယ်’

‘သူ့ရဲ့ စန္ဒရား လက်စွမ်းပြ ဖြေဖျော်ပွဲ ဟစ်ခု လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးနှစ်လောက် က ကျွန်တော် သွားကြည့်ဖူးတယ်၊ သူ သိပ်တော်တာပဲ၊ ခင်ဗျားနှင့် သူနှင့် လက်ထပ်ခဲ့တာ တစ်နှစ်လောက် ရှိသွားပြီနော်၊ ဟုတ်လား’

‘အဲဒီ တစ်နှစ်တာဟာ ကျွန်မ တစ်သက်မှာ ပျော်စရာ အကောင်းဆုံး ကာလပါပဲ၊ ကျွန်မဟာ သိပ်ကံကောင်းတဲ့ မိန်းမ တစ်ယောက်ပဲ၊ ကျွန်မရော ဖီးလစ်ရော ခရီး အရမ်း သွားကြရတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သူနှင့် ဝေးနေတဲ့ အခါ ကျွန်မ ဘယ်နေရာ ရောက်ရောက် သူ့ရဲ့ ဓာတ်ပြားတွေ ကျွန်မ ဖွင့်နားထောင် လို့ ရသေးတယ်’

သွမ်မဆင်က ပြုံး၍ ‘သူကလည်း ဘယ်နေရာ ရောက်ရောက် ခင်ဗျား ဆောက်ခဲ့တဲ့ တိုက်တွေကို မြင်နိုင်တာပဲ’

လာရာက ရယ်ပြီး ‘ရှင် မြှောက်နေပြန်ပြီ’

‘မဟုတ်ဘူးလားလို့၊ ဒီနိုင်ငံ တစ်ဝန်းမှာ ခင်ဗျား ဆောက်ခဲ့တဲ့ တိုက် တွေချည်းပဲ၊ လူနေ တိုက်ခန်းတွေ၊ ရုံးတွေ၊ ဟိုတယ်တွေ ခင်ဗျား ပိုင်တယ်၊ ခင်ဗျား အဲဒီလို ဖြစ်အောင် ဘယ်လိုများ လုပ်ခဲ့ပါလိမ့်’

‘မျက်လှည့် ပြလိုက်တာပါ’

‘ခင်ဗျားဟာ ပဟေဠိ တစ်ခုပဲ’

‘ဟုတ်လား၊ ဘာကြောင့်လဲ’

‘အခုချိန်မှာ ခင်ဗျားဟာ နယူးယောက် မြို့မှာ အအောင်မြင်ဆုံး တိုက် ကန်ထရိုက် တစ်ဦး ဆိုတာ မငြင်းသာဘူး၊ ဟောဒီ မြို့ရဲ့ အိမ်မြေ ထက်ဝက် လောက်မှာ ခင်ဗျား နာမည်တွေချည်းပဲ၊ ခင်ဗျားဟာ လောလောဆယ် ကမ္ဘာ ပေါ်မှာ အမြင့်မားဆုံး မိုးမျှော် တိုက်ကြီး တစ်လုံးကို ဆောက်နေဆဲ ဖြစ်တယ်၊ ခင်ဗျားရဲ့ ပြိုင်ဘက်တွေက ခင်ဗျားကို သံမဏိ လိပ်ပြာလို့ ခေါ်ကြတယ်၊ ထုံး တမ်းစဉ်လာအားဖြင့် ယောက်ျားတွေ ကြီးစိုးခဲ့တဲ့ လုပ်ငန်းမှာ ခင်ဗျား ထိပ်ဆုံး ရောက်အောင် လုပ်ပြနိုင်ခဲ့တယ်’

‘အဲဒါ ရှင် မကျေနပ်ဘူးလား မစ္စတာ သွမ်မဆင်’

‘ကျေနပ်ပါတယ်ဗျာ၊ ကျွန်တော် ဘဝင်မကျတဲ့ အချက်က ခင်ဗျား ဘယ်သူလဲ ဆိုတာ ကျွန်တော် သိအောင် လုပ်လို့ မရတဲ့ ကိစ္စပါပဲ၊ လူနှစ် ယောက်ကို ခင်ဗျား အကြောင်း သွားမေးရင် ထင်မြင်ချက် သုံးမျိုး ကျွန်တော် ကြားရသဗျာ၊ ခင်ဗျားဟာ သိပ်တော်တဲ့ စီးပွားရေး လုပ်ငန်းရှင် အမျိုးသမီး တစ်ဦး ဖြစ်ကြောင်း လူတိုင်း လက်ခံထားပါတယ်၊ ခင်ဗျားဟာ မိုးကျရွေ့ကိုယ် မဟုတ်ဘူး၊ ဆောက်လုပ်ရေး အလုပ်သမားတွေ အတော်များများ အကြောင်း ကျွန်တော် သိပါတယ်၊ သူတို့ဟာ အင်မတန် စရိုက် ကြမ်းတဲ့ ယောက်ျားတွေ ပါ၊ သူတို့ကို ပိပြားနေအောင် ခင်ဗျား ဘယ်လို ထိန်းထားသလဲ’

သူမက ပြုံး၍ ‘ကျွန်မလို မိန်းမမျိုး ဘယ်မှာမှ မရှိဘူး၊ တကယ် ပြော ရရင် ကျွန်မ အလုပ် အတွက် အတော်ဆုံး လူတွေကို ငှားတယ်၊ သူတို့ကို ပိုက်ဆံ ကောင်းကောင်း ပေးတယ်’

သူ ပြောတော့ လွယ်လိုက်တာ။ သိပ်ကို လွယ်လွန်းနေပါကလား။ သူ ဇာတ်လမ်း အမှန်ကို ဖွင့်မပြောသေးဘူး ဟု သွမ်မဆင် တွေးလိုက်သည်။

သူက အင်တာဗျူး၏ လားရာကို ပြောင်းရန် ဆုံးဖြတ်ပြီး ‘ရှိသမျှ မဂ္ဂဇင်း အားလုံးက ခင်ဗျား ဘယ်လောက် အောင်မြင်သလဲ ဆိုတာ ရေးပြ ခဲ့ကြပြီး ကျွန်တော်က ခင်ဗျားနှင့် ပတ်သက်လို့ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ ဆန်တဲ့ ဆောင်းပါး ရေးပြချင်တယ်၊ ခင်ဗျားရဲ့ နောက်ကြောင်းနှင့် ပတ်သက်ပြီး စာ နယ်ဇင်းတွေမှာ သိပ် မပါသေးဘူး’

‘ကျွန်မရဲ့ အတိတ်နှင့် ပတ်သက်လို့ ကျွန်မ အများကြီး ဂုဏ်ယူမိပါတယ်’

‘ကောင်းပါတယ်၊ အဲဒီ အကြောင်း ပြောကြရအောင်၊ အိမ်မြေ လုပ်ငန်း ကို ခင်ဗျား ဘယ်လို စတင်ခဲ့ပါသလဲ’

လာရာက ပြီးလိုက်သည်။

သူမ အပြုံးက အစစ်အမှန် ဖြစ်ကြောင်း သွမ်မဆင် သိသည်။ သူမသည် ရုတ်တရက် ကလေးလေး တစ်ယောက်နှင့် တူသွား၏။

‘မျိုးရိုး ဝီဇကြောင့်ပါ’

‘ခင်ဗျားရဲ့ မျိုးရိုး ဝီဇ ဟုတ်လား’

‘ကျွန်မ အဖေရဲ့ ဝီဇပါ’

သူမက ကျောဘက်ရှိ နံရံပေါ်မှ ပုံတူ ပန်းချီကားကြီးကို လက်ညှိုး ထိုးပြလိုက်သည်။ ခြင်္သေ့ လည်ဆံမွေးလို ထူထပ်သော ငွေရောင် ဆံပင်နှင့် ရုပ်ချောချော ယောက်ျားကြီး တစ်ယောက်၏ ရုပ်ပုံ ဖြစ်သည်။

‘အဲဒါ ကျွန်မ အဖေ ဂျိမ်း ဟူးစ် ကင်မရွန်လေ၊ ကျွန်မ အောင်မြင်တာ သူ့ကြောင့်ပါ။ ကျွန်မက တစ်ဦးတည်းသော သမီး၊ ကျွန်မ ငယ်ငယ်က ကျွန်မ အဖေ ဆုံးသွားတယ်၊ အဖေကပဲ ကျွန်မကို ပျိုးထောင်ပေးခဲ့တယ်၊ ကျွန်မ မိဘတွေဟာ စကော့တလန် နိုင်ငံက အစောကြီး စွန့်ခွာပြီး နိုဗာစကော့ရှား မှာ အခြေချခဲ့တယ်၊ အတိအကျ ပြောရရင် နယူး စကော့တလန် ဂလေ့စ်ဘေး မြို့မှာပါ’

သူမ အသံက အနည်းငယ် တိုးသွားသည်။

‘ဂလေ့စ်ဘေး ဟုတ်လား’

‘အဲဒီ မြို့လေးဟာ အတ္တလန္တိတ် ကမ်းခြေက ကိတ်ဘရီတွန် ဒေသရဲ့ အရှေ့မြောက်ပိုင်းမှာ ရှိတဲ့ တံငါ ရွာလေးပါ။ ပြင်သစ် စူးစမ်း ရှာဖွေ လေ့လာ သူတွေက ကင်ပွန်း တပ်ခဲ့ကြတာ၊ အဓိပ္ပာယ်က ရေခဲ ပင်လယ်အော်တဲ့၊ ကော်ဖီ ယူဦးမလား’

‘တော်ပါပြီ’

‘ကျွန်မ အဘိုးဟာ စကော့တလန်မှာ မြေပွေ အများကြီး ပိုင်ဆိုင်ခဲ့ပြီး ကျွန်မ အဖေ လက်ထက်မှာ ပိုတိုးပွားလာခဲ့တယ်၊ အဖေဟာ သိပ်ချမ်းသာတဲ့ လူတစ်ယောက်ပေါ့၊ စကော့တလန် နိုင်ငံ လော့မော်လစ်ချ် မြို့မှာ ကျွန်မတို့ ပိုင်တဲ့ ရဲတိုက်ကြီး တစ်လုံး အခုထိ ရှိသေးတယ်၊ ကျွန်မ ရှစ်နှစ် သမီး အရွယ် ရောက်တော့ ကျွန်မ ကိုယ်ပိုင် မြင်းတစ်ကောင် ရခဲ့တယ်၊ ကျွန်မ အဝတ်အစားတွေကို လန်ဒန်မှာ သွားဝယ်တယ်၊ အစေခံတွေ အများကြီးနှင့် ဧရာမ အိမ်ကြီးပေါ်မှာ ကျွန်မတို့ နေထိုင်ခဲ့ကြတယ်၊ ဒါတွေဟာ ကလေးမလေး တစ်ယောက် အဖို့ နတ်သမီး ပုံပြင် ဆန်လှပါတယ်’

ရှေးဟောင်းနှောင်းနှောင်းဖြစ်များ ပြောရင်း သူမ အသံက တက်ကြွ လန်းဆန်း နေသည်။

‘ဆောင်းရာသီကျရင် ကျွန်မတို့ ရေခဲ စကိတ် စီးကြတယ်၊ ရေခဲ ဟော်ကီ ပွဲတွေ သွားကြည့်ကြတယ်၊ နွေရာသီကျတော့ ဘစ် ဂလေ့စ်ဘေး ရေကန်ကြီး ထဲမှာ ရေဆင်းကူးကြတယ်၊ ဖိုရမ် ဇာတ်ရုံနှင့် ဗင်နီးရှန်း ဥယျာဉ်တွေထဲမှာ ကပွဲတွေ ကျင်းပလေ့ ရှိတယ်’

သတင်းထောက် သွမ်မဆင်က မှတ်စုများ လိုက်မှတ်နေသည်။

‘ကျွန်မ အဖေဟာ ကနေဒါ နိုင်ငံ အက်ဒ်မွန်တန်၊ ကယ်လ်ဂါရီနှင့် အွန်တယ်ရီယို မြို့တွေမှာ တိုက်တွေ ဆောက်ခဲ့တယ်၊ အိမ်မြေ လုပ်ငန်းဟာ သူ့အဖို့ ကစားနည်း တစ်ခုလိုပဲ၊ အဲဒါကို သူ သိပ်မြတ်နိုးတယ်၊ ကျွန်မ ငယ်ငယ်လေး ကတည်းက ဒီကစားနည်းကို သူ သင်ပေးခဲ့တယ်၊ အဲဒါကို ကျွန်မလည်း အကြိုက် တွေ့လာခဲ့တယ်’

သူမ အသံက ရမ္မက် ဆန္ဒ ပါလာသည်။

‘ရှင် တစ်ခု နားလည်ထားဖို့ လိုတယ် မစ္စတာ သွမ်မဆင်၊ ကျွန်မ လုပ် တဲ့ အလုပ်ဟာ ငွေကြေး ဒါမှမဟုတ် တိုက်တစ်လုံး ဖြစ်စေတဲ့ အုတ်ခဲတွေ၊ သံချောင်းတွေနှင့် လုံးဝ မဆိုင်ဘူး၊ အရေးကြီးတာက လူတွေပါ၊ သူတို့ နေ ထိုင်ဖို့၊ အလုပ် လုပ်ဖို့၊ မိသားစုကို ပြုစု ပျိုးထောင်ဖို့၊ အဆင့်အတန်း မီတဲ့ ဘဝကို ရရှိဖို့ အဆင်ပြေတဲ့ နေရာ တစ်ခုကို ကျွန်မ ပေးနိုင်စွမ်း ရှိပါတယ်၊ ကျွန်မ အဖေ အတွက် အဲဒါ အရေးကြီးဆုံး အချက် ဖြစ်သလို အခု ကျွန်မ အတွက်လည်း အရေးကြီးဆုံး ဖြစ်လာခဲ့ပါတယ်’

‘ခင်ဗျားရဲ့ ပထမဆုံး အိမ်မြေ လုပ်ငန်းကို မှတ်မိသေးလား’

သွမ်မဆင်က မေးလိုက်သည်။

လာရာက ရှေ့သို့ ခါးကိုင်းပြီး ‘မှတ်မိတာပေါ့ရှင်၊ ကျွန်မ အသက် ၁၈ နှစ်ပြည့် မွေးနေ့မှာ အဖေက မွေးနေ့ လက်ဆောင် အဖြစ် ဘာလိုချင်သလဲလို့ မေးတယ်၊ ဂလေ့စ်ဘေးကို လူသစ်တွေ အတော်များများ ရောက်လာတယ်၊ လူဦးရေက အတော့်ကို တိုးပွားပြီး ရှုပ်နေပြီ၊ ဒီမြို့မှာ သူတို့ နေဖို့ ထိုင်ဖို့ နေရာ ထပ်လိုအပ်နေပြီလို့ ကျွန်မ ထင်တယ်၊ လူနေခန်းတွေ ပါတဲ့ အိမ်ကလေး တစ်လုံး ဆောက်ချင်တယ်လို့ ကျွန်မက အဖေကို ပြောတယ်၊ သူက အိမ်ဆောက် ဖို့ ကျွန်မကို ငွေအရင်းအနှီး ထုတ်ပေးတယ်၊ နောက်နှစ်နှစ် ပြည့်တော့ သူ ငွေတော့ ကျွန်မ အကုန် ပြန်ဆပ်နိုင်ခဲ့တယ်၊ ပြီးတော့ ကျွန်မ ဘဏ်က ငွေ

mgyoe.com

သွားချေးပြီး နောက်အိမ် တစ်လုံး ထပ်ဆောက်တယ်။ ကျွန်မ အသက် ၂၁ နှစ် အရွယ်မှာ အိမ်သုံးလုံး ပိုင်ဆိုင်ထားပြီး အဲဒီ သုံးခုစလုံး အောင်မြင်မှု ရခဲ့တယ်။

‘ခင်ဗျား အဖေဟာ ခင်ဗျား အတွက် သိပ်ဂုဏ်ယူမိမှာပဲနော်’

လာရာက နွေးထွေးစွာ ပြုံးပြီး ‘ဟုတ်တယ်။ သူကပဲ ကျွန်မကို လာရာ လို့ နာမည် ပေးခဲ့တာ။ လက်တင် ဘာသာက ဆင်းသက်တဲ့ ရှေးဟောင်း စကော့ မျိုးနွယ်တို့ရဲ့ နာမည်ပါ။ ဒီနာမည်က လူသိ များခြင်း ဒါမှမဟုတ် ကျော်ကြားခြင်းလို့ အဓိပ္ပာယ် ထွက်တယ်။ ကျွန်မ ငယ်ငယ်လေး ကတည်းက တစ်နေ့ကျရင် ကျွန်မ ကျော်ကြားမယ်လို့ အဖေက အမြဲ ပြောခဲ့တယ်။’

ထိုစဉ် သူမ မျက်နှာ အနည်းငယ် ညှိုးသွားပြီး ‘သူ နှလုံး ရောဂါနှင့် သေသွားတယ်။ အရွယ်ကောင်းမှာ ဆုံးတာ။ ကျွန်မ နှစ်တိုင်း စကော့တလန်က သူ့ရဲ့ အုတ်ဂူကို သွားပြီး ဂါရဝပြုတယ်။ သူ မရှိတော့ ကျွန်မလည်း အိမ်မှာ ဆက်နေချင်စိတ် မရှိတော့ဘူး။ တစ်မျိုးကြီးပဲ။ ဒါနှင့် ရှိကာဂိုကို ကျွန်မ ပြောင်း ခဲ့တယ်။ အဲဒီမှာ ဟိုတယ် အသေးစားလေးတွေ ဖွင့်ဖို့ စိတ်ကူးပြီး ရှိကာဂိုက ဘဏ်လုပ်ငန်းရှင် တစ်ဦးကို ငွေစိုက်ထုတ် ပေးဖို့ ကျွန်မ တိုက်တွန်းခဲ့တယ်။ အဲဒီ ဟိုတယ်လေးတွေ အောင်မြင်သွားတယ်။ အဲဒီနောက် ကျန်တဲ့ အပိုင်းက တော့ အများ ပြောနေကြတဲ့ အတိုင်း အောင်ပွဲ အဆင့်ဆင့် ခံခဲ့ရတယ် ဆိုပါစို့။ စိတ်ကု ဆရာဝန် တစ်ဦးဟာ ဒီအင်ပါယာကြီးကို ကျွန်မ တစ်ဦးတည်း အတွက် ဖန်ဆင်းတာ မဟုတ်ဘူးလို့ ပြောချင် ပြောမှာပဲ။ တစ်နည်းအားဖြင့် အဖေ့ကို ရည်စူးပြီး ဂုဏ်ပြုတဲ့ သဘောပါ။ ဂျိမ်း ဟူးစ် ကင်မရွန်ဟာ ကျွန်မ သိတဲ့ လူတွေထဲမှာ အံ့ဩစရာ အကောင်းဆုံး အတော်ဆုံး လူပါရှင်။’

‘သူ့ကို ခင်ဗျား သိပ်ချစ်ခဲ့ပုံ ရတယ်။’

‘မှန်ပါတယ်။ သူကလည်း ကျွန်မကို အရမ်း ချစ်တာပဲ။ ကျွန်မ မွေးဖွား တဲ့ နေ့တုန်းက အဖေဟာ ဂလေ့စ်ဘေးမှာ ရှိတဲ့ ယောက်ျား အားလုံးကို အရက် တစ်ခွက်စီ အလကား တိုက်ခဲ့တယ်လို့ ကျွန်မ ကြားခဲ့ဖူးတယ်။’

လာရာက ပြုံးတုံ့တုံ့ ပြောလိုက်သည်။

‘အင်း၊ ဒီလိုဆိုတော့ အစစအရာရာ ဂလေ့စ်ဘေး မြို့လေးက စတင်ခဲ့တာ ပေါ့နော်။’

‘ဟုတ်တယ်။ အားလုံး ဂလေ့စ်ဘေးက စတင်ခဲ့တာပါ။ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်း လေးဆယ်က စတင်ခဲ့တာပါပဲ။’

လာရာက ခပ်တိုးတိုးလေး ပြောလိုက်သည်။

အခန်း ၃

ဂလေ့စံဘေးမြို့၊ နိဗ္ဗာန်ကျေးရွာ၊ ပြည်နယ်၊
စက်တင်ဘာ ၁၀၊ ၁၉၅၂။

ဂျိမ်း ကင်မရွန်၏ အမြွှာ သားနှင့် သမီးတို့ မွေးဖွားသည့် ညတွင် ၎င်းသည်
ပြည့်တန်ဆာ အိမ်တစ်လုံး၌ အရက် မူးလျက် ရောက်ရှိနေခဲ့လေသည်။ ခုတင်
ပေါ်၌ စကင်ဒီနေဗီးယား နိုင်ငံသူ အမြွှာ ညီအစ်မ၏ ကြားတွင် သူ ညပ်နေစဉ်
ဇိမ်ခေါင်း ဖြစ်သူ ကာစတီက အခန်း တံခါးကို တဒုန်းဒုန်းနှင့် လာထုနေသည်။

‘ဂျိမ်း’

သူမက အော်ခေါ်ရင်း တံခါး တွန်းဖွင့်ကာ အခန်းထဲ ဝင်ချလာသည်။

‘တောက်၊ ဘာတုံးဗျ ကြက်မအိုကြီးရဲ့၊ ကျုပ် လွတ်လွတ်လပ်လပ် နေ
စမ်းပါရစေလား’

ဂျိမ်းက ပြန်အော်လိုက်သည်။

‘ရှင် ဇိမ်ပျက်အောင် လုပ်ရတာ ကျွန်မ စိတ်မကောင်းပါဘူး ဂျိမ်းရယ်၊
ရှင် မိန်းမ ကိစ္စ ပြောမလို့ပါ’

‘ကျုပ် မိန်းမကို ခေါက်ထားစမ်းပါဗျာ’

ဂျိမ်း ကင်မရွန်က အသံနက်ကြီးဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

‘သူ ကလေး မွေးပြီ’

‘အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ၊ မွေးပါစေပေါ့၊ ခင်ဗျားတို့ မိန်းမတွေ ဒါပဲ လုပ်တတ်
ကြတာ မဟုတ်လား’

‘ဆရာဝန်က တယ်လီဖုန်း ဆက်ခေါ်လို့၊ ရှင့်ကို သူ အသည်းအသန်
လိုက်ရှာနေသတဲ့၊ ရှင့်မိန်းမ အခြေအနေ ဆိုးနေသတဲ့၊ ရှင် အိမ် မြန်မြန် ပြန်
တော့’

ဂျိမ်း ကင်မရွန်သည် အိပ်ရာပေါ် ထထိုင်ပြီး ခုတင်စောင်းသို့ ဖင်ရွှေ လိုက်သည်။ သူ့ မျက်လုံးက ရီဝေနေပြီး ခေါင်းကြည်အောင် လုပ်ယူနေရသည်။

‘သောက်သုံးမကျတဲ့ မိန်းမပဲ၊ ကျုပ်မှာ စိတ်အေးလက်အေး နေရတယ် လို့ကို မရှိဘူး’

သူက ရေရွတ်ပြီး ဇိမ်ခေါင်း ကာစတီအား မော့ကြည့်ကာ ‘ကောင်းပြီ လေ၊ ကျုပ် သွားပါ့မယ်၊ ဒါပေမဲ့ သူတို့ နှစ်ယောက် အတွက် ခင်ဗျားကို တစ်ပြားမှ ကျုပ် မပေးနိုင်ဘူးဗျ’ ဟု အိပ်ရာပေါ်မှ အဝတ်ဗလာနှင့် ကောင်မ လေး နှစ်ယောက်အား ဖျတ်ခနဲ ကြည့်ရင်း ပြောလိုက်သည်။

‘အဲဒါ ကိစ္စ မရှိပါဘူး၊ ရှင် ဘော်ဒါဆောင်ကိုသာ အမြန်ဆုံး ပြန်ပေ တော့’

ကာစတီက ကောင်မလေးများဘက် လှည့်ပြီး ‘ညည်းတို့ ငါနှင့် လိုက်ခဲ့ ကြစမ်း’ ဟု ပြောလိုက်သည်။

ဂျိမ်း ကင်မရွန်သည် တစ်ချိန်က ကျူးလွန်ခဲ့သည့် အကုသိုလ်များကို မျက်နှာပေါ်၌ ထင်ဟပ်လျက် ရှိသော ရုပ်ချောချော ယောက်ျား တစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ ယခု အခါ သူ့ အသက် ငါးဆယ်ကျော်ကျော်ခန့် ရှိမည်ဟု ထင်ရ သည်။ တကယ်တော့ သူသည် အသက် သုံးဆယ်သာ ရှိပြီး ဂလေ့စ်ဘေး မြို့မှ ဘဏ်တိုက် ပိုင်ရှင် ရှောင် မက်အယ်လစ္စတာ ပိုင်ဆိုင်သည့် ဘော်ဒါဆောင် တစ်ခု၏ မန်နေဂျာ ဖြစ်သည်။

လွန်ခဲ့သော ငါးနှစ်တာ အတွင်း ဂျိမ်းနှင့် သူ့ ဇနီး ပက်ဂီတို့သည် အလုပ်များကို တာဝန် ခွဲ၍ လုပ်ခဲ့ကြသည်။ အဆောင်သား နှစ်ဒါဇင်၏ စား ရေး သောက်ရေး အတွက် ပက်ဂီက အချက်အပြုတ်နှင့် အဝတ် လျှော်သည့် တာဝန်များ ယူခဲ့ရပြီး ဂျိမ်းကတော့ အရက်သာ မော့နေခဲ့သည်။ သောကြာနေ့ တိုင်း မက်အယ်လစ္စတာ ပိုင်ဆိုင်သည့် ဂလေ့စ်ဘေးရှိ အခြား ဘော်ဒါဆောင် များမှ အခန်းငှားခများ လိုက်လံ ကောက်ခံရေးမှာ သူ့ တာဝန် ဖြစ်သည်။ ယင်း တာဝန် ထမ်းဆောင်ခြင်းသည် အရက် သွားသောက်ရန် အတွက် အခွင့် အရေး တစ်ခုလည်း ဖြစ်နေသည်။

ဂျိမ်း ကင်မရွန်သည် ခါးသီးမှုကို အရသာ တွေ့သော လူတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ သူ့ ဘဝ၌ အရှုံးနှင့်ချည်း ရင်ဆိုင်ခဲ့ရသည်။ ထို့အတွက် အခြားသူ အားလုံးမှာ အပြစ် ရှိသည်ဟု သူ ယုံကြည်ထားသည်။ နှစ်ကြာလာသည်နှင့် အမျှ သူ၏ ရှုံးနိမ့်မှုကို အရသာ ခံလာတတ်ခဲ့သည်။ သူ့ကိုယ်သူ အာဇာနည်

တစ်ယောက်လို သဘောထားမိသည်။ သူ့ အသက် တစ်နှစ်သား အရွယ်က သူ့ မိဘများသည် စကော့တလန်မှ ဂလေ့စ်ဘေးသို့ ပြောင်းရွှေ့ အခြေချခဲ့ကြသည်။ သူတို့ လက်ထဲမှာ ပစ္စည်းဥစ္စာ တစ်နိုင်တစ်ပိုင်မျှသာ ပါလာခဲ့ပြီး အသက် ရှင်နိုင်ဖို့ ရုန်းကန်ခဲ့ကြရသည်။ သူ့ အသက် ၁၄ နှစ် အရွယ်တွင် သူ့ အဖေက ကျောက်မီးသွေးတွင်း၌ အလုပ် ဝင်လုပ်ခိုင်းခဲ့သည်။ သူ ၁၆ နှစ်သား အရွယ်တွင် ကျောက်မီးသွေးတွင်း မတော်တဆမှု တစ်ခုကြောင့် သူ့ ခါးမှာ ဒဏ်ရာ အနည်းငယ် ရရှိခဲ့သဖြင့် အလုပ် ထွက်လိုက်ရသည်။ နောက်တစ်နှစ် အကြာ၌ မီးရထား တိုက်မှု တစ်ခုကြောင့် သူ့ မိဘ နှစ်ပါးစလုံး သေဆုံးသွားသည်။ ထို့ကြောင့် ဂျိမ်းသည် ဆင်းရဲ ဒုက္ခ ရောက်ခြင်း အတွက် မိမိမှာ တာဝန် မရှိ၊ ကံတရားကသာ မိမိကို ဆန့်ကျင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်ဟု ဆုံးဖြတ်ခဲ့လေသည်။

သို့သော် သူ့မှာ အဖိုးတန်သော ပိုင်ဆိုင်မှု နှစ်ခု ရှိသေးသည်။ သူသည် အလွန် ရုပ်ချောသူ ဖြစ်ပြီး သူ့ ဆန္ဒ ရှိသည့် အခါ လူတစ်ဖက်သား ချစ်ခင်နှစ်လိုဖွယ် ကောင်းအောင် လုပ်ပြနိုင်စွမ်း ရှိခြင်းပင် ဖြစ်၏။

တစ်ခုသော သီတင်းပတ် ဆုံးရက်တွင် ဂလေ့စ်ဘေးမြို့ အနီးရှိ ဆစ်ဒနီမြို့တွင် မိဘများနှင့် အတူ အပန်းဖြေ ခရီး ထွက်လာသော ပက်ဂီ မက်ဇဲဝဲလ်ဆိုသူ မိန်းကလေး တစ်ယောက်အား သူ တွေ့သွားသည်။ သူမသည် ဆွဲဆောင်မှု သိပ်မရှိသော်လည်း သူ့ မိဘများက အလွန် ချမ်းသာသူများ ဖြစ်ကြသည်။ ဂျိမ်း ကင်မရွန်ကား အလွန် ဆင်းရဲ မွဲတေသူ ဖြစ်သည်။

သူက ပက်ဂီကို ရအောင် ပိုးပန်းရာ သူမက ဖခင်၏ စကားကို နားမထောင်ဘဲ သူ့ကို လက်ထပ်လိုက်သည်။

‘မင်္ဂလာဆောင် လက်ဖွဲ့ အဖြစ် ပက်ဂီ အတွက် ဒေါ်လာ ငါးထောင် ပေးလိုက်မယ်၊ ဒီငွေနှင့် မောင်ရင် လုပ်ကိုင် စားသောက်လို့ ရမှာပါ။ အိမ်မြေ လုပ်ငန်းမှာ ရင်းနှီး မြှုပ်နှံလိုက်ရင် နောက်ငါးနှစ် အကြာမှာ နှစ်ဆ တိုးလာလိမ့်မယ်၊ မင်းကို ငါ ကူညီပါ့မယ်’ ဟု ပက်ဂီ ဖခင်က ဂျိမ်းအား ပြောခဲ့သည်။

သို့သော် ဂျိမ်းသည် ငါးနှစ် ပြည့်အောင် စောင့်ဖို့ စိတ်မဝင်စားချေ။ မည်သူမျှ မတိုင်ပင်ဘဲ သူငယ်ချင်း တစ်ယောက်နှင့် ပေါင်းပြီး ရေနံ တူးဖော်ရေး လုပ်ငန်းတွင် ထိုငွေများကို မြှုပ်နှံလိုက်ရာ နှစ်လ အကြာ၌ သူ မွဲသွားလေတော့သည်။

သူ ယောက္ခမကြီးမှာ အလွန် ဒေါသ ဖြစ်ပြီး သူ့အား နောက်ထပ် ကူညီဖို့ ငြင်းဆန်လိုက်လေသည်။

‘မင်းဟာ လူမိုက်ပဲ ဂျိမ်း၊ ဆုံးသွားတဲ့ ငွေတွေ အတွက် ငါ ထပ်မဖြည့် ပေးနိုင်ဘူး’

ဂျိမ်း ကင်မရွန်၏ ဘဝကို ကယ်တင်ဖွယ် ရှိသည့် အိမ်ထောင်ရေးမှာ ကပ်ဆိုး တစ်ခုသဖွယ် ဖြစ်လာခဲ့သည်။ ယခုအခါ သူ့မှာ ရှာကျွေးရမည့် ဇနီး တစ်ယောက် ရှိနေသော်လည်း အလုပ်အကိုင် မရှိချေ။

သူ၏ ကယ်တင်ရှင်ကား ရှောင် မက်အယ်လစ္စတာပင် ဖြစ်လေသည်။ ဘဏ်တိုက် ပိုင်ရှင် မက်အယ်လစ္စတာသည် အသက် ၅၅ နှစ်ခန့် ရှိပြီး ဂင်တိုတို လူတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ သူသည် အလွန် ဝမ်းပြီး နာရီ ရွှေကြိုးကြီး တစ် ချောင်း တွဲလောင်း ချိတ်ထားသည့် ဝတ်ဆင်လေ့ ရှိလေ သည်။ သူသည် ဂလေ့စ်ဘေးသို့ လွန်ခဲ့သော အနှစ် နှစ်ဆယ်ခန့်က ရောက်ရှိ လာခဲ့ပြီး ထိုမြို့မှ ဖြစ်နိုင်ဖွယ်ရာများကို ချက်ချင်း မြင်မိခဲ့သည်။ ဂလေ့စ်ဘေး သို့ ကျောက်မီးသွေး တူးသူများနှင့် သစ်ခုတ်သမားများ တဖွဲဖွဲ ရောက်လာ လျက် ရှိပြီး ၎င်းတို့ အတွက် သင့်တင့် လျောက်ပတ်သော နေစရာ ထိုင်စရာ ရှာရ ခက်နေကြသည်။ မက်အယ်လစ္စတာသည် ၎င်းတို့ အတွက် အိမ်များ ဆောက်လုပ်ပေးနိုင်သော်လည်း သူ့မှာ သည့်ထက် ပိုကောင်းသော အကြံ ရှိနေသည်။ သူက ထိုလူများအား ဘော်ဒါဆောင်များ၌ တစ်စုတစ်ဝေးတည်း ထားရှိနိုင်လျှင် ပို၍ စရိတ် သက်သာမည် ဖြစ်သည်ဟု ဆုံးဖြတ်ခဲ့သည်။ နှစ်နှစ်တာ အတွင်း ဟိုတယ် တစ်လုံးနှင့် ဘော်ဒါဆောင် ငါးခု သူ ဆောက် လုပ်ခဲ့ပြီး ၎င်းတို့မှာ အမြဲ လူပြည့်နေသည်။

ဟိုတယ်နှင့် အဆောင်များ စီမံ ခန့်ခွဲရေး အလုပ်မှာ အလွန် ပင်ပန်းလှ သောကြောင့် မန်နေဂျာ ရရှိရေးမှာ ခက်ခဲလှပေသည်။ မန်နေဂျာ၏ တာဝန် မှာ အခန်း အားလုံး အတွက် လူငှား ရရှိရေး၊ ချက်ပြုတ်မှု ကြီးကြပ်ရေး၊ စား သောက်စရာများ စီမံရေးနှင့် အခန်းများ သန့်ရှင်း သပ်ရပ်စွာ ထားရေးတို့ ဖြစ်ပါသည်။ လခနှင့် ပတ်သက်လျှင်တော့ ရှောင် မက်အယ်လစ္စတာသည် ငွေကို ဗုံးပေါလအော သုံးစွဲတတ်သူ မဟုတ်ပေ။

၎င်း၏ ဘော်ဒါဆောင် တစ်ခုမှ မန်နေဂျာ တစ်ဦး နုတ်ထွက်သွားသော အခါ လူစားထိုးရန် အသင့်တော်ဆုံးမှာ ဂျိမ်း ကင်မရွန် ဖြစ်သည်ဟု မက် အယ်လစ္စတာ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

ကင်မရွန်သည် ဘဏ်မှ မကြာခဏ ငွေ နည်းနည်းစီ ချေးယူခဲ့ပြီး ပြန် ဆပ်ရမည့်ရက် ကျော်လွန်ခဲ့ပြီ ဖြစ်သော်လည်း မဆပ်နိုင်သေးချေ။

မက်အယ်လစ္စတာက ကင်မရွန် ဆိုသော လူရွယ်အား သွားခေါ်ခိုင်း လိုက်သည်။

‘မင်းကို ငါ အလုပ် တစ်ခု ပေးမလို့’

‘ဟုတ်လား’

‘မင်း ကံကောင်းတယ်၊ ငါ့ လက်ထဲမှာ သိပ်ကောင်းတဲ့ ရာထူး တစ်ခု လစ်လပ်နေတယ်’

‘ဘဏ်တိုက်မှာ လုပ်ရမှာလား ဟင်’

ဂျိမ်း ကင်မရွန်က မေးလိုက်သည်။ ဘဏ်တိုက်မှာ လုပ်ဖို့ သူ စိတ်ဝင် စားသည်။

ငွေ အများကြီး ရှိသည့် နေရာ၌ အလုပ် လုပ်ရပါက ပိုက်ဆံ နည်း နည်းပါးပါး ခိုးလို့ ရချင် ရနိုင်သည် မဟုတ်လား။

‘ဘဏ်တိုက်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ မင်းဟာ စဉ်းစား ချင့်ချိန်နိုင်တဲ့ လူငယ် တစ်ယောက်ပါ ဂျိမ်း၊ လူတွေရဲ့ အထာကို မင်း ကောင်းကောင်း နားလည် တယ်လို့ ငါ ယူဆတယ်၊ ကေဘယ်ဟက်ဒ် ရိပ်သာလမ်းထဲက ငါ့ရဲ့ ဘော်ဒါ ဆောင်ကို မင်း ကြီးကြပ် အုပ်ချုပ်ပေးစေချင်တယ်ကွာ’

‘ဘော်ဒါဆောင် ဟုတ်လား’

ဂျိမ်း ကင်မရွန်က စက်ဆုပ်သော လေသံနှင့် ပြောလိုက်သည်။

‘မင်း အတွက် နေရာ အိမ်လိုတယ် ဂျိမ်း၊ မင်းနှင့် မင်းမိန်းမ အိမ်လခ မပေးဘဲ အလကား နေရမယ်၊ မင်း အတွက် လခလည်း နည်းနည်းပါးပါး ရဦးမယ်’

‘နည်းနည်းပါးပါး ဆိုတာ ဘယ်လောက်လဲ’

‘မင်းကို ငါ ရက်ရက်ရောရော ပေးပါ့မယ်၊ တစ်ပတ်ကို ၂၅ ဒေါ်လာ ပေးမယ်ကွာ’

‘၂၅’

‘လုပ်ချင်လုပ် မလုပ်ချင်နေ၊ ဒီအလုပ် အတွက် ဒီပြင် လူတွေ စောင့်နေ သေးတယ်’

နောက်ဆုံး၌ ဂျိမ်း ကင်မရွန် ကြေးများလို့ မရတော့ပေ။

‘ကျွန်တော် လုပ်ပါ့မယ်’

‘ကောင်းပြီ၊ ဪ ခါနှင့် သောကြာနေ့တိုင်း ငါ့ရဲ့ တခြား ဘော်ဒါ ဆောင်တွေက အခန်း ငှားခတွေ မင်း လိုက်ကောက်ပြီး စနေနေ့တိုင်း ငါ့ဆီ လာအပ်စေချင်တယ်’

ကင်မရွန်က သူ့ဇနီး ပက်ဂီအား မင်္ဂလာ သတင်းကို ဖွင့်ပြောသော အခါ သူမ အံ့အားသင့်သွားသည်။

‘ကျွန်မတို့တွေ ဘော်ဒါဆောင် ဘယ်လို အုပ်ချုပ်ရမှန်း သိမှ မသိဘဲ၊ ဖြစ်ပါ့မလား ဂျိမ်းရဲ့’

‘အို အလုပ်က လူကို သင်သွားမှာပေါ့၊ မင်းနှင့် ငါနှင့် အလုပ်တွေ တာဝန် ခွဲယူကြရအောင်’

သူမက သူ့ စကားကို လက်ခံလိုက်သည်။

‘ကောင်းပြီ၊ ကျွန်မတို့ လုပ်လို့ ဖြစ်မှာပါ’

ထို့နောက် သူတို့နည်း သူတို့ဟန်နှင့် ဘော်ဒါဆောင် အုပ်ချုပ်ရေးကို ဖြစ်အောင် လုပ်နိုင်ခဲ့ကြ၏။

နှစ်ပေါင်း များစွာ အတွင်း ဂျိမ်း ကင်မရွန် အတွက် ငွေ ပိုရပြီး သိက္ခာ ရှိ သည့် အခြား အလုပ်များ၊ အခွင့်အလမ်း အတော်များများ ပေါ်ထွက်လာခဲ့ သော်လည်း သူ၏ ရုံးနိမ့်မှုကို အရသာ တွေ့ပြီး အနည်ထိုင်နေပြီ ဖြစ်သဖြင့် လက်ရှိ အလုပ်မှ နုတ်ထွက်ချင်စိတ် မရှိတော့ချေ။

‘ဘာလို့ အလုပ် ပြောင်းလုပ်ရမှာလဲ၊ ကံတရားက ကိုယ့်ကို ဆန့်ကျင် နေတဲ့ အခါ ဘာမှ ကောင်းတာ ဖြစ်မလာနိုင်ဘူး’ ဟု သူ ရေရွတ်တတ် သည်။

ယခု ဤ စက်တင်ဘာလ၏ ညတွင် ကံတရားသည် မိမိအား မိန်းမပျက် များနှင့် ပျော်ပါးခွင့် မပေးခဲ့ပြန်ချေ။

တော်တော် ဒုက္ခ ပေးတဲ့ မိန်းမပဲ ဟု ကင်မရွန် တွေးမိသည်။

မဒမ် ကာစတီ၏ အိမ်မှ သူ ထွက်လာသော အခါ အပြင်၌ အေးစက်သော စက်တင်ဘာလ၏ ညလေက တဖြူးဖြူး တိုက်ခတ်လျက် ရှိသည်။

ရှေ့ကြိုရမယ့် ဒုက္ခတွေကို ရင်ဆိုင်ဖို့ ငါ အသင့် ပြင်ထားရင် ကောင်း မယ် ဟု ကင်မရွန် တွေးပြီး အိန်းရှင် မာရီးနား အရက်ဆိုင်သို့ ဝင်ကာ အရက် သောက်လိုက်သည်။

နောက်တစ်နာရီ အကြာ၌ ဂလေ့စ်ဘေး မြို့၏ အဆင်းရဲဆုံး ရပ်ကွက် ဖြစ်သော နယူး အာဘာဒင်းရှိ ဘော်ဒါဆောင်ဆီသို့ သူ ချဉ်းကပ်သွားသည်။

အဆောင်ရှေ့ သူ ရောက်လာသော အခါ သူ့အား စိုးရိမ်တကြီး စောင့် မျှော်နေကြသည့် အဆောင်သား ခြောက်ယောက်ခန့်ကို တွေ့ရသည်။

‘ပက်ဂီ အနားမှာ ဆရာဝန် ရောက်နေပြီ၊ ခင်ဗျား မြန်မြန် သွားဗျို့’ လူတစ်ယောက်က ပြောလိုက်သည်။

ကင်မရွန်သည် သူတို့ လင်မယား နေထိုင်သည့် နောက်ဖေးဘက် စုတ် ချာချာ အိပ်ခန်း ကျဉ်းကျဉ်းလေးထဲသို့ ဒယီးဒယိုင်နှင့် ဝင်လာသည်။ အခြား အခန်းထဲမှ မွေးကင်းစ ကလေး တစ်ယောက်၏ ညည်းတွားသံကို သူ ကြား ရသည်။

ပက်ဂီသည် အိပ်ရာပေါ်၌ ငြိမ်သက်စွာ လဲလျောင်းနေသည်။ ဒေါက်တာ ပက်ထရစ် ဒန်ကင်က သူမအား ကုန်းကြည့်နေရာမှ ကင်မရွန် ဝင်လာသံကို ကြားလိုက်သည်။

‘ဘာတွေ ဖြစ်နေလဲ’

ကင်မရွန်က မေးလိုက်သည်။

ဆရာဝန်က ခါးမတ်၍ ရပ်ပြီး ၎င်းအား စိတ်ပျက်စွာ ကြည့်လိုက်သည်။

‘ခင်ဗျား မိန်းမကို ကျုပ်ဆီ လွှတ်ပေးဖို့ ကောင်းတယ်’

‘အို၊ ပိုက်ဆံ အလကား အကုန် မခံနိုင်ဘူး၊ သူ ကလေး မွေးတာ ဘာ ဆန်းလဲ’

‘ပက်ဂီ သေသွားပြီဗျ၊ ကျုပ် အစွမ်းကုန် လုပ်ပေးပါတယ်၊ သူ အမြွာ မွေးတာ၊ ယောက်ျားလေးရဲ့ အသက်ကို ကျုပ် မကယ်တင်လိုက်နိုင်ဘူး’

‘ဘုရားသခင်၊ အင်း ဒါလည်း ကံတရားရဲ့ လက်ချက်ပဲ ဖြစ်ရမယ်’

ကင်မရွန်က တိုးတိုးလေး ရေရွတ်လိုက်သည်။

‘ဗျာ’

‘ကံတရားလေ၊ ကံတရားဟာ အမြဲတမ်း ကျုပ်ကို ဆန့်ကျင်ခဲ့တယ်၊ အခုလည်း ကျွန်တော့် သားလေးကို ကံတရားက လုယူသွားပြန်ပြီ၊ ကျွန်တော် ဘာလုပ်ရ..’

သူနာပြု ဆရာမ တစ်ယောက်က စောင်ဖြင့် ပတ်ထားသည့် မွေးကင်းစ ကလေးလေးကို ပွေ့ချိုပြီး ဝင်လာသည်။

‘ဒါ ရှင့်ရဲ့ သမီးလေးပါ မစ္စတာ ကင်မရွန်’

‘သမီး ဟုတ်လား၊ ကျွန်တော်က ဒီ သမီး တစ်ယောက်ကို ဘာလုပ် ရမှာတုံး’

ကင်မရွန် အာလေးလျှာလေးကြီး ဖြစ်လာသည်။

‘ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် စိတ်ကုန်သွားပြီ ကိုယ့်လူ’

ဒေါက်တာ ဒန်ကင်က ပြောလိုက်သည်။

ဆရာမက ကင်မရွန်ဘက် လှည့်ပြီး ‘ကျွန်မ မနက်ဖြန် အထိ ဒီမှာ ဆက်နေပြီး ကလေးကို ဘယ်လို စောင့်ရှောက်ရမလဲ ဆိုတာ ရှင့်ကို သင် ပေးပါ့မယ်’

ဂျိမ်း ကင်မရွန်သည် စောင်ထုပ် အတွင်းမှ တွန့်ရှုံ့နေသော အရေပြား နှင့် ကလေးငယ်လေးကို ငုံ့ကြည့်ကာ ‘သူပါ သေချင်လည်း သေသွားမှာပေါ့’ ဟု မျှော်လင့်ချက်ဖြင့် ရေရွတ်လိုက်သည်။

ပထမ ရက်သတ္တ သုံးပတ်လုံးလုံး ကင်မရွန်၏ ကလေး သေမလား ရှင်မလား ဆိုသည်ကို မည်သူမျှ မပြောနိုင်ကြချေ။ သူမအား နို့ထိန်း တစ်ယောက် ၎င်း ပြီး နို့တိုက်ရသည်။

နောက်ဆုံး ဆရာဝန်က ‘ခင်ဗျား သမီးလေး မသေနိုင်တော့ပါဘူး’ ဟု ပြောနိုင်ခဲ့သည်။ ထို့နောက်ပိုင်း ၎င်းက ကင်မရွန်အား လှမ်းကြည့်ပြီး ‘သနား စရာ ကလေးကို ဘုရားသခင် စောင့်ရှောက်တော်မူပါစေဗျာ’ ဟု ခပ်တိုးတိုး ရေရွတ်လိုက်သည်။

‘ကလေးကို နာမည် ပေးရဦးမယ် မစ္စတာ ကင်မရွန်’ ဟု နို့ထိန်းက ပြောသည်။

‘သူ့ကို ခင်ဗျားတို့ ဘယ်နာမည် ခေါ်ခေါ် ကျုပ် ဂရုမစိုက်ဘူး၊ ခင်ဗျား ပဲ နာမည် ကြည့်ပေးလိုက်စမ်းပါဗျာ’

‘ဒါဖြင့် သူ့ကို လာရာလို့ မှည့်လိုက်ရင် မကောင်းဘူးလား၊ ဒီနာမည် လေးက ချစ်စရာ ကောင်း...’

‘ခင်ဗျား သဘောပဲ’

သို့နှင့် ကလေး၏ အမည်မှာ လာရာ ကင်မရွန်ဟု တွင်ခဲ့လေသည်။

လာရာ၏ ဘဝတွင် သူမအား ဂရုစိုက်မည့်သူ သို့မဟုတ် ပြုစု ပျိုးထောင်ပေး
မည့်သူ တစ်ဦးမျှ မရှိခဲ့ချေ။ ဘော်ဒါဆောင်၌ ကိုယ့်ဘဝကိုယ် ရုန်းကန်နေရ
သော ယောက်ျားတွေချည်း ရှိသဖြင့် ကလေးကို မည်သူကမျှ အာရုံ မစိုက်နိုင်
ပေ။ မိန်းမ ဟူ၍ အိမ်မှုကိစ္စအဝဝနှင့် ချက်ရေးပြုတ်ရေး တာဝန် ယူရန် ၎င်း
ရမ်းထားသည့် ဘာသာ ဆိုသူ ထွားထွားကျိုင်းကျိုင်း ဆွဲဒင် နိုင်ငံသူ မိန်းမကြီး
တစ်ယောက်တည်းသာ ရှိ၏။

ကင်မရွန်သည် သူ့သမီးနှင့် တတ်နိုင်သမျှ ခပ်ကင်းကင်း နေရန် စိတ်
ပိုင်းဖြတ်ထားသည်။ သူမအား အသက် ရှင်ခွင့် ပေးလိုက်ခြင်းအားဖြင့် ကံ
တရားက မိမိအား ဆန့်ကျင်ခဲ့ပြန်ပြီ မဟုတ်လား။ ညအခါ၌ သူသည် ဧည့်ခန်း
ထဲ၌ ဝီစကီ ထိုင်သောက်ရင်း 'ဒီကလေးဟာ ငါ့မယားနှင့် ငါ့သားလေးကို
သတ်ပစ်လိုက်တဲ့ ကလေးပဲ' ဟု မကျေမချမ်း ပြောတတ်သည်။

'ရှင် ဒီလို မပြောသင့်ဘူး ဂျမ်း'
'အို ပြောရမှာပဲ၊ ကျုပ် သားလေး ကြီးလာရင် ယောက်ျား ပီသတဲ့ လူ
တစ်ယောက် ဖြစ်လာမှာ၊ သူဟာ ဉာဏ်ကောင်းပြီး ချမ်းသာမယ်၊ သူ့ အဖေ
အိုမင်းမစွမ်း ဖြစ်လာတဲ့ အခါ သူက စောင့်ရှောက်မှာပဲ'

အဆောင်သားများသည် ကင်မရွန်၏ ပွစိ ပွစိ ပြောဆိုမှုကို လွှတ်ထား
လိုက်ကြရတော့၏။

ကင်မရွန်သည် သူ့ ယောက္ခမကြီး မက်ဇဲဝဲလ် လက်ထဲ ကလေးကို လွှဲ
ပေးရန် မျှော်လင့်ချက်ဖြင့် အကြိမ်ပေါင်း များစွာ ကြိုးစား ဆက်သွယ်သော်
လည်း ၎င်းသည် ခြေရာ ပျောက်သွားပြီ ဖြစ်၏။

သည်အတိုင်းကြီး သေသွားပြီ ဆိုရင် ငါ ကံဆိုးတာပဲ ဟု ကင်မရွန် တွေး
မိသည်။

ဂလေ့စ်ဘေးသည် ဘော်ဒါဆောင်များ၌ ခေတ္တခဏ တည်းခိုကြသော အိမ်ခြေ
ရာခြေ အတည်တကျ မရှိသောသူများဖြင့် ပြည့်နေသည့် မြို့ကလေး ဖြစ်သည်။
၎င်းတို့သည် ပြင်သစ်၊ တရုတ်နှင့် ယူကရိန်း နိုင်ငံတို့မှ လာကြသည်။
၎င်းတို့သည် အိတာလျံ၊ အိုင်းရစ်ရှ်နှင့် ဂရိ လူမျိုးများ ဖြစ်ကြသည်။

လက်သမား၊ အပ်ချုပ်သည်၊ ရေပိုက်ပြင်နှင့် ဖိနပ် လုပ်သူများ ပါဝင်သည်။

မင်းလမ်း အောက်ပိုင်း၊ ဘဲလ်လမ်း၊ နော့လမ်းနှင့် ဆိပ်ကမ်း နယ်မြေ အနီးရှိ ဝါးတားလမ်းများသို့ သူတို့က အုံနှင့်ကျင်းနှင့် ရောက်လာကြသည်။

ကျောက်မီးသွေး တူးဖော်ရေး လုပ်ငန်း၊ သစ်လုပ်ငန်းနှင့် ငါးဖမ်းလုပ်ငန်း လုပ်ရန် သူတို့ လာကြခြင်း ဖြစ်သည်။

ဂလေ့စ်ဘေးသည် ရှေးကျပြီး ကြမ်းတမ်းသည့် နယ်စွန်နယ်ဖျား မြို့ငယ်လေး ဖြစ်သည်။ ရာသီဥတုက ဆိုးရွား ကြမ်းတမ်းသည်။ ဆောင်းရာသီမှာ နှင်း ထူထပ်စွာ ကျပြီး ဧပြီလကျမှ နှင်းခဲသွားသည်။ သဘော ဆိပ်ကမ်း၌ ရေခဲများ ထူထပ် ပေါများလှခြင်းကြောင့် ဧပြီနှင့် မေလများ အထိပင် လေတိုက်ပြီး အေးစိမ့်နေတတ်သည်။ ဇူလိုင်လမှ အောက်တိုဘာ အထိ မိုးရွာ၏။

ဤမြို့၌ ဘော်ဒါဆောင် စုစုပေါင်း ၁၈ ခု ရှိပြီး တစ်ဆောင်လျှင် အများဆုံး လူ ၇၂ ယောက် အထိ လက်ခံထားသည်။ ဂျိမ်း ကင်မရွန် အုပ်ချုပ်သည့် အဆောင်၌ အဆောင်သား ၂၄ ယောက် ရှိပြီး အများစုမှာ စကော့တလန် နိုင်ငံသားများ ဖြစ်ကြသည်။

လာရာသည် သူတစ်ပါးထံမှ ချစ်ခြင်း မေတ္တာကို တောင့်တနေသော်လည်း မိမိ တောင့်တမှုမှာ ဘာမှန်း မသိသေးချေ။ သူ့မှာ မြတ်နိုး တွယ်တာ စရာ ကစားစရာ အရုပ်ကလေးများ မရှိသလို ကစားဖော်လည်း မရှိချေ။ သူမ အတွက် သူမ အဖေက လွဲ၍လည်း မည်သူမျှ မရှိ။ သူမက ၎င်းအတွက် လက်ဆောင် ပစ္စည်းလေးများ ကိုယ်တိုင် လုပ်၍ ပေးတတ်သည်။ အဖေ ကျေနပ်အောင် သူမ သိပ်လုပ်ချင်သည်။ သို့သော် အဖေက ထိုပစ္စည်းများကို လျစ်လျူရှုထားတတ်၏။

သူမ ငါးနှစ် သမီး အရွယ်တွင် အဆောင်သား တစ်ဦးအား သူမ ဖခင် ပြောသည့် စကားကို ကြားလိုက်ရသည်။

‘အသက် ရှင်ရမယ့် ကလေးက သေသွားတယ်ဗျာ၊ တကယ် ရှင်ရမယ့် ကလေးက ကျုပ် သားလေးပါ’

ထိုညက သူမ ငိုယိုရင်း အိပ်ပျော်သွားသည်။ အဖေကို သူမ သိပ်ချစ်သည်။ ပြီးတော့ သိပ်လည်း မုန်းသွားသည်။

လာရာ ခြောက်နှစ် သမီး အရွယ်တွင် သူမ အသွင်မှာ ပန်းချီဆရာ ကီးန်၏ ပန်းချီကားထဲက အရုပ်နှင့် တူနေသည်။ သူမ မျက်နှာက ဖြူရော်၍ သေးသွယ် ပြီး မျက်လုံးလေးတွေက ပြူးနေသည်။ ထိုနှစ်၌ အဆောင်သား အသစ် တစ်ဦး ရောက်လာသည်။ သူ့ နာမည် မန်ဂို မက်ဆွင်း ဖြစ်ပြီး ဝက်ဝံ တစ်ကောင်လို ထွားကျိုင်းသူ ဖြစ်သည်။ လာရာ ဆိုသော ကလေးမလေးအား မြင်မြင်ချင်း သူ ချစ်မိသည်။

‘မင်း နာမည် ဘယ်လို ခေါ်လဲ ကလေးမ’

‘လာရာပါ’

‘ဟာ သိပ်ကောင်းတဲ့ နာမည်လေးပဲ၊ မင်း ကျောင်းနေပြီလား’

‘ကျောင်းမနေသေးပါဘူး’

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ’

‘မသိဘူး’

‘ဒါဖြင့် ငါတို့ အဲဒီ ကိစ္စ စဉ်းစားမှ ဖြစ်မယ်’

မန်ဂိုသည် ကင်မရွန်အား လိုက်ရှာပြီး ‘ခင်ဗျား ကလေး ကျောင်းမနေ သေးဘူးဆို’

‘အေးလေ၊ ဘာလို့ ကျောင်းနေမှာလဲ၊ သူက မိန်းကလေးပဲ၊ ကျောင်း နေဖို့ မလိုဘူး’

‘ခင်ဗျား မှားနေပြီ ကိုယ့်လူ၊ သူ ပညာတတ်ဖို့ လိုတယ်၊ သူ့ဘဝ ရှေ့ ရေး အတွက် အခွင့်အရေး တစ်ခု ခင်ဗျား ပေးသင့်ပါတယ်’

‘အသာနေစမ်းပါဗျာ၊ အလကား ငွေကုန်မယ့် ကိစ္စပါ’

သို့သော် မန်ဂိုက အလျှော့ မပေးသဖြင့် နောက်ဆုံး၌ ကင်မရွန် သဘော တူလိုက်သည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သည်ကောင်မလေး မိမိ မျက်စိ အောက်၌ နာရီ အတော် ကြာကြာ မရှိဘဲ နေလိမ့်မည် မဟုတ်လား။

ကျောင်းတက်ရမည့် ကိစ္စကို လာရာ တွေးကြောက်မိသည်။ သူမ၏ တိုတောင်း သော ဘဝ တစ်သက်တာ ကာလ တစ်လျှောက် လူကြီးများ ကြား၌သာ နေထိုင်

ကြီးပြင်းခဲ့ရသည်။ အခြား ကလေးများနှင့် ထိတွေ့ ဆက်ဆံမှု မရှိသလောက် ဖြစ်ခဲ့သည်။

နောက် တနင်္လာနေ့တွင် ဘာသာက သူမအား စိန့်အင်းနီ သဒ္ဒါကျောင်း သို့ ပို့လိုက်ရာ ဆရာမ တစ်ယောက်က ကျောင်းအုပ်ဆရာမကြီးထံ ခေါ်သွား သည်။

‘ဒါက လာရာ ကင်မရွန်ပါ’

ကျောင်းအုပ်ဆရာမကြီး မစွက် ကမ်းမင်းသည် အသက် လေးဆယ်ကျော် ကျော်၊ ဆံပင် ဖြူဖြူနှင့် ကလေး သုံးယောက် မိခင် မုဆိုးမကြီး တစ်ယောက် ဖြစ်သည်။

မိမိ ရှေ့၌ စုတ်တီးစုတ်ဖတ် ဝတ်ဆင်ထားသည့် ကလေးမလေးအား သူမ အကဲခတ်ပြီး ‘လာရာ ဆိုတဲ့ နာမည်လေးက ချစ်စရာ ကောင်းသားပဲ၊ အသက် ဘယ်နှနှစ် ရှိပြီလဲ’

မစွက် ကမ်းမင်းက ပြုံး၍ မေးလိုက်သည်။

‘ခြောက်နှစ်’

လာရာ မျက်ရည် မကျအောင် ထိန်းထားရသည်။

ကလေးက ကြောက်နေပါလား ဟု ဆရာမကြီး တွေးလိုက်သည်။

‘ကိုင်း၊ မင်း ဒီကို ရောက်လာတဲ့ အတွက် သိပ်ဝမ်းသာတယ် လာရာ၊ မင်း ဒီကျောင်းမှာ ပျော်မှာပါ၊ နောက်ပြီး မင်း ပညာတွေ အများကြီး တတ် ဦးမယ်’

‘သမီး မနေချင်ဘူး’

လာရာက တဲ့တိုး ပြောချလိုက်၏။

‘အို ဘာဖြစ်လို့ပါလိမ့်’

‘သမီး အဖေက သမီးကို လွမ်းနေလိမ့်မယ်’

သူမ မငိုဘဲ နေဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားသည်။

‘သမီး ဒီမှာ တစ်နေ့လုံး မနေရပါဘူးကွယ်’

လာရာအား ကလေးများ အပြည့် ရှိသည့် စာသင်ခန်း တစ်ခုထဲသို့ ခေါ် သွားပြီး နောက်ဘက် ထိုင်ခုံ တစ်လုံးတွင် ထိုင်ခိုင်းသည်။ အတန်းပိုင်ဆရာမ မစွက် တာကယ်သည် ကျောက်သင်ပုန်းပေါ်၌ စာတွေ ရေးနေသည်။

‘အဟာ ပန်းသီး၊ ဘီဟာ ကောင်လေး၊ စီက ဘာလဲဟေ့၊ သိတဲ့လူ ရှိ လား’

ကလေး တစ်ယောက်က လက်ထောင် ပြုပြီး ‘သကြားလုံးပါ’
 ‘သိပ်ကောင်းတယ်၊ ကဲ ဒီကရော’
 ‘ဒီက ခွေးပါ’
 ‘အီးကရောကွယ်’
 ‘အစာ စားခြင်းပါ’
 ‘မှန်လိုက်လေကွယ်၊ ကဲ အက်ဖ် အကွရာနှင့် စတဲ့ စာလုံး ဘယ်သူ
 ပြောနိုင်လဲ’
 ‘... ..’

လာရာက ညစ်ညမ်းသော စကားလုံး တစ်လုံးကို ပြောလိုက်လေသည်။

လာရာသည် သူမ အတန်းထဲ၌ အသက် အငယ်ဆုံး ဖြစ်သော်လည်း ဆရာမ
 မစွက် တာကယ်၏ အမြင်မှာတော့ သူမသည် အသက် အကြီးဆုံး တစ်ယောက်
 လို ဖြစ်နေသည်။ သူမမှာ ထူးခြားသော ရင့်ကျက်မှု ရှိနေသည်။

‘သူဟာ လူကြီး ပေါက်စလေး တစ်ယောက်ပဲ၊ သူ အရပ် မြင့်ဖို့ စောင့်
 ဆိုင်းနေတာ’

သူမ ဆရာမက ဆရာမကြီး မစွက် ကမ်းမင်းအား ပြောပြသည်။

လာရာ ကျောင်းတက်သည့် နေ့၌ နေ့လယ်စာ စားချိန်တွင် အခြား ကလေး
 များသည် အရောင်အသွေး စုံသော နေ့လယ်စာ လက်ဆွဲဘူးကလေးများ ထုတ်
 ကာ ပန်းသီး၊ ကွတ်ကီးနှင့် ဖယောင်း စက္ကူဖြင့် ပတ်ထားသော အသားညှပ်
 ပေါင်မုန့်များကို နှိုက်စားကြသည်။

လာရာ အတွက် မည်သူကမျှ နေ့လယ်စာ ထည့်မပေးလိုက်ချေ။

‘မင်း နေ့လယ်စာ ဘယ်မှာလဲ လာရာ’

မစွက် တာကယ်က မေးသည်။

‘သမီး မဆာဘူး၊ မနက်စာ အဝ စားခဲ့တယ်’

လာရာက ခပ်တည်တည် ပြန်ပြောသည်။

ကျောင်းသူ အများစုမှာ ဖြူစင် သန့်ရှင်းသော စကတ်နှင့် ဘလောက်စ်
 အင်္ကျီတို့ကို သပ်ရပ်စွာ ဝတ်ဆင်ထားကြသည်။ လာရာကား သူမနှင့် မတော်
 တော့သည့် ခပ်စုတ်စုတ် ဘလောက်စ်နှင့် ဂါဝန်တို့ကိုသာ ဝတ်ထားသည်။

သူမသည် ဖခင်ထံ သွားပြီး ဤသို့ ပြောသည်။

‘သမီး ကျောင်းတက်ဖို့ အင်အား အသစ်တွေ လိုနေတယ်’
 ‘ဟုတ်လား၊ ငါ့မှာ ပိုက်ဆံ မရှိဘူး၊ ကယ်တင်ခြင်း တပ်မှာ အလကား
 ရအောင် သွားတောင်းချေ’
 ‘သူတို့က အလှူပေးတာပါ ပါပါး’
 အဖေက သူမအား ဖြန်းခနဲ ပါးရိုက်ထည့်လိုက်၏။

ကျောင်းမှ ကလေးများသည် လာရာ မကြားဖူးသည့် ကစားနည်းများကို ကောင်း
 ကောင်း ကစားတတ်ကြသည်။ မိန်းကလေး အချို့မှာ မိန်းမရုပ်ကလေးများ
 နှင့် အခြား ကစားစရာများ ပါလာပြီး လာရာကို ပေးကစားကြသည်။ သို့သော်
 အရပ် တစ်ခုမျှ မိမိ မပိုင်ကြောင်း လာရာ နာကျင်စွာ သဘောပေါက် နားလည်
 ထားသည်။

ထို့ပြင် ကျောင်းနေသည့် နှစ်ပေါင်း များစွာ အတွင်း လာရာသည် ခြား
 နားသော ကမ္ဘာ တစ်ခုကို ရိုးတိုးရိပ်တိပ် မြင်ခွင့် ရခဲ့သည်။ ထိုကမ္ဘာကား
 ကလေးများအား လက်ဆောင်များ ပေးသည့် အဖေနှင့် အမေများ ရှိသည့်
 ကမ္ဘာ။ မွေးနေ့ ပါတီပွဲများ ပြုလုပ်လေ့ ရှိရာ ၎င်းတို့အား ပွေ့ဖက် နမ်းရှုပ်ပြီး
 ၎င်းတို့ကို ချစ်မြတ်နိုးသည့် မိဘများ ရှိရာ ကမ္ဘာ တစ်ခုပင်တည်း။

မိမိ ဘဝ၌ ဘာတွေ လစ်ဟာနေကြောင်း လာရာ ပထမဦးဆုံး အကြိမ်
 ရိပ်စား နားလည် လာမိတော့သည်။ ထိုသို့ နားလည်မိခြင်းကြောင့် သူမ ပို၍
 အထီးကျန် ဖြစ်ရလေသည်။

ဘော်ဒါဆောင်သည် တစ်မျိုး တစ်ဘာသာ ခြားနားသည့် ကျောင်းတစ်ကျောင်း
 ပင် ဖြစ်သည်။ ၎င်းသည် နိုင်ငံ ပေါင်းစုံ ပါဝင်သည့် ကမ္ဘာငယ်လေး တစ်ခု
 ပင် ဖြစ်သည်။ အဆောင်သားများ၏ နာမည်များကို ကြည့်ရုံနှင့် ၎င်းတို့ ဘယ်
 တိုင်းပြည်က လာကြောင်း လာရာ ပြောနိုင်သည်။ မက်သည် စကော့တလန်မှ
 ဖြစ်သည်။ ဟော့ဒါနှင့် ပိုက်ခ်တို့က နယူး ဖောင်းလင်းမှ လာကြသည်။ ရှေ့
 ဆန်နှင့် အော်ကျိုင်းတို့က ပြင်သစ်မှ ဖြစ်သည်။ ဒူဒါ့ရှ်နှင့် ကိုဆစ်တို့ကား
 ပိုလန် နိုင်ငံသားများ ဖြစ်လေသည်။ အဆောင်သားများသည် သစ်ခုတ်သမား
 များ၊ တံငါသည်များ၊ ကျောက်မီးသွေးတွင်းတူးသူများနှင့် ကုန်သည်များ ဖြစ်

ကြသည်။ ၎င်းတို့သည် မနက်စာ စားချိန်နှင့် ညစာ စားချိန်များ၌ ထမင်းစား ခန်းကြီးထဲ၌ စုဝေးလေ့ ရှိပြီး ၎င်းတို့ ပြောဆိုသော စကားများမှာ လာရာ အဖို့ စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းလှသည်။ အုပ်စု တစ်ခုစီ အလိုက် လျှို့ဝှက် ဆန်းကြယ်သော ဘာသာ စကား သီးခြားစီ ရှိကြပုံ ရ၏။

နိဗ္ဗာန်ကော့ရှား ကျွန်းဆွယ် အနွဲ့အပြားတွင် သစ်ခုတ်သမား ထောင်နှင့် ချီ၍ ရှိသည်။ လာရာတို့ အဆောင်တွင် ၎င်းနေသော သစ်ခုတ်သမားများ၏ ကိုယ်နံ့မှာ သစ်ခေါက်ညှော်နံ့နှင့် လွှာစာမှုန့်နံ့ သင်းနေသည်။ ၎င်းတို့သည် သစ်ပင်များ အနား ညိုခြင်းကဲ့သို့ သစ်ခုတ် လုပ်ငန်း ကိစ္စများ ဆွေးနွေးလေ့ ရှိကြသည်။

‘ဒီနှစ် ကျွန်တော်တို့ ပျဉ်ချပ်ပေ နှစ်သိန်းလောက် ထွက်အောင် လုပ်မှ ဖြစ်မယ်ဗျ’

သစ်ခုတ်သမား တစ်ဦးက ညစာ စားချိန်၌ ပြောသည်။

လာရာက ပျဉ်ချပ်ပေ စကားကို နားမလည်သဖြင့် မေးရာ သစ်ခုတ်သမား များ ဝိုင်းဟားပြီး ‘ဒီမယ် ကလေးမ၊ ပျဉ်ချပ် တစ်ပေ ဆိုတာက တစ်လက်မ ထူပြီး တစ်စတုရန်းပေ ရှိတယ်ကွယံ၊ တကယ်လို့ တစ်နေ့နေ့ မင်း ကြီးလာလို့ အိမ်ထောင်ပြုပြီး အခန်း ငါးခန်း ပါတဲ့ ပျဉ်ထောင်အိမ် တစ်လုံး ဆောက်မယ် ဆိုရင် ပျဉ်ချပ်ပေ စုစုပေါင်း တစ်သောင်း နှစ်ထောင် လိုမယ်’

‘သမီးက အိမ်ထောင်ပြုမှာမှ မဟုတ်တာ’ ဟု လာရာက ပြောလိုက်၏။

တံငါသည်များက တစ်ပုံစံ ဖြစ်သည်။ သူတို့သည် ပင်လယ်ရေနဲ့ နံစော်စွာ ဖြင့် အဆောင်သို့ ပြန်လာကြပြီး ဘရုတ်ဒေါ်လိပ်ခဲ ရေကန်၌ ကရုဏာများ မွေးရန် စမ်းသပ်မှု အသစ်များ လုပ်ခြင်း အကြောင်း ပြောလေ့ ရှိသည်။ နောက် ပြီး မိမိတို့ ဖမ်းမိသော ငါးကြီးများ အကြောင်း အပြန်အလှန် ကြားလုံး ထုတ် ကြသည်။

လာရာ စိတ်အဝင်စားဆုံး အဆောင်သားများမှာ ကျောက်မီးသွေးတွင်း လုပ်သားများ ဖြစ်ကြသည်။ လိပ်ဘရီတွန်၌ မီးသွေးတွင်း လုပ်သား သုံးသောင်း ငါးထောင် ရှိသည်။ ၎င်းတို့သည် လင်ဂန်၊ ပရင့်စ်နှင့် မေလင် ကျောက်မီးသွေး တွင်းများ၌ အလုပ် လုပ်ကြသည်။ ထိုတွင်းများ၏ နာမည်များကို လာရာ သဘောကျသည်။ ဂျူဘလီ၊ လပ်စ် ချင့်စ် (နောက်ဆုံး အခွင့်အရေး)၊ လပ်ကီး

လေဒီ (ကံကောင်းသော မိန်းမ) နှင့် ဘလက် ဒိုင်းမွန်း (မဟူရာစိန်) စသည့် နာမည်များလည်း ရှိသေးသည်။

တစ်နေ့တာ လုပ်ငန်းနှင့် ပတ်သက်၍ ၎င်းတို့ ဆွေးနွေး သုံးသပ်ကြပုံကို သူမ စိတ်ဝင်တစား နားထောင်ဖြစ်သည်။

‘မိုက်ရဲ့ သတင်းက ဟုတ်ရဲ့လား’

‘အဟုတ်ပေါ့ဗျ။ မီးသွေးတွင်းထဲမှာ ရထား လမ်းချော်သွားတဲ့ တွန်းလှည်း ပိလို့ သူ ခြေကျိုးသွားပြီလေ၊ ဟိုခွေးမသား ဖိုမင်ကြီးက မြန်မြန် မရှောင်နိုင် တာ မိုက်ရဲ့ အပြစ်ပဲလို့ ပြောလိုက်သေးတယ်၊ အခု သူ မီးအိမ် ထွန်းခွင့် မရ တော့ဘူး’

လာရာက နားမလည်သဖြင့် ‘အဲဒါ ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲ’ ဟု မေးလိုက်သည်။

‘မီးအိမ် မထွန်းရတော့ဘူး ဆိုတာ ယာယီ အလုပ် ဆင်းခွင့် မပေးတာကို ပြောတာကွယ်’ ဟု ကျောက်မီးသွေးတွင်း လုပ်သားကြီးက ရယ်၍ ပြောသည်။

လာရာ အသက် ၁၅ နှစ် သမီး အရွယ်တွင် စိန့် မိုက်ကယ် အထက်တန်းကျောင်း သို့ တက်ရသည်။ သူမသည် ခြေတံ ရှည်ရှည်နှင့် ကလန်ကလား ဖြစ်နေပြီး အနက်ရောင် ဆံပင်များက စုတ်တိစုတ်ဖွား၊ သေးသွယ်သော မျက်နှာလေးက ဖြူဖပ်ဖြူရော်၊ အသိဉာဏ် ရှိသည့် မီးခိုးရောင် မျက်လုံး အစုံက ပြူးကျယ်နေ သည်။

သူမ လူကြီး ဖြစ်လာလျှင် ဘယ်လို ပုံစံ ထွက်လာမည် ဆိုသည်ကို မည်သူမျှ မခန့်မှန်းနိုင်သေး။ သူမသည် မိန်းမကြီး တစ်ယောက် ဖြစ်ခါနီး ဆဲဆဲ ဖြစ်ရာ သူမ၏ အသွင်အပြင်မှာ အသွင် ကူးပြောင်းသည့် အဆင့် တစ်ခု သို့ ရောက်ရှိနေပေပြီ။

သူမသည် အကျည်းတန်သူ ဖြစ်လာနိုင်သလို ချောမော လှပသူလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။

ဂျိမ်း ကင်မရွန်၏ မျက်စိထဲမှာတော့ သူမသည် အကျည်းတန်သူလေး ဖြစ်သည်။

‘နင့်ကို လက်ထပ်ခွင့် ပထမဆုံး တောင်းတဲ့ ငမိုက်သား တစ်ကောင် တွေ့ရင် လက်ခံလိုက်ပေတော့၊ နင်က သောက်ရုပ် ဆိုးလွန်းတော့ ဈေးကိုင်လို့ ရမှာ မဟုတ်ဘူး’ ဟု ကင်မရွန်က လာရာအား ပြောသည်။

လာရာက ဘာမှ မပြောဘဲ မတ်တတ် ရပ်နေသည်။

‘နောက်ပြီး သနားစရာ ကောင်းတဲ့ အဲဒီ ငနဲကို ပြောပြလိုက်၊ နင်နှင့် သူနှင့် ရင်းနှီးစားဖို့ ငါ ပိုက်ဆံ လက်ဖွဲ့ဦးမယ်လို့’

အခန်းထဲသို့ မန်ဂို မက်ဆွင်း ဝင်လာပြီး ကင်မရွန်၏ စကားကို ကြား လိုက်ရသဖြင့် ဒေါသ ထွက်သွားသည်။

‘ကဲ နင် မီးဖိုထဲ ပြန်သွားနိုင်ပြီ’

ကင်မရွန်က ပြောလိုက်သည်။

လာရာ ထွက်ပြေးသွားသည်။

‘ခင်ဗျား သမီးလေးကို ဘာကြောင့် အဲဒီလို ပြောရတာတုံး’

မန်ဂိုက မေးသည်။

ကင်မရွန်က ရီဝေသော မျက်လုံးနှင့် ၎င်းအား မော့ကြည့်ပြီး ‘ခင်ဗျား အလုပ် မဟုတ်ပါဘူး’

‘ခင်ဗျား အရက် မူးနေတယ်’

‘ဟုတ်တယ်၊ လောကမှာ ဘာလုပ်စရာ ရှိသေးလို့လဲ၊ မိန်းမတွေနှင့် မပျော်ပါးတဲ့ အခါ ဝိစကီ သောက်ရုံပဲ ရှိတယ်လေ၊ ဟုတ်ဘူးလား’

မန်ဂိုသည် လာရာ ပန်းကန်ဆေးနေရာ မီးဖိုထဲသို့ ဝင်သွားသည်။ သူမ မျက်လုံးမှာ မျက်ရည်များကြောင့် ပူစပ်နေသည်။

မန်ဂိုက သူမအား သိုင်းဖက်ပြီး ‘ဂရုစိုက်မနေနှင့် ကလေးမရယ်၊ သူ စိတ်ထဲက ပါလို့ ပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး’

‘ကျွန်မကို သူ သိပ်မုန်းတာရှင်’

‘ဟင့်အင်း၊ မမုန်းပါဘူးကွယ်’

‘ကျွန်မကို သူ ဘယ်တော့မှ စကား ကောင်းကောင်း မပြောဘူး၊ တစ်လုံး တလေတောင် မပြောဘူး’

မန်ဂို ဘာမှ ဆက်မပြောနိုင်တော့ပေ။

နွေရာသီ၌ ကမ္ဘာလှည့် ခရီးသည်များ ဂလေစံဘေးသို့ လာလည်လေ့ ရှိကြ သည်။ ၎င်းတို့သည် တန်ဖိုး ကြီးသည့် ကိုယ်ပိုင် ကားများဖြင့် လာကြပြီး လှပသော အဝတ်အစားများ ဝတ်ထားကာ ကာဆယ်လ် လမ်းထဲ၌ ဈေးဝယ် ကြသည်။ စီဒါးဟောက်စ်နှင့် ဂျက်စ်ဖား စားသောက်ဆိုင်တို့၌ ညစာ စားကြ

သည်။ အင်ဂိုနစ်ရှ် ကမ်းခြေ၊ စမုတ်ကီ အင်္ဂုနှင့် ငှက်ကျွန်းများသို့ သွားလည်ကြသည်။ ၎င်းတို့သည် အခြား ကမ္ဘာမှ မြင့်မြတ်သော ပုဂ္ဂိုလ်များ ဖြစ်ကြ၏။ ၎င်းတို့အား လာရာ အားကျမိပြီး ၎င်းတို့ ပြန်သွားသော အခါ သူမလည်း ၎င်းတို့နှင့် အတူ လိုက်သွားချင်စိတ် ပေါက်နေသည်။ ဒါပေမဲ့ ဘယ်လို ထွက်ပြေးရမှာလဲ။

မိမိ အဘိုး မက်ဇဲဝဲလ်နှင့် ပတ်သက်သည့် ဇာတ်လမ်းများကို လာရာ ကြားခဲ့ဖူးသည်။

‘ဒီမသာကြီးက သူ့ရဲ့ အဖိုးတန် သမီးလေးကို ကျုပ် လက်ထပ် ယူလို့ မရအောင် ကြိုးစားခဲ့တယ်၊ သူဟာ အရမ်း ချမ်းသာလွန်းလို့ ကျုပ်ကို သူ ပိုက်ဆံ စွန့်ကြဲမယ်များ ထင်သလား၊ ကျုပ် တစ်ပြားမှ မရလိုက်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ သူ့သမီး ပက်ဂီကို ကျုပ် ကောင်းကောင်း တာဝန်ယူ စောင့်ရှောက်ခဲ့ပါတယ်’

ဖခင် ဖြစ်သူ ဂျိမ်း ကင်မရွန်က သူ ပြောသမျှ နားထောင်မည့် အဆောင် သားများကို ယင်းသို့ မကျေမချမ်း ဖွင့်ပြောလေ့ ရှိသည်။

တစ်နေ့သော အခါ အဘိုးသည် မိမိ ဖတ်ဖူးသော လှပသည့် မြို့ကြီး များသို့ အရောက် ပို့ပေးဖို့ မိမိအား လာခေါ်လိမ့်မည်ဟု လာရာ စိတ်ကူးယဉ် တတ်သည်။ လန်ဒန်၊ ပါရီ၊ ရောမ စသည့် မြို့ကြီးများသို့ သူမ သိပ်သွား ချင်သည်။

အဲသည် အခါကျ ငါ ဝတ်ဖို့ သိပ်လှပတဲ့ အဝတ်အစားတွေ ရမယ်။ အဝတ်အထည်နှင့် ဖိနပ် အသစ်တွေ ရာနှင့် ချီပြီး ဝယ်ပစ်လိုက်မယ်။ သို့သော် လတွေ့ နှစ်တွေ ကြာမြင့်လာခဲ့သည်နှင့်အမျှ အဘိုးဆီမှ ဘာသံ မှ မကြားရသဖြင့် ၎င်းနှင့် မိမိ ဘယ်တော့မှ တွေ့ရတော့မည် မဟုတ်မှန်း နောက်ဆုံး၌ လာရာ သဘော ပေါက်လာခဲ့သည်။

သူမသည် ဂလေ့စ်ဘေး မြို့လေး၌သာ သေတစ်ပန် သက်တစ်ဆုံး နေထိုင် သွားရတော့မှာပါကလား။

အခန်း ၄

ဂလေ့စံဘေး၌ ကြီးပြင်းလာသော ဆယ်ကျော်သက် အရွယ် လူငယ် တစ်ဦး အဖို့ လုပ်စရာ ကိစ္စတွေ အများကြီး ရှိသည်။ ဘောလုံးပွဲများ၊ ဟော်ကီပွဲများ၊ ဘိုးလင်း (ဘောလုံး လှိမ့်ပစ်ခြင်း) နှင့် ရေခဲ စကိတ် စီးခြင်းတို့ အပြင် နွေရာသီ၌ ရေကူးခြင်း၊ ငါးဖျားခြင်းတို့ကို လုပ်နိုင်သည်။ ကားလ်၏ ကုန်စုံဆိုင်မှာ ကျောင်းလွတ်ချိန်၌ လူငယ်တို့ စုဝေးရာ နေရာလေး အဖြစ် ထင်ရှားသည်။ ဂလေ့စံဘေး၌ ရုပ်ရှင်ရုံ နှစ်ရုံနှင့် ဗင်နီးရှန်း ဥယျာဉ် အမည်ရှိ ကပွဲရုံ တစ်ရုံ တို့လည်း ရှိသည်။

ဤအရာများဖြင့် ပျော်ပါးရန် လာရာမှာ အခွင့်အရေး လုံးဝ မရှိချေ။ နေ့စဉ် နံနက် ငါးနာရီ၌ သူမ အိပ်ရာမှ ထပြီး အဆောင်သားများ အတွက် မနက်စာ ချက်ပြုတ်ပေးသော ဘာသာအား ဝင်ကူရသည်။ ထို့နောက် သူမ ကျောင်းမသွားမီ အိပ်ရာများကို လိုက်ခင်းပေးရသည်။ နေ့ခင်း၌ အိမ် ကမန်းကတန်း ပြန်ပြေးပြီး ညစာ စားဖို့ ပြင်ဆင်ပေးရပြန်သည်။ စားသောက်ဖွယ်ရာများကို ဘာသာနှင့် အတူ ဝိုင်းကူ ချပေးပြီး ညစာ စားပြီးချိန်တွင် သူမ စားပွဲသိမ်း၍ ပန်းကန်များ ဆေးကြော သန့်စင်ကာ ရေခြောက်အောင် သုတ်ပေးရသေးသည်။

လာရာတို့ အဆောင်၌ စကော့တလန်သား အကြိုက်ဆုံး ဟင်းလျာ အချို့ကို ချက်ပြုတ် ကျွေးမွေးသည်။

ညစာ စားချိန်၌ စကော့တလန်သားတို့ စကားဝိုင်းကို လာရာ နားထောင်ရင်း စကော့တလန် နိုင်ငံမှ တောင်တန်း ဒေသများ သူမ အာရုံထဲ၌ အသက်ဝင်စွာ ပေါ်လာသည်။ သူမ၏ ဘိုးဘေးများမှာ စကော့တလန် တောင်တန်းသား

mgyoe.com

များ ဖြစ်ကြသည်။ ၎င်းတို့ အကြောင်း ကြားသိရခြင်းကြောင့် မိမိမှာ အမျိုး အဆွေတွေ ရှိပါသေးလားဟု လာရာ ရိပ်မိသည်။ လော့နက်စ်၊ လိုကီ၊ လင်ဟီ တို့ ပါဝင်သည့် ဂရိတ် ဂလင်း ဒေသနှင့် စကော့တလန် ကမ်းရိုးတန်း အလွန် ရှိ ကြမ်းတမ်းသော ကျွန်းများ အကြောင်း အဆောင်သား စကော့ လူမျိုးများ ပြောဆိုကြသည်။

ဧည့်ခန်းထဲ၌ စန္ဒရား အစုတ်ကြီး တစ်လုံး ရှိရာ တစ်ခါတစ်ရံ ညစာ စားပြီးသော အခါ အဆောင်သား ဒါဇင်ဝက်ခန့် စုရုံးပြီး မွေးရပ်ဌာနီနှင့် သက် ဆိုင်သော သီချင်းများ သီဆိုကြသည်။

ဂလေ့စ်ဘေး မြို့တွင် တစ်နှစ်လျှင် တစ်ကြိမ် စီတန်း လှည့်လည်ပွဲကြီး ပြုလုပ် လေ့ ရှိသည်။ ထိုမြို့ရှိ စကော့ လူမျိုး အားလုံးသည် စကော့ ရိုးရာ စကတ်များ၊ စောင်ကြီးများကို ဂုဏ်ယူ ဝင့်ကြွားစွာ ဝတ်ဆင်ပြီး လေအိတ် ပလွေကြီးများ ကို ဆူညံ ကျယ်လောင်စွာ မှုတ်လျက် လမ်းများပေါ်မှ ချီတက်ကြသည်။

‘ယောက်ျားတွေ ဘာလို့ စကတ် ဝတ်ကြသလဲဟင်’
လာရာက မန်ဂို မက်ဆွင်းအား မေးလိုက်သည်။
မန်ဂိုက မျက်မှောင် ကုတ်ပြီး ရှင်းပြသည်။

‘အဲဒါ စကတ် မဟုတ်ဘူး ကလေးမရဲ့၊ ကစ်လ်တ်လို့ ခေါ်တယ်၊ ရှေး ရှေးတုန်းက တို့ရဲ့ ဘိုးဘေးတွေ တီထွင်ခဲ့တာ၊ စကော့တလန် တောင်တန်းတွေ ပေါ်မှာ ဒီ ကစ်လ်တ်ဟာ ယောက်ျား တစ်ယောက်ရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ကို အအေးဒဏ် ခံနိုင်အောင် ကာကွယ်ပေးထားပေမဲ့ ရန်သူတွေ လက်က လွတ်အောင် တော တောင် အထပ်ထပ်ကို ဖြတ်ပြေးနိုင်စေဖို့ အတွက် ခြေထောက်တွေကို လွတ် လပ်မှု ပေးထားတယ်၊ ညအခါကျတော့ ဟင်းလင်းပြင်မှာ သူ ရောက်နေတဲ့ အခါ ကိုယ်ပေါ် ပတ်ထားတဲ့ ခြံစောင်ရှည်ကြီးကို သူ့ အတွက် ရွက်တဲနှင့် အိပ်ရာ အဖြစ် သုံးလို့ ရသေးတယ်’

စကော့တလန် နိုင်ငံမှ အမည်နာမများမှာ လာရာ အဖို့ ကဗျာ ဆန်နေ သည်။ ဘရက်ဒဲလ်ဘိန်းတဲ့၊ ဂလင်း ဖင်နန်တဲ့၊ ကီးလ် ဘရိုက်တဲ့။ ပြီးတော့ ကင်းလ်နင်းဗားတဲ့။ နောက်ပြီး ကီးလ် မိုက်ကယ်တဲ့။ ကီးလ် ဆိုသော စကား လုံးမှာ သမိုင်း အလယ်ခေတ်က ခရစ်ယာန် ဘုန်းတော်ကြီး တစ်ပါး၏ ကိုယ်ပိုင် အခန်းကျဉ်းကလေးကို ဆိုလိုကြောင်း လာရာ သိရသည်။ နာမည် တစ်လုံး၏

ရှေ့တွင် အင်ဗာ သို့မဟုတ် အောဘာ ဟူ၍ ပါရှိပါက ၎င်းရွာမှာ စမ်းချောင်း တစ်ခု၏ နှုတ်ခမ်းဝတွင် တည်ရှိကြောင်း အဓိပ္ပာယ် ကောက်နိုင်သည်။

စထရက် ဟူသော စာလုံးဖြင့် အစချိပါက ၎င်းရွာမှာ တောင်ကြား၌ တည်ရှိ၏။ ဘက်ဒ် ဟူ၍ ပါလျှင် အဆိုပါ ရွာသည် တောအုပ်ကလေး အတွင်း၌ တည်ရှိကြောင်း သိနိုင်သည်။

ညစဉ် ညစာ စားချိန်၌ အသည်းအသန် ငြင်းခုံမှုများ ရှိသည်။ စကော့ လူမျိုးများသည် ဘယ်ကိစ္စမဆို အငြင်း သန်ကြ၏။ ၎င်းတို့၏ ဘိုးဘေးများ သည် မာနကြီးသည့် မျိုးရိုး အုပ်စုများတွင် ပါဝင်ခဲ့ရာ မိမိတို့၏ သမိုင်းကို ယခုတိုင် ကြမ်းတမ်းစွာ အကာအကွယ် ပေးနေကြဆဲ ဖြစ်သည်။

‘ဘရစ်တို့ မိသားစုက သူရဲဘောကြောင်တဲ့ လူတွေပဲ မွေးထုတ်တတ် တယ်ဗျ၊ သူတို့ဟာ အင်္ဂလိပ်တွေ ရှေ့မှာ အမြီးကုပ်နေတဲ့ ခွေးတွေလိုပဲ အညံ့ ခံကြတယ်’

‘ခင်ဗျား မသိဘဲနှင့် ရမ်းမပြောစမ်းပါနှင့် အီယန်ရာ၊ အင်္ဂလိပ်တွေကို ကြံ့ကြံ့ခံ တိုက်ခဲ့တာ အဘိုးကြီး ဘရစ်ပါဗျ၊ အမြီးကုပ်သွားတာက စတူးဝပ် လူမျိုးတွေ’

‘ခင်ဗျား ငတုံးပဲ၊ ခင်ဗျား မျိုးရိုးစဉ်ဆက် အားလုံး ငတုံး ငအတွေချည်း ပဲ’

ထိုအခါ ငြင်းခုံမှုမှာ ပို၍ အရှိန် တက်လာတော့သည်။

‘စကော့တလန်က ဘာလိုနေလဲ သိလား၊ ဒုတိယမြောက် ရောဘတ်လို ခေါင်းဆောင်ကောင်း တစ်ယောက် လိုတယ်ဗျ၊ အဲဒီလူမှ တကယ့်ကို တော်တဲ့ လူ၊ သူ့မှာ ကလေး ၁၂ ယောက် ရှိတယ် မဟုတ်လား’

‘ဟုတ်ပါဗျား၊ အဲဒီ ကလေး တစ်ဝက်က မအေ ဘယ်သူမှန်း မသိတဲ့ ဟာလေးတွေပါ’

ထို့နောက် ငြင်းခုံရာ နောက်တစ်ခု စတင်ကြပြန်တော့သည်။

လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်း ခြောက်ရာကျော်က ဖြစ်ပျက်ခဲ့သည့် ဖြစ်ရပ်များ နှင့် ပတ်သက်၍ ၎င်းတို့ အငြင်းပွားနေကြခြင်းကို လာရာ ယုံရခက်ခက် ဖြစ် နေသည်။

မန်ဂို မက်ဆွင်းက လာရာအား ‘ကလေးမ စိတ်မညစ်နှင့်နော်၊ စကော့ လူမျိုး တစ်ယောက်ဟာ လူသူ ကင်းမဲ့တဲ့ အိမ်ထဲမှာတောင် ရန်ဖြစ်ချင်တဲ့ အကျင့် ရှိတာကွယ့်’

mg y o e . c o m SAMPLE BOOK
လာရာ စိတ်ကူးယဉ်မှုကို တွန်းအားပေးသည့် ကဗျာမှာ ဆာ ဝေါလ်တာ စကော့၏ ကဗျာလေး တစ်ပုဒ် ဖြစ်သည်။

လူငယ် လော့နဗား အနောက် အရပ်မှ ပေါ်ထွက်လာသည်။
ကျယ်ပြောလှသော နယ်စပ် တစ်ဝန်း၌
သူ့ မြင်းမှာ အကောင်းဆုံးမြင်း ဖြစ်သည်။
သူ၏ ဆောင်စားရှည်ကြီးမှအပ
အခြား မည်သည့် လက်နက်မျှ သူ့မှာ ပါမလာခဲ့။
သူ လက်နက် မကိုင်ဘဲ တစ်ကိုယ်တည်း မြင်းစီးလို့ သွားသည်။
အချစ် အတွက် သူ့မှာ ယုံကြည်မှု အပြည့် ရှိပြီး
စစ်အတွက် သူ့မှာ အကြောက်အရွံ့ လုံးဝ ကင်းမဲ့၏။
လူငယ် နဗားကဲ့သို့သော မြင်းစီး သူရဲကောင်းမျိုး မရှိခဲ့ဖူးသေးချေ။

အခြား ယောက်ျား တစ်ယောက်နှင့် အတင်း အဓမ္မ လက်ထပ်ခိုင်းခြင်း ခံရလျက် ရှိသော ချစ်သူ မိန်းကလေးအား လော့နဗားက သက်စွန့်ဆံဖျား သွားကယ်တင်ခဲ့ပုံကိုလည်း ထိုကဗျာ၌ ဆက်လက် ရေးဖွဲ့ သီကုံးထားသည်။

အချစ် အတွက် သတ္တိ ရှိသည်။
စစ်အတွက် အကြောက်အရွံ့ ကင်းမဲ့လွန်းသည်။
လူငယ် လော့နဗားကဲ့သို့သော သူရဲကောင်းမျိုး သင် ကြားဖူးပါသလား။

တစ်နေ့နေ့မှာ ရုပ်ချောတဲ့ လော့နဗားလို ယောက်ျား တစ်ယောက်ဟာ ငါ့ဆီ ရောက်လာပြီး ငါ့ကို ကယ်တင်မှာပါ ဟု လာရာ တွေးမိသည်။

တစ်နေ့တွင် မီးဖိုထဲ လာရာ အလုပ် လုပ်နေစဉ် မဂ္ဂဇင်း တစ်စောင်ထဲမှ ကြော်ငြာ တစ်ခုကို အမှတ်မထင် တွေ့သွားရာ သူမ အသက်ရှု မှားသွားလေ သည်။

ထိုကြော်ငြာ၌ ကုတ်အင်္ကျီရှည်နှင့် အဖြူရောင် လည်စည်းတို့ကို သပ်ရပ် ကြော့ရှင်းစွာ ဝတ်ဆင်ထားသော အရပ် မြင့်မြင့်၊ ရွှေရောင် ဆံပင်နှင့် ရုပ် ဖြောင့်ဖြောင့် အမျိုးသား တစ်ယောက်၏ ရုပ်ပုံကို ဖော်ပြထားသည်။ ၎င်း၏

မျက်လုံးမှာ အပြာရောင် ဖြစ်ပြီး မျက်နှာက နွေးထွေးစွာ ပြုံးနေသည်။ သူ ပုံစံက အိမ်ရှေ့မင်းသား တစ်ပါးနှင့် ချွတ်စွတ် တူနေ၏။

အင်း၊ ငါ့ရဲ့ လော့နုဗားဟာ သည်ပုံစံ အတိုင်း ဖြစ်ရမယ်။

သူဟာ ငါ့ကို လိုက်ရှာနေမှာပါ။ ငါ့ဆီ လာပြီး သည်နေရာက ထွက်ပြေး နိုင်အောင် သူ ကယ်တင်လိမ့်မယ်။ ငါက လက်ဆေးခွက် ရှေ့မှာ ပန်းကန်တွေ ဆေးကြောနေတုန်း သူက ငါ့ နောက်ကို အသာလေး ကပ်လာပြီး လက်မောင်း ကြီး နှစ်ဖက်နှင့် ငါ့ကို သိုင်းဖက်လိုက်မယ်။ ပြီးတော့ သူက 'မင်းကို ကူညီ ပါရစေလား' လို့ တိုးတိုးလေး ပြောမယ်။ ငါက နောက်လှည့်ပြီး သူ မျက်လုံး ကို စိုက်ကြည့်လိုက်ရင်း 'ပန်းကန်တွေ ခြောက်အောင် သုတ်ပေးနိုင်မလား' လို့ ပြန်မေးလိုက်မှာပေါ့ ဟု လာရာ စိတ်ကူးယဉ်နေသည်။

'ငါ ဘာလုပ်ပေးရမှာတုံး'

ဘာသာ၏ အသံကို လာရာ ကြားရသည်။

သူမ ချာခနဲ လှည့်ကြည့်ရာ မိမိ နောက်၌ ရပ်နေသော ဘာသာအား မြင်ရသည်။ မိမိ စိတ်ကူး အယဉ်လွန်ပြီး ပါးစပ်မှ ယောင်၍ အသံ ထွက်သွား မှန်း လာရာ မသိလိုက်ချေ။

'ဘာ.. ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူး'

လာရာက ရှက်သွေးဖြာလျက် ပြန်ပြောလိုက်သည်။

ထမင်း စားပွဲမှာ ပြောဆိုကြသည့် အကြောင်းအရာများ အနက် လာရာ အဖို့ စိတ်ဝင်စားစရာ အကောင်းဆုံးမှာ စကော့တလန် တောင်တန်း ဒေသမှ ရှင်း လင်းမှုများနှင့် ပတ်သက်သည့် အဖြစ်အပျက်များ ဖြစ်လေသည်။ ထိုဇာတ်လမ်း များကို သူမ ထပ်တလဲလဲ ကြားရသော်လည်း ဘယ်တော့မှ နားထောင်လို့ မဝနိုင်ချေ။

'သမီးကို တစ်ခေါက် ထပ်ပြောပြပါဦး' ဟု သူမက တောင်းဆိုလိုက် သည်နှင့် မန်ဂို မက်ဆွင်းကလည်း စိတ်လိုလက်ရ ဖွင့်ပြောလေတော့သည်။

'အေး၊ ဒီအဖြစ်က ၁၇၉၂ ခုနှစ်က စခဲ့တာကွယ့်၊ နှစ်ပေါင်း ခြောက် ဆယ် ကြာတဲ့ အထိ မပြီးဘူး၊ ပထမတုန်းက သူတို့က အဲဒီ နှစ်ကို သိုးရဲ့ နှစ်လို့ ခေါ်ကြတယ်၊ တောင်ပေါ်က မြေပိုင်ရှင်တွေဟာ သူရင်းငှားတွေနှင့် လုပ်စားတာထက် သိုးမွေးတာက သူ့ကို မြေကွက်တွေ အတွက် အမြတ် ပိုထွက်

မှာပဲလို့ ဆုံးဖြတ်ကြတယ်။ ဒါနှင့် တောင်ပေါ်ကို သိုးအုပ်ပေါင်း များစွာ ဝယ် သွားကြတယ်။ ဆောင်းရာသီရဲ့ အအေးဒဏ်ကို သူတို့ ကြံကြံ ခံနိုင်စွမ်း ရှိ ကြောင်း သူတို့ သိလာတယ်။ အဲဒီ နှစ်မှာပဲ ရှင်းလင်းမှုတွေ စတော့တာပဲ။

‘... သိုးအုပ်ကြီးတွေ လာနေပြီလို့ ကြွေးကြော်ကြတယ်။ ပထမ သိုး အကောင် တစ်ရာ လာတယ်။ နောက် သိုးအကောင် တစ်ထောင် လာတယ်။ အဲဒီနောက် သိုးတစ်သောင်း ဖြစ်လာတယ်။ ကျူးကျော် တိုက်ခိုက်မှုကြီး တစ် မျိုးပါပဲ။’

‘... တောင်ပေါ်သားတွေဟာ သူဌေး ဖြစ်ကိန်းကို မြင်သွားတယ်။ ဒါ ပေမဲ့ ပထမဆုံး သူရင်းငှားတွေကို သူတို့ ဖယ်ရှားရဦးမယ်။ သူရင်းငှားတွေဟာ မြေကွက် သေးသေးလေးတွေနှင့် အလုပ် လုပ်ကြရတာ။ သူတို့မှာ အရင်းအနှီး က မဆိုစလောက်ပဲ ရှိတယ်။ ကျောက်တုံးနှင့် ဆောက်တဲ့ အိမ်ကျဉ်းကျဉ်းလေး တွေနှင့် သူတို့ နေထိုင်ကြတယ်။ မီးခိုးခေါင်းတိုင်တွေ ပြတင်းပေါက်တွေလည်း မရှိဘူး။ ဒါပေမဲ့ မြေရှင်တွေက သူတို့ကို အတင်း အဓမ္မ နှင်ထုတ်လိုက်တယ်’
လာရာက မျက်လုံးလေး ပြူးလျက် ‘ဘယ်လို နှင်ထုတ်သလဲ ဟင်’

‘သစ္စာခံတပ်တွေ လွှတ်ပြီး ရွာတွေကို တိုက်ခိုက်ခိုင်းတယ်။ သူရင်းငှား တွေကို အိမ်ပေါ်က နှင်ချတယ်။ မြေကွက်ထဲက ဖယ်ရှားတယ်။ သူတို့ဟာ ရွာတစ်ရွာ ဝင်လာတဲ့ အခါ လယ်သမားတွေကို ရွာသားတွေရဲ့ နွားတွေ၊ ပရိ ဘောဂ ပစ္စည်းတွေနှင့် အတူ ဖယ်ပေးဖို့ ခြောက်နာရီပဲ အချိန် ပေးတယ်။ သူ တို့ရဲ့ ကောက်ပဲသီးနှံတွေကို ထားရစ်ခဲ့ရတယ်။ ပြီးတော့ တဲအိမ်တွေကို ပြာ ကျအောင် မီးရှို့ပစ်လိုက်ရော၊ ယောက်ျား မိန်းမ ကလေး စုစုပေါင်း လူဦးရေ နှစ်သိန်းခွဲကျော်ကျော်ဟာ သူတို့ မြေကွက်တွေကနေ မောင်းထုတ်ခံရပြီး ပင် လယ် ကမ်းခြေကို ရောက်သွားခဲ့ကြတယ်’

‘သူတို့ မြေပေါ်က ဘယ်လိုလုပ် နှင်ထုတ်လို့ ရသလဲ’

‘အို၊ သူတို့က မြေကို ဘယ်တုန်းကမှ ပိုင်ဆိုင်ခဲ့ကြတာမှ မဟုတ်ဘဲ ကွယံ၊ မြေပိုင်ရှင်ဆီက မြေကွက် တစ်ဧက နှစ်ဧကလောက် ငှားလုပ်ကြရ တာ။ သူတို့ အပိုင် မဟုတ်ဘူး။ နွား မွေးဖို့ ကောက်ပဲသီးနှံ စိုက်ခွင့် ရဖို့ အတွက် မြေငှားခ အဖြစ် ကုန်စည် ဒါမှမဟုတ် လုပ်အားနှင့် ပြန်ပေးဆပ်ကြ ရတယ်’

‘လယ်သမားတွေက မဖယ်ပေးရင် ဘာဖြစ်သေးလဲ’
လာရာက ကယျာကယာ မေးလိုက်သည်။

‘အချိန်မီ အိမ်ပေါ်က မဆင်းပေးတဲ့ သက်ကြီးရွယ်အိုတွေ ဆိုရင် အိမ် မီးရှို့ခံရလို့ သူတို့ပါ မီးလောင်ပြီး သေသွားတယ်၊ သိပ်ရက်စက်တာ၊ အင်း အဲဒီ ခေတ်က အင်မတန် တုန်လှုပ် ချောက်ချားစရာ ကောင်းတဲ့ ကာလပေါ့ ကွယ်၊ လူတွေမှာ စားစရာတောင် မရှိဘူး၊ ဝမ်းရောဂါတို့ ဘာတို့ကလည်း တောမီးလောင်သလို ကူးစက် မြန်လှပါဘိ’

‘အတော် စိတ်ညစ်စရာ ကောင်းတာပဲ’

‘အေး ဟုတ်တယ် ကလေးမ၊ တို့ ဘိုးဘေးတွေဟာ ပေါင်မုန့်နှင့် ကွေ ကာအုတ် သောက်ပြီး အသက် ဆက်ခဲ့ကြရတယ်၊ ဒါပေမဲ့ တောင်ပေါ်သား တွေဆီက သိမ်းပိုက်လို့ မရတာ တစ်ခုတော့ ရှိတယ်၊ အဲဒါက သူတို့ရဲ့ မာန ပေါ့၊ သူတို့က တတ်နိုင်သမျှ ခုခံ တွန်းလှန်တယ်၊ မီးရှို့ခံရပြီး ရက်ပေါင်း အတော် ကြာတဲ့ အထိ အိမ်မဲ့ရာမဲ့ လယ်သမားတွေဟာ တောအုပ်ထဲမှာ နေရင်း ပြာပုံ ကြားက သုံးလို့ ရမယ့် အကြွင်းအကျန် ပစ္စည်းတွေကို လိုက်ကောက် ခဲ့ကြရတယ်၊ ညဘက် မိုးရွာတော့ သူတို့တွေ ခေါင်းပေါ် ပတ္တမြားကြီးတွေ ခြံ ထားကြရတယ်၊ ငါ့အဘိုးရဲ့ အဘိုးနှင့် ငါ့အဘွားရဲ့ အဘွားတို့ဟာ အဲဒီ ခေတ် ဆိုးကြီးနှင့် ကြုံရပြီး အလူးအလဲ ခံစားခဲ့ကြရတယ်၊ ဒါဟာ တို့သမိုင်းရဲ့ တစ် စိတ်တစ်ပိုင်းပဲ၊ သူတို့ရဲ့ အသွေးအသားထဲမှာ ဒီအဖြစ်ဟာ ထာဝရ စွဲထင် နေတယ်’

လာရာသည် မိမိတို့ ပိုင်ဆိုင်သမျှ ဖျက်ဆီး သိမ်းပိုက်ခံရပြီး ယင်းအဖြစ် ကြောင့် မှင်တက်မိသော သနားစရာ လယ်သမား ထောင်ပေါင်း များစွာကို အာရုံထဲ၌ ပုံဖော်ကြည့်မိသည်။ ပူဆွေး ဝမ်းနည်းနေသူများ၏ ငိုယိုသံများနှင့် ကြောက်လန့်နေသည့် ကလေးများ၏ အော်ဟစ်သံများကို သူမ နားထဲ၌ ကြား ယောင်မိသည်။

‘အဲဒီလူတွေ နောက်ဆုံးကျတော့ ဘာဖြစ်သွားလဲ’

လာရာက မေးလိုက်သည်။

‘သူတို့တွေဟာ မရဏ ထောင်ချောက် ဖြစ်တဲ့ သင်္ဘောတွေနှင့် ဒီပြင် အရပ် ဒေသကို ထွက်ပြေးခဲ့ကြတယ်၊ သင်္ဘောပေါ်မှာ လူတွေ ပြုတ်သိပ်နေပြီး အဖျား ရောဂါတို့ ဝမ်းရောဂါတို့ကြောင့် သေကုန်ကြတယ်၊ တစ်ခါတလေကျ တော့ သင်္ဘော လေမုန်တိုင်း မိပြီး ရက်သတ္တ အတော် ကြာတဲ့ အထိ ကမ်း မကပ်နိုင်ဘူး၊ သူတို့ စားနပ်ရိက္ခာ လုံးဝ ပြတ်သွားရော၊ ကနေဒါ နိုင်ငံကို သင်္ဘော ဆိုက်တော့ အသန်မာဆုံး ခရီးသည်တွေပဲ ကျန်တော့တယ်၊ ဒါပေမဲ့

ဒီနေရာကို ခြေချနိုင်ပြီ ဆိုတာနှင့် သူတို့ ဘယ်တုန်းကမှ မရခဲ့ဖူးတာ တစ်ခုခုကို သူတို့ ပိုင်ဆိုင်ခွင့် ရကြတယ်’

‘ဘာလဲ၊ မြေပိုင်ဆိုင်ခွင့်လား’

လာရာက မေးလိုက်သည်။

‘ဟုတ်တယ် ကလေးမ’

တစ်နေ့နေ့ကျရင် ငါလည်း မြေပိုင်ရှင် ဖြစ်ရမယ်၊ ငါ့ရဲ့ မြေကွက်ကို ဘယ်သူကမှ လာလုယူလို့ မရစေဘူး ဟု လာရာက စိတ်ထဲက ကြိမ်းဝါး လိုက်လေသည်။

ဇူလိုင်လဆန်းပိုင်း တစ်ညနေခင်းတွင် ဂျိမ်း ကင်မရွန်သည် ကာစတီ၏ ဇိမ်နန်း အတွင်း၌ ပြည့်တန်ဆာမ တစ်ယောက်နှင့် အတူ ပျော်ပါးနေစဉ် နှလုံး ရောဂါ ဒဏ်ကို ပြင်းထန်စွာ ခံစားရလေသည်။ ၎င်းသည် အရက် အတော် မူးနေရာမှ ရုတ်တရက် မှောက်လျားထိုး လဲကျသွားသော အခါ ပြည့်တန်ဆာမလေးက ၎င်း အိပ်ပျော်သွားပြီဟု ထင်လိုက်မိသည်။

‘ရှင် အိပ်နေလို့ မဖြစ်သေးဘူး ဂျိမ်းရဲ့၊ ကျွန်မကို စောင့်နေတဲ့ တခြား ဧည့်သည်တွေ ရှိသေးတယ်၊ ကဲ ထ ထ’

ကင်မရွန်သည် သူ့ ရင်ဘတ်ကို လက်နှင့် ဖိညှစ်ရင်း အသက်ကို မနည်း ရှုနေရသည်။

‘ဆရာဝန် သွားခေါ်ပေးစမ်းပါ’

သူက လေသံနှင့် ပြောလိုက်သည်။

လူနာတင် ကားတစ်စီးက သူ့အား ကွာရီလမ်းထဲရှိ ဆေးရုံငယ်ကလေး တစ်ခုသို့ ပို့ပေးသည်။ ဒေါက်တာ ဒန်ကင်က လာရာကို ခေါ်လိုက်သည်။

သူမသည် ရင်တခိန်းခိန်း ခုန်လျက် ဆေးရုံထဲသို့ ဝင်လာသည်။

ဒေါက်တာ ဒန်ကင်က သူမအား စောင့်နေသည်။

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ကျွန်မ အဖေ သေပြီလား’

လာရာက အမောတကော မေးလိုက်သည်။

‘ဟင့်အင်း လာရာ၊ သမီး အဖေ နှလုံး ရောဂါ ဖြစ်လို့’

သူမ ကျောက်ရုပ်လို ငြိမ်သက်သွား၏။

‘သူ.. သူ အသက် ရှင်ပါ့မလား’

‘မပြောတတ်ဘူး၊ ငါတို့တွေ အစွမ်းကုန် လုပ်ပေးနေပါတယ်’

‘သူနှင့် ကျွန်မ တွေ့လို့ ရမလား’

‘မနက်ကျမှ လာတွေ့ရင် ပိုကောင်းမယ် သမီးရဲ့’

သူမသည် ကြောက်စိတ်ကြောင့် ထုံထိုင်းထိုင်းနှင့် ခြေကျင် လျှောက်ကာ အိမ်ပြန်သွားသည်။

သူ မသေပါစေနှင့် ဘုရားသခင်။ သမီးမှာ အားကိုးစရာ သူတစ်ယောက် တည်းပဲ ရှိပါတယ်။

အဆောင်သို့ လာရာ ပြန်ရောက်သော အခါ ဘာသာက သူမအား ထိုင် စောင့်လျက် ရှိသည်။

‘ဘာဖြစ်တာလဲ’

လာရာက ပြောပြလိုက်သည်။

‘ဘုရားသခင်၊ ဒီနေ့ သောကြာနေ့နော်’

‘ရှင်’

‘သောကြာနေ့ ဆိုတော့ အခန်းခတွေ လိုက်ကောက်ရမယ့် နေ့ပဲ၊ ရှောင် မက်အယ်လစ္စတာ ဆိုတဲ့ လူကြီးက ဒါကို အခွင့်ကောင်း ယူပြီး တို့ကို လမ်း ဘေး ရောက်အောင် ဒီအဆောင်က နှင်ချလိမ့်မယ်’

ဂျိမ်း ကင်မရွန် အရက်မူး လွန်နေသော အခါ မက်အယ်လစ္စတာ ပိုင် ဆိုင်သည့် အခြား အဆောင်များမှ အခန်းခ ကောက်ရန် လာရာအား အနည်း ဆုံး အကြိမ် တစ်ဒါဇင်ခန့် ယခင်က တာဝန်ပေး စေလွှတ်ခဲ့ဖူးသည်။ လာရာ က ဖခင် လက်ထဲ ငွေအပ်ပြီး နောက်နေ့ကျမှ ၎င်းက မက်အယ်လစ္စတာဆီ သွားပို့သည်။

‘ငါတို့ ဘယ်လို လုပ်ကြမလဲ’

ဘာသာ ညည်းလိုက်၏။

ရုတ်တရက် လာရာ အကြံရသွားသည်။

‘မပူပါနှင့်၊ ကျွန်မ ကြည့်ရှင်းပါ့မယ်’

ထိုနေ့ ညပိုင်း ညစာ စားနေခိုက် လာရာက ဤသို့ ပြောသည်။

‘ကျေးဇူးပြု၍ ကျွန်မ ပြောတာ တစ်ဆိတ်လောက် နားထောင်ကြပါ လူကြီးမင်းများရှင့်’

စကားသံများ ရပ်စဲသွားသည်။ သူတို့ အားလုံး သူမအား ဝိုင်းကြည့်နေ ကြသည်။

‘ကျွန်မ အဖေ ဒီနေ့ ခေါင်းနည်းနည်း မူးနေလို့ ဆေးရုံ ရောက်နေပါတယ်။ ဆရာဝန်တွေက သူ့ကို ခပ်ကြာကြာ မျက်ခြည်မပြတ် စစ်ဆေးဖို့ ဆေးရုံမှာပဲ ခေါ်ထားဦးမယ်တဲ့။ ဒီတော့ သူ ဆေးရုံက မဆင်းမချင်း ကျွန်မပဲ အခန်းခတွေ ကောက်ခံပါ့မယ်။ ညစာ စားပြီးရင် ရှင်တို့ကို ကျွန်မ ဧည့်ခန်းထဲကနေ စောင့်နေပါ့မယ်’

‘သူ အခြေအနေ ပြန်ကောင်းပါ့မလား’

အဆောင်သား တစ်ဦးက မေးလိုက်သည်။

‘ကောင်းမှာပါ။ ဘာမှ စိုးရိမ်စရာ မရှိဘူး’

လာရာက ခပ်ယဲ့ယဲ့ ပြုံး၍ ပြောလိုက်သည်။

ညစာ စားပြီးသော အခါ အဆောင်သားများသည် ဧည့်ခန်းထဲသို့ ဝင်လာပြီး ယခု အပတ် အတွက် အဆောင်ခများ လာရာအား လာပေးအပ်ကြသည်။

‘မင်း အဖေ မြန်မြန် နေကောင်းပါစေကွယ်’

‘အကူအညီ လိုရင် ငါ့ကို ပြောပါ’

‘မင်း အဖေ အတွက် မင်း ဒီအလုပ် ဝင်လုပ်ပေးနိုင်တာ မင်း သိပ်တော်လို့ပဲ ကလေးမ’

အဆောင်သားများက သူမအား အမျိုးမျိုး အားပေး နှစ်သိမ့်ကြသည်။

‘တခြား အဆောင်တွေ ဘယ်လို လုပ်မလဲ၊ ညည်း အဖေက နောက်ထပ် အဆောင် လေးဆောင်ကနေ အခန်းခ ကောက်ပေးရသေးတာ’

ဘာသာက လာရာအား မေးလိုက်သည်။

‘ကျွန်မ သိပါတယ်။ ပန်းကန်တွေ ရှင် ဆေးပေးရင် ကျွန်မ အခန်းခတွေ သွားကောက်လိုက်ဦးမယ်’

ဘာသာက သူမအား အထင်တကြီး ကြည့်ပြီး ‘ကံကောင်းပါစေကွယ်’

အလုပ်က လာရာ ထင်ထာထက် လွယ်နေသည်။ အဆောင်သား အများစုသည် သူမ အပေါ် စာနာစိတ် ရှိပြီး ကူညီ ရိုင်းပင်းလိုကြသည်။

နောက်နေ့ မနက် စောစောတွင် လာရာသည် အခန်းခများကို စာအိတ်များဖြင့် ထည့်ကာ ရှောင် မက်အယ်လစွတာအား သွားတွေ့သည်။ သူမ ဝင်သွားသော အခါ ဘဏ်သူဌေးကြီး မက်အယ်လစွတာသည် သူ့ ရုံးခန်းထဲ၌ ထိုင်နေသည်။

‘ငါ့ကို နင် တွေ့ချင်တယ်လို့ ငါ့ စာရေးမလေးက ပြောတယ်’
‘ဟုတ်ကဲ့ရှင့်’

မက်အယ်လစ္စတာသည် မိမိ ရှေ့၌ လာရပ်နေသော စုတ်သီးစုတ်ဖတ်နှင့် ပိန်ညောင်ညောင် ကောင်မလေးကို ခြေဆုံး ခေါင်းဆုံး ကြည့်လိုက်သည်။

‘နင် ဂျိမ်း ကင်မရွန်ရဲ့ သမီး မဟုတ်လား’

‘ဟုတ်ကဲ့ရှင်’

‘ဆာရာ မဟုတ်လား’

‘လာရာပါရှင်’

‘နင့် အဖေ သတင်း ကြားရတာ ငါ စိတ်မကောင်းပါဘူး၊ နင့် အဖေက သိပ်နေမကောင်းတော့ အလုပ် မလုပ်နိုင်တော့ဘူး၊ တခြား အစီအစဉ်တွေ ငါ လုပ်ရတော့မယ်’

မက်အယ်လစ္စတာ၏ လေသံမှာ သနား စာနာမှု လုံးဝ မပါရှိချေ။

‘မလုပ်ပါနှင့်ရှင်၊ သူ့ အလုပ် ကျွန်မကို လုပ်ခိုင်းထားပါတယ်’

‘နင့်ကို ခိုင်းတယ်၊ ဟုတ်လား’

‘ဟုတ်ပါတယ်ရှင့်’

‘ဟာ... မဖြစ်ဘူး ထင်တယ်’

လာရာက စာအိတ်များကို မက်အယ်လစ္စတာ၏ စားပွဲပေါ် တင်လိုက်ပြီး ‘ဒီအပတ် အတွက် အခန်းငှားခတွေ ဟောဒီမှာ’

မက်အယ်လစ္စတာက သူမအား တအံ့တဩ ကြည့်ပြီး ‘အကုန်လုံးပဲလား’

သူမက ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

‘ဒါတွေ နင် လိုက်ကောက်ခဲ့တာလား’

‘ဟုတ်ကဲ့ရှင်၊ ပါပါး နေကောင်းတဲ့ အထိ ကျွန်မ အပတ်တိုင်း ဆက် လုပ်ပေးသွားမှာပါ’

‘ဪ အေး’

မက်အယ်လစ္စတာက စာအိတ်များကို ဖောက်ပြီး ငွေများကို သေသေ ချာချာ ရေကြည့်သည်။

စုစုပေါင်း ငွေပမာဏကို အစိမ်းရောင် လယ်ဂျာ စာအုပ်ကြီးထဲ၌ ၎င်း ရေးဖြည့်လိုက်ပုံကို လာရာ ကြည့်နေသည်။

မက်အယ်လစ္စတာသည် ကင်မရွန် အရက် မူးခြင်းနှင့် အလုပ်ကို ပေါ့ ပြက်ပြက် လုပ်ခြင်းတို့ကြောင့် လူစားထိုးဖို့ စိတ်ကူးနေခဲ့သည်မှာ အတော်

ကြာခဲ့ချေပြီ။ ယခု အခါ ကင်မရွန်တို့ သားအဖကို ဖယ်ရှားဖို့ အခွင့်ကောင်း တွေ့ထားပြီ။

မိမိ ရှေ့ရှိ ကောင်မလေးသည် ဖခင်၏ တာဝန်များကို ထမ်းဆောင်နိုင် မည် မဟုတ်ဟု သူ ယုံကြည်မိသည်။ သို့တစေ သူတို့ သားအဖကို အဆောင်မှ နှင်ချလိုက်လျှင် မြို့သူမြို့သားများက ဘယ်လို တုံ့ပြန်ကြမလဲ။

မက်အယ်လစ္စတာ ဆုံးဖြတ်ချက် တစ်ခု ချလိုက်၏။

‘နင့်ကို တစ်လ အစမ်း လုပ်ခွင့် ပေးမယ်၊ တစ်လ ပြည့်တဲ့ အခါကျမှ နင်နှင့် ငါနှင့် ဘာဆက်လုပ်မလဲ စဉ်းစားကြတာပေါ့’

သူက လာရာအား ပြောလိုက်သည်။

‘ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မစ္စတာ မက်အယ်လစ္စတာ၊ ကျေးဇူး အထူးပဲ တင်ပါတယ်ရှင်’

‘ခဏ နေဦး၊ ရော့ ဒါက နင့်အတွက် ဘောက်ဆူး’

မက်အယ်လစ္စတာက သူမအား ၂၅ ဒေါ်လာ ပေးလိုက်သည်။

လာရာသည် ငွေများကို လက်ထဲ ကိုင်ထားလိုက်သည်။ လွတ်လပ်မှု၏ အရသာကို သူမ မြည်းခွင့် ရလိုက်သလို ဖြစ်သွားသည်။

ဤကား မိမိ လုပ်ဆောင်သည့် အလုပ် အတွက် သူမ ပထမဆုံး အကြိမ် လုပ်အားခ ရရှိခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

သူမသည် ဘဏ်တိုက်မှ ဆေးရုံသို့ ဆက်သွားသည်။ သူမ အဖေ အခန်းထဲမှ ဒေါက်တာ ဒန်ကင် ထွက်အလာနှင့် ပက်ပင်း တိုးသည်။ လာရာ ရုတ်တရက် ရင်ထိတ်သွားသည်။

‘သူ ဘာဖြစ်..’

‘ဟင့်အင်း၊ သူ ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး လာရာ၊ သူ နေကောင်းတယ်လို့ ငါ ပြောတဲ့ အဓိပ္ပာယ်ဟာ သူ မသေနိုင်သေးဘူး ဆိုတဲ့ သဘောပဲ၊ လောလောဆယ် တော့ မသေသေးဘူးပေါ့၊ အဲ ခုတင်ပေါ်မှာ ရက်သတ္တပတ် အတော်ကြာကြာ လှဲနေဖို့တော့ လိုမယ်၊ သူ့ကို ပြုစုဖို့ လူတစ်ယောက်လည်း လိုအပ်တယ်’

‘သူ့ကို သမီး ပြုစုပါ့မယ်’

လာရာက ပြောလိုက်သည်။

ဒန်ကင်က သူမကို ကြည့်ကာ တိုးတိုး ပြောလိုက်သည်။

‘မင်း အဖေဟာ သူ သိပ်ကံကောင်းမှန်း မသိရှာဘူး ကလေးမရဲ့’
‘သူ့ကို ကျွန်မ ဝင်တွေ့လို့ ရပြီလား ဟင်’
‘အေး’

လာရာသည် သူမ ဖခင်၏ အခန်းထဲသို့ ဝင်သွားပြီး မတ်တတ် ရပ်လျက် စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။ ဂျိမ်း ကင်မရွန်သည် ခုတင်ပေါ်၌ ပက်လက် လှဲနေသည်။ ၎င်းသည် အသား ဖြူရော်နေပြီး အားကိုးရာမဲ့နေသည့် အဘိုးကြီး တစ်ယောက် ပုံစံ ပေါက်နေ၏။

၎င်းအား လာရာ သနားသွားသည်။ ယခုကျမှ ဖခင် အတွက် မိမိ တစ်စုံတစ်ခု လုပ်ပေးနိုင်တော့မည် ဖြစ်၏။ ထိုတစ်စုံတစ်ခုသည် ဖခင်ကြီးက မိမိကို အလေးထားပြီး ပြန်ချစ်အောင် လုပ်ပေးမည့် အရာပင် ဖြစ်မည်။

သူမက ခုတင်နား ကပ်သွားသည်။
‘ပါပါး’

ကင်မရွန်က မျက်လုံး ဖွင့်ကြည့်ပြီး မပွင့်တပွင့် ပြောလိုက်သည်။

‘နင် ဒီမှာ ဘာလာလုပ်နေတာတုံး၊ အဆောင်မှာ လုပ်စရာ အလုပ်တွေ ရှိတယ် မဟုတ်လား’

လာရာ ကြက်သေ သေသွား၏။

‘သမီး သိပါတယ် ပါပါး၊ မစ္စတာ မက်အယ်လစ္စတာနှင့် သမီး တွေ့ခဲ့ပြီးပြီ ဆိုတဲ့ အကြောင်း ပါပါးကို ပြောပြချင်လို့ပါ။ ပါပါး နေမကောင်းမချင်း အဆောင်ခတွေ သမီး လိုက်ကောက်ပေးပါ့မယ်လို့ သူ့ကို သမီး ပြောခဲ့တယ်’

‘အဆောင်ခတွေ နင် လိုက်ကောက်တယ် ဟုတ်လား၊ ရယ်စရာ ကောင်းလိုက်တာ’

ကင်မရွန် ချောင်းတဟွပ်ဟွပ် ဆိုးပြီး တစ်ကိုယ်လုံး သွက်သွက်ခါ လှုပ်သွားသည်။

ထို့နောက် သူက လေသံ ပျော့ပျော့လေးဖြင့် ဤသို့ ညည်းညူလိုက်သည်။

‘ဒါ ကံကြမ္မာရဲ့ လက်ချက်ပဲ၊ ငါတော့ လမ်းဘေး ရောက်တော့မှာပဲ’
အဖေသည် မိမိ အတွက်ပင် လုံးဝ ထည့်မစဉ်းစားထားပါကလား။

သူမသည် ဖခင်ကြီးအား အတန်ကြာမျှ ရပ်ကြည့်နေပြီးနောက် အခန်းထဲမှ ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွားလေသည်။

နောက်သုံးရက် အကြာ၌ ဂျိမ်း ကင်မရွန် အိမ်ပြန်ရောက်လာပြီး ခုတင်ပေါ်၌ ဆက်နေရသည်။

‘နောက်နှစ်ပတ်လောက် ခင်ဗျား ခုတင်ပေါ်မှာပဲ နေရဦးမယ်၊ နှစ်ရက် လောက် နေရင် ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် လာကြည့်ပါ့မယ်’

ဒေါက်တာ ဒန်ကင်က ၎င်းအား ပြောလိုက်သည်။

‘ကျုပ် ခုတင်ပေါ်မှာ နေလို့ မဖြစ်ဘူး၊ ကျုပ်က သိပ် အလုပ် များတဲ့ လူဗျ၊ ကျုပ်မှာ လုပ်စရာတွေ တစ်ပုံကြီး ရှိတယ်’

ကင်မရွန်က စောဒကတက်သည်။

ဒေါက်တာ ဒန်ကင်က ၎င်းအား ကြည့်ပြီး ခပ်တိုးတိုး ပြောလိုက်သည်။

‘ခင်ဗျား ကြိုက်တာရွေး၊ ခုတင်ပေါ်မှာ နေပြီး အသက် ရှင်ချင်သလား၊ ခုတင်ပေါ်က ဆင်းပြီး အသေခံမလား’

မက်အယ်လစွတာ၏ အဆောင်သားများသည် ပထမတော့ မိမိတို့ဆီ လာပြီး အခန်းခများ ကောက်ခံသည့် အပြစ်မဲ့ မိန်းကလေးကို မြင်ရသဖြင့် ဝမ်းသာကြ သည်။ သို့သော် အနည်းငယ် ကြာလာသော အခါ အခန်းခ မပေးရအောင် အကြောင်း အမျိုးမျိုး ပြကြတော့သည်။

‘ဒီအပတ် ငါ နေမကောင်းတာနှင့် ဆေးဖိုးတွေ ရှင်းပေးစရာ ရှိသေး တယ်’

‘ငါ့သားက ငါ့ဆီ အပတ်တိုင်း ငွေပို့ပေးနေကျပဲ၊ ဒီတစ်ပတ် စာတိုက် က နောက်ကျနေတယ်’

‘ငါ ကိရိယာ တန်ဆာပလာ နည်းနည်းပါးပါး ဝယ်စရာ ရှိလို့’

‘နောက်အပတ်ကျ အခန်းခ အဆင်သင့် လုပ်ပေးထားပါ့မယ်’

သို့သော် ကောင်မလေးသည် သူမ ဘဝ အတွက် တိုက်ပွဲ ဝင်လျက် ရှိ သည်။

သူမက ယဉ်ကျေး သိမ်မွေ့စွာ နားထောင်ပြီး ဤသို့ ပြန်ပြောသည်။

‘ဝမ်းနည်းပါတယ်ရှင်၊ ဒီနေ့ အခန်းခ မပေးရင် ရှင့် အခန်းက ချက်ချင်း ဆင်းပေးရမယ်လို့ မစွတာ မက်အယ်လစွတာက မှာလိုက်ပါတယ်’

မည်သို့ ဖြစ်စေ အဆောင်သားများသည် အခန်းခကို ကြိဖန်၍ ရှင်းပေး
လိုက်ကြရလေသည်။ လာရာသည် အလျှော့ အတင်း လုပ်လို့ ရသူ မဟုတ်ချေ။

‘မင်းအဖေနှင့် လုပ်ရတာက ပိုလွယ်တယ်၊ သူက တစ်ရက် နှစ်ရက်
တော့ စောင့်ဖို့ အဆင်သင့်ပဲ’

အဆောင်သား တစ်ဦးက မကျေမချမ်း ပြောခဲ့သည်။

နောက်ဆုံး၌ သူတို့ အားလုံး ကောင်မလေး၏ သတ္တိကို လေးစားသွား
ကြ၏။

ဖခင်ကြီး နာမကျန်း ဖြစ်ခြင်းသည် မိမိတို့ သားအဖ နှစ်ယောက်အား ရင်းနှီး
တွယ်တာမှု ပိုမို ရရှိစေမည်ဟု လာရာ ယူဆခဲ့သော်လည်း သူမ မှားသွား
ကြောင်း ဝမ်းနည်းစွာ သိရှိလာသည်။ ဖခင်ကြီး၏ လိုအပ်ချက် ဟူသမျှကို
သူမက ကြိုးစား၍ ဖြည့်ဆည်းပေးသည်။ သူမက သဘော ကောင်းလေ ဖခင်
ဖြစ်သူက ပို၍ ရိုင်းစိုင်း ကြမ်းတမ်းလာလေ ဖြစ်သည်။

သူမသည် နေ့စဉ် လတ်ဆတ်သော ပန်းများနှင့် စားသောက်ဖွယ်ရာများ
ဝယ်လာပေးသည်။

‘ငါ့နားမှာ လာပြီး ပျာယာခတ်မနေစမ်းနှင့်၊ နင့်မှာ ဒီနေ့ လုပ်စရာ အလုပ်
မရှိဘူးလား’

ဖခင်က အော်လိုက်သည်။

‘ပါပါ၊ ကြိုက်မလားလို့’

‘ထွက်သွားစမ်း’

ဖခင်ကြီးက နံရံဘက် မျက်နှာ လှည့်ထားလိုက်သည်။

သူ့ကို ငါ မုန်းတယ်၊ သူ့ကို ငါ မုန်းတယ် ဟု လာရာ စိတ်ထဲက ရေ
ရွတ်လိုက်မိ၏။

လကုန်သော အခါ အခန်းခများ ပါသော စာအိတ်များ ကိုင်လျက် မက်အယ်
လစွတာ၏ ရုံးခန်းထဲသို့ လာရာ ဝင်သွားသည်။ ငွေများ ရေတွက်ပြီးသော
အခါ မက်အယ်လစွတာက ‘နင့်ကိုတော့ ငါ လက်ဖျားခါသွားပြီ ကလေးမ၊
နင်က ဖအေထက် ပိုတော်နေပါကလား’

လာရာ ဝမ်းသာလုံး ဆို့သွား၏။

‘ကျေးဇူးတင်ပါတယ်’

‘အင်း၊ အမှန် ပြောရရင်တော့ ငါ့ကို လူတိုင်း လခ အချိန်မီ အပြည့် ပေးတဲ့ လဟာ ဒီတစ်ခါ ပထမဆုံး အကြိမ်ပဲ’

‘ဒါဆိုရင် သမီးတို့ သားအဖ အဆောင်မှာ ဆက်နေလို့ ရပြီလား ဟင်’
လာရာက အားတက်သရော မေးလိုက်သည်။

မက်အယ်လစွတာက သူမအား တဒဂံကြာ အကဲခတ်နေပြီးနောက်
‘အင်း၊ နေလို့ ရပါပြီကွယ်၊ နင့်အဖေကို နင် သိပ်ချစ်ပုံ ရတယ်နော်’

‘နောက်အပတ် စနေနေ့ကျမှ ကျွန်မ လာခဲ့ဦးမယ် မစွတာ မက်အယ်
လစွတာ’

အခန်း ၅

အသက် ၁၇ နှစ် အရွယ်တွင် ပိန်ညောင်ညောင် ကောင်မလေးသည် မိန်းမကြီး တစ်ယောက် အသွင် ကူးပြောင်းလာခဲ့ပြီ ဖြစ်လေသည်။ သူမ မျက်နှာမှာ စကော့တလန်မှ သူမ ဘိုးဘေးတို့၏ အင်္ဂါ လက္ခဏာများ ပေါ်လွင်နေသည်။ အသားအရေက ဝင်းဝါပြီး နူးညံ့သည်။ မျက်ခုံးလေးတွေက ကွေးညွတ်နေ သည်။ မျက်လုံးက မီးခိုးရောင် ဖြစ်ပြီး ဆံပင်က မည်းနက်နေသည်။ နောက် ပြီး သူမကို ဝမ်းနည်း အားငယ်သည့် အရိပ်အယောင်က လွှမ်းခြုံထားသလို တွေ့ရသည်။ စကော့ လူမျိုးတို့၏ ကြေကွဲ ဝမ်းနည်းစရာ ကောင်းလှသော သမိုင်းကြောင်းက သူမ သွေးထဲမှာ ရောယှက် ပါဝင်နေပုံ ရ၏။

လာရာ ကင်မရွန်၏ မျက်နှာကို မကြည့်ဘဲ နေဖို့ အရေးမှာ အတော် ခက်လှပေသည်။

အဆောင်သား အများစုမှာ မဒမ် ကာစတီ၏ ဇိမ်နန်း သို့မဟုတ် အခြား ဇိမ်နန်းများ၌ အခကြေးငွေ ပေးရသော မိန်းမများမှအပ မိန်းမ အဖော် ကင်းမဲ့ သူများ ဖြစ်ကြသည်။

ထို့ကြောင့် လာရာ ကင်မရွန် ဆိုသော မိန်းမလှလေးသည် ၎င်းတို့ အတွက် သဘာဝ ပစ်မှတ် တစ်ခုလို ဖြစ်လာခဲ့သည်။

အဆောင်သား တစ်ဦးသည် သူမအား မီးဖိုထဲ၌သော် လည်းကောင်း၊ မိမိ အိပ်ခန်းထဲ၌သော် လည်းကောင်း ချောင်ပိတ် ဖမ်းကာ ‘ငါ့ကို သဘော ကောင်းကောင်း ဆက်ဆံပါလား လာရာရယ်၊ နင့်အတွက် ငါ အများကြီး လုပ် ပေးနိုင်ပါတယ်’ ဟု မြူဆွယ်တာမျိုးတွေ သူမ ကြုံရသည်။

သို့မဟုတ် ‘မင်းမှာ ရည်းစား မရှိဘူး မဟုတ်လား၊ ယောက်ျား ဆိုတာ ဘယ်လိုလဲ မင်း သိအောင် ငါ ပြပါရစေလား ဟင်’ ဟု လည်းကောင်း၊ သို့ မဟုတ် ‘ကင်းဆပ် စီးတီးကို လိုက်မလည်ချင်ဘူးလား၊ ရှေ့အပတ်ကျ ငါ

mgyoe.com

ပြန်ရင် မင်းကို ခေါ်သွားချင်တယ်' ဟု လည်းကောင်း အမျိုးမျိုး မြူဆွယ် ကြသည်။

အဆောင်သား နှစ်ယောက် သုံးယောက်က သူမအား ၎င်းတို့နှင့် အိပ်ရန် ကြိုးစား တိုက်တွန်းခြင်းကို ကြုံတွေ့ရပြီးသော အခါ ခုတင်ပေါ်၌ တုတ်တုတ် မလှုပ်နိုင်သော ဖခင်ကြီး၏ အခန်းလေးထဲ လာရာ ဝင်သွားပြီး 'ပါပါ၊ ပြော တာ မှားသွားပြီ၊ ယောက်ျား အားလုံးက သမီးကို လိုချင်နေကြတာ သိလား' ဟု ပြောကာ အခန်းထဲမှ ပြန်လှည့်ထွက်လာခဲ့သည်။

နွေဦး ရာသီ၏ တစ်ခုသော နံနက်ခင်း စောစောပိုင်းတွင် ဂျိမ်း ကင်မရွန် ကွယ်လွန်သွားသည်။ လာရာက ၎င်းအား ပက်ရှင်ဒေးလ် အရပ်ရှိ ဂရင်းဝုဒ် သုသာန်၌ မြုပ်နှံ သင်္ဂြိုဟ်လိုက်သည်။ ၎င်း အသုဘသို့ လာပို့သူမှာ လာရာမှ အပ ဘာသာ တစ်ဦးတည်းသာ ရှိ၏။

ဂျိမ်း ကင်မရွန်၏ ဈာပန၌ မည်သူမျှ မျက်ရည် တစ်စက် မကျချေ။

လာရာတို့ အဆောင်သို့ လူသစ် တစ်ဦး ရောက်လာသည်။ ဘီလ် ရောဂျားစ် အမည်ရှိ အမေရိကန်ကြီး တစ်ယောက် ဖြစ်၏။ ၎င်းသည် အသက် ခုနစ် ဆယ်ကျော် ရှိပြီး ထိပ်ပြောင်ပြောင် ဝဝတုတ်တုတ် ဖြစ်သည်။ လူတကာနှင့် စကား ပြောချင်သော ခင်မင်း ရင်းနှီးဖွယ် ကောင်းသည့် အဘိုးကြီးလည်း ဖြစ်သည်။

ညစာ စားပြီးတိုင်း သူက လာရာနှင့် စကား ထိုင်ပြောလေ့ ရှိသည်။

'ဒီလို စုတ်ချာတဲ့ မြို့လေးဟာ သမီးလို သိပ်ချစ်စရာ ကောင်းတဲ့ မိန်းကလေး တစ်ယောက်နှင့် မသင့်လျော်ဘူး၊ သမီး ရှိကာကို ဖြစ်ဖြစ် နယူး ယောက် ဖြစ်ဖြစ် သွားသင့်တယ်၊ အဲဒီမှာ ကြီးပွားနိုင်တယ်'

မစ္စတာ ရောဂျားစ်က အကြံပေးသည်။

'သမီး တစ်နေ့ကျ သွားမှာပေါ့'

လာရာက ပြောသည်။

'သမီး ဘဝမှာ တက်လမ်း ရှိသေးတယ်၊ သမီး ဘဝမှာ ဘာဖြစ်ချင်သလဲ ကိုယ့်ဘာသာ သိရဲ့လား'

'သမီး ပစ္စည်းတွေ ပိုင်ဆိုင်ချင်တယ်'

'ဘာလဲ၊ ဝတ်ကောင်းစားလှတွေ ဘာတွေလား'

‘မဟုတ်ဘူး၊ မြေကွက်လေ၊ သမီး မြေတွေ ယာတွေ ပိုင်ဆိုင်ချင်တယ်၊
သမီး အဖေဟာ ဘာတစ်ခုမှ မပိုင်ခဲ့ဘူး၊ သူ့ဘဝ တစ်လျှောက်လုံး သူများ
ခိုင်းတာချည်း လုပ်ခဲ့ရတယ်’

ဘီလ် ရောဂျားစ် မျက်နှာ ဝင်းသွားပြီး ‘ငါ့ အလုပ်က အိမ်မြေ ရောင်း
ဝယ်ရေး လုပ်ငန်းပေါ့’

‘ဟုတ်လား’

‘အနောက် အလယ်ပိုင်းမှာ ငါ ပိုင်တဲ့ တိုက်တွေ အများကြီးပဲ၊ ဟိုတုန်း
က ဟိုတယ်တွေ အများကြီးတောင် ငါ ပိုင်ခဲ့ဖူးတယ်’

သူ လေသံက ဆွေးမြည့် တမ်းတမှု ပါနေသည်။

‘အခု ဘာလို့ မပိုင်တော့တာလဲ’

ဘီလ် ပခုံး တွန့်ပြပြီး ‘ငါက လောဘ ကြီးတာကိုး၊ အကုန်လုံး ဆုံးရှုံး
သွားတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ငါ့လက်ထဲမှာ အဲဒါတွေ ရှိတုန်းက သိပ်ပျော်စရာ ကောင်း
တာပဲ’

ထို့နောက်ပိုင်းတွင် သူတို့ နှစ်ယောက် ညတိုင်းလိုလို အိမ်မြေ လုပ်ငန်း
အကြောင်း ပြောကြသည်။

‘အိမ်မြေ လုပ်ငန်းမှာ ပထမ စည်းကမ်းက သ-ပ-ဆ ဆိုတာပဲကွယ့်၊
အဲဒါကို ဘယ်တော့မှ မမေ့နှင့်’

‘သ-ပ-ဆ ဆိုတာ ဘာလဲဟင်’

‘သူများ ပိုက်ဆံပေါ့၊ အိမ်မြေ လုပ်ငန်းဟာ ဘာကြောင့် သိပ်လုပ်လို့
ကောင်းသလဲ ဆိုတော့ အစိုးရက သမီးရဲ့ ပစ္စည်းတွေ တိုးပွားလာနေတုန်းမှာ
နှစ်စဉ် ပျက်စီး ယိုယွင်းမှု တွက်ပြီး အတိုးထဲက ပြန်နုတ်ခွင့် ပြုထားလို့ပဲ၊
အိမ်မြေ လုပ်ငန်းမှာ အရေးကြီးဆုံး အချက် သုံးချက်ကတော့ နံပါတ် တစ်
တည်နေရာ၊ နံပါတ် နှစ် တည်နေရာ၊ နံပါတ် သုံး တည်နေရာပဲ၊ တောင်ကုန်း
ပေါ်က လှပတဲ့ တိုက်တစ်လုံး ဆောက်တာ အချိန် ကုန်တယ်၊ မြို့လယ်ကောင်
က အကျည်းတန်တဲ့ တိုက်ကြီးက သမီးကို သူဌေး ဖြစ်စေနိုင်တယ်’

ဘီလ်သည် လာရာအား အိမ်ပေါင်ခြင်း၊ အရင်းအနှီး ပြန်ထည့်ခြင်းနှင့်
ဘဏ်ချေးငွေများ သုံးစွဲနည်းတို့ အကြောင်း သင်ပေးသည်။

လာရာက နားထောင်ပြီး လေ့လာ မှတ်သားသည်။ သူသည် ရေမြှုပ်
တစ်ခုပမာ သတင်း အချက်အလက် ဟူသမျှကို စိတ်ဝင်တစား စုပ်ယူ သိမ်း
ဆည်းထားသည်။

ဘီလ် ပြောသည့် စကားများ အနက် သူမ အတွက် အဓိပ္ပာယ် အလေး နက်ဆုံး တစ်ခုမှာ 'ဂလေ့စ်ဘေးမှာ အိမ် မလောက်မင ဖြစ်နေတယ်ကွယ့်၊ ဒါဟာ အခွင့်ကောင်း တစ်ခုပဲ၊ အင်း အခုနေ ငါ အသက် နှစ်ဆယ်လောက် ပြန်ငယ်လို့ ရရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲ' ဟူ၍ ဖြစ်သည်။

ထိုအချိန်မှ စ၍ လာရာသည် ဂလေ့စ်ဘေး မြို့လေးကို အမြင် တစ်မျိုး ဖြင့် ကြည့်တတ်လာသည်။ မြေကွက်လပ် မြင်တိုင်း ရုံးအဆောက်အအုံများ နှင့် လူနေအိမ်များဖြင့် စိတ်ကူးယဉ် ဖြည့်စွက်ကြည့်သည်။ စိတ်တက်ကြွစရာ ကောင်းသလို စိတ်တင်းကျပ်စရာလည်း ကောင်းလှသည်။

သူမမှာ စိတ်ကူးစိတ်သန်းတွေ ပေါ်နေပြီ။ သို့ပေမဲ့ စိတ်ကူးကို လက် တွေ့ အကောင်အထည် ဖော်ရန် သူမ လက်ထဲ၌ ငွေမရှိချေ။

ဂလေ့စ်ဘေး မြို့မှ ဘီလ် ရောဂျားစ် ထွက်ခွာသည့် နေ့တွင် ၎င်းက 'ငါ ပြောထားတာ မမေ့နှင့်နော်၊ သူများ ပိုက်ဆံ ဆိုတာ၊ မင်း ကံကောင်းပါစေ ချာတိတ်မရယ်' ဟု ပြောသွားလေသည်။

နောက်တစ်ပတ် အကြာတွင် လာရာတို့ အဆောင်သို့ ချားလ်စ် ကွန်း ရောက် လာသည်။ ၎င်းသည် အသက် ခြောက်ဆယ်ကျော်ခန့်ရှိ ကိုယ်လုံး သေးသေး လူတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ သူသည် ကောင်းမွန်စွာ ဝတ်ဆင်တတ်ပြီး သပ်သပ် ရပ်ရပ် နေတတ်သူ ဖြစ်သည်။ သူသည် ထမင်းစားပွဲ၌ အခြား အဆောင်သား များနှင့် အတူ ရော၍ ထိုင်စားသော်လည်း စကား သိပ်မပြောချေ။ သူ့ ကမ္ဘာ လေးထဲ၌ သီးခြား နေထိုင်သလို ဖြစ်နေသည်။

ဘော်ဒါဆောင်၌ မကျေနပ်သည့် အခါ စကား မပြောဘဲ ပြုံးရွှင်စွာဖြင့် မနားတမ်း အလုပ် လုပ်နေသော လာရာအား သူ ငေးကြည့်နေတတ်၏။

'ကျွန်မတို့ဆီမှာ ဦးလေး ဘယ်လောက် ကြာကြာ နေဖို့ စိတ်ကူးထား သလဲ'

လာရာက ကွန်းအား မေးသည်။
'မပြောတတ်ဘူး၊ တစ်ပတ် ဖြစ်ချင် ဖြစ်မယ်၊ တစ်လ နှစ်လ ဖြစ်ချင် ဖြစ်မယ်'

ချားလ်စ် ကွန်းသည် လာရာ အဖို့ ပဟေဠိ ဆန်သူ ဖြစ်သည်။ ၎င်းသည် အခြား အဆောင်သားများနှင့် လုံးဝ အံ့မဝင်ပေ။ ၎င်း ဘာအလုပ် လုပ်မှန်း

လာရာ သိပ်သိချင်သည်။ ကွန်းသည် ကျောက်မီးသွေးတွင်းတူးသမား သို့မဟုတ် တံငါသည် မဟုတ်တာ သေချာသည်။ နောက်ပြီး ကုန်သည်နှင့်လည်း မတူပါ။ သူ့ ပုံစံက အခြား အဆောင်သားများထက် ပိုတော်နေပုံ ရသည်။ ပညာတတ် ပုံစံ ပိုပေါက်သည်။ ဂလေ့စ်ဘေး မြို့ရှိ ဟိုတယ် တစ်လုံး၌ အခန်း မရသဖြင့် လာရာတို့ အဆောင်ကို လာခဲ့ရခြင်း ဖြစ်ကြောင်း လာရာအား ၎င်းက ပြောဆို သည်။ ထမင်းစားချိန်များ၌ ၎င်းသည် မဆိုစလောက်သာ စားသောက်ကြောင်း သူမ သတိထားမိသည်။

‘သမီးမှာ သစ်သီး ဖြစ်ဖြစ်၊ ဟင်းသီးဟင်းရွက် ဖြစ်ဖြစ် နည်းနည်းပါးပါး ရှိရင်’ ကွန်းက အားတုံအားနာနှင့် ပြောလျှင် လာရာက ‘ဦးလေးက ဓာတ်စာ စားနေလို့လား’ ဟု ဖြတ်မေးတတ်သည်။

‘တစ်နည်းအားဖြင့် ဟုတ်တယ် ဆိုကြပါစို့၊ ဦးလေးက ဂျူး အစားအစာ ပဲ စားတယ်၊ ဂလေ့စ်ဘေးမှာ အဲဒါတွေ သိပ်မရှိဘူး’

နောက်နေ့ည၌ ချားလစ် ကွန်း ညစာ စားရန် စားပွဲ၌ ဝင်ထိုင်ချလိုက်သော အခါ သူ့ ရှေ့သို့ လာရာက သိုးသားဟင်း တစ်ပွဲ လာချပေးသဖြင့် ၎င်းက သူမအား တအံ့တဩ မော့ကြည့်လိုက်ပြီး ‘ဝမ်းနည်းပါတယ်ကွယ်၊ ဒီဟင်းကို ဦးလေး စားလို့ မဖြစ်ဘူးလေ၊ သမီးကို ဦးလေး ရှင်းပြထားပြီ မဟုတ်လား’

လာရာက ပြုံး၍ ‘ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဒီဟင်းက ဂျူးတွေ စားလို့ ရပါတယ်’

‘ဟေ’

‘ဆစ်ဒနီ ရပ်ကွက်ထဲမှာ ဂျူး အသားငါးဆိုင် တစ်ဆိုင် ကျွန်မ ရှာတွေ့ ခဲ့တယ်လေ၊ ဆိုင်ရှင်က ဒီအသားတွေ ကျွန်မကို ရောင်းလိုက်တယ်၊ ကဲ မြန် မြန်ရှက်ရှက် သုံးဆောင်ပေတော့၊ ဦးလေးရဲ့ အခန်း ၎င်းခထဲမှာ တစ်နေ့ ထမင်း နှစ်နပ်စာ ထည့်ယူထားပြီးသား၊ မနက်ဖြန် ဦးလေး အမဲကြော် စားရဦးမယ်’

ထိုနေ့မှ စ၍ လာရာ အားလပ်ချိန် ရတိုင်း ကွန်းက သူမနှင့် စကား ပြောသည်။ သူမ အတွင်းစိတ်ကို စူးစမ်းသည်။ သူမ၏ ဖြတ်ထိုးဉာဏ်နှင့် လွတ်လပ်သော စိတ်ဓာတ်တို့ကို သူ သိပ်အထင်ကြီးသည်။

တစ်နေ့တွင် ကွန်းက ဂလေ့စ်ဘေး၌ မိမိ လုပ်နေသည့် အလုပ် အကြောင်း လာရာအား ဖွင့်ပြောသည်။

‘ဦးဟာ ကွန်တီနင်တယ် ဆပ်ပလိုင်း ကုမ္ပဏီက အရာရှိ တစ်ဦးပါ။ ဒီ ကုမ္ပဏီဟာ အမေရိကန် တစ်ဝန်းမှာ ကျော်ကြားတဲ့ သံကွင်းဆက် လုပ်ငန်းကြီး တစ်ခု ဖြစ်တယ်။ ဦးတို့ ဆိုင်သစ် ဖွင့်ဖို့ ဒီမှာ နေရာ လာရှာနေတာပါ’

‘စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းလိုက်တာ၊ ဘာလဲ၊ ဦးက တိုက်ဆောက်ဦးမလို့ လား’ လာရာက မေးသည်။

ဂလေ့စ်ဘေးကို သူ အရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စနှင့် လာခဲ့မှန်း အစကတည်းက ငါ သိတယ် ဟု လာရာ ရေရွတ်လိုက်သည်။

‘ဟင့်အင်း၊ တိုက်ဆောက်တာ သူများကို လုပ်ခိုင်းရမှာပဲ၊ တို့က တိုက် ကို ငှားချင်တယ်’

နံနက် သုံးနာရီတွင် လာရာသည် နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်မောကျနေရာမှ ရုတ် တရက် ထထိုင်လိုက်သည်။ သူမ ရင်တွေ တဒိန်းဒိန်း ခုန်နေသည်။ အိပ်မက် မက်နေတာများလား။ မဟုတ်သေး။ သူမ ဦးနှောက်က လျင်မြန်စွာ စဉ်းစားနေ သည်။ စိတ်လှုပ်ရှားလွန်းသဖြင့် သူမ ပြန်အိပ်လို့ မရ။

နံနက်စာ စားရန် ချားလ်စ် ကွန်းက သူ့ အခန်းထဲမှ ထွက်လာသော အခါ လာရာက ၎င်းအား စောင့်နေသည်။

‘သိပ်ကောင်းတဲ့ နေရာ တစ်ခု ကျွန်မ တွေ့ထားတယ် မစ္စတာ ကွန်း’ သူမက တဲ့တိုး ပြောလိုက်၏။

၎င်းက သူမအား အူကြောင်ကြောင် ကြည့်ပြီး ‘ဘာပြောတယ်’

‘ဦးလေး နေရာ လိုက်ရှာနေတယ်ဆို’

‘အင်း၊ ဘယ်မှာလဲ’

လာရာက ကွန်း၏ မေးခွန်းကို မဖြေဘဲ ‘ဦးကို ကျွန်မ တစ်ခု မေးပါရစေ၊ တကယ်လို့များ ဦးလေး ကြိုက်တဲ့ မြေနေရာကို ကျွန်မ ပိုင်ဆိုင်ခဲ့ရင်၊ အဲဒီ မြေပေါ်မှာ ကျွန်မ တိုက်ဆောက်ထားရင် ကျွန်မဆီက အဲဒီ တိုက်ကို ဦးလေး ငါးနှစ် ငှားမလား’

ကွန်းက ခေါင်းခါပြီး ‘သမီး မေးခွန်းက မှန်းဆ ယူရတဲ့ မေးခွန်းပါလား’ ‘ကျွန်မ မေးတာ ဖြေပါဦး’

လာရာ အလျှော့ မပေးချေ။

‘တိုက်ဆောက်တဲ့ အကြောင်း သမီး ဘာသိလို့လဲ’

‘ကျွန်မ မဆောက်တတ်ပါဘူး၊ ဗိသုကာ တစ်ယောက်နှင့် ဆောက်လုပ် ရေး လုပ်ငန်း ကောင်းကောင်း တစ်ခု ကျွန်မ ငှားပြီး ဆောက်ခိုင်းမှာပေါ့’

ကွန်းက သူမအား စေ့စေ့ ကြည့်နေသည်။

‘ဪ အေး၊ ဒါနှင့် သမီး ပြောတဲ့ နေရာကောင်းလေးက ဘယ်မှာလဲ’

‘ကျွန်မ လိုက်ပြပါ့မယ်၊ ဦးလေး သဘောကျမှာ သေချာတယ်၊ နေရာက ဘာမှ အပြစ် ပြောစရာ မရှိဘူး’

နေ့လယ်စာ စားပြီးသော အခါ လာရာက ချားလစ် ကွန်းအား မြို့လယ် ပိုင်းသို့ ခေါ်သွားသည်။ ဂလေ့စ်ဘေး မြို့၏ အလယ်ဗဟို မင်းလမ်းမကြီးနှင့် ကူးသန်း ရောင်းဝယ်ရေး လမ်းထောင့်တွင် စတုရန်းပုံ မြေကွက်လပ်ကြီး တစ်ခု ရှိသည်။ ထိုမြေကွက်မှာ လွန်ခဲ့သော နှစ်ရက်က ကွန်း စစ်ဆေးခဲ့သည့် မြေကွက်ပင် ဖြစ်သည်။

‘ကျွန်မ ရွေးထားတာ ဒီမြေကွက်ပဲ’

လာရာက ပြောလိုက်သည်။

ကွန်းက မတ်တတ် ရပ်လျက် မြေကွက်ကို အကဲခတ် လေ့လာချင်ယောင် ဆောင်နေလိုက်သည်။

‘သမီးက အနံ့ခံ ကောင်းသားပဲ၊ ဒီနေရာ သိပ်ကောင်းတယ်’

ကွန်းသည် မြေကွက်နှင့် ပတ်သက်၍ တိတ်တဆိတ် စုံစမ်းကြည့်ရာ ရှောင် မက်အယ်လစတာ ဆိုသူ ဘဏ်သူဌေးကြီး တစ်ဦး ပိုင်ဆိုင်သည့် မြေ ဖြစ်ကြောင်း သိရှိခဲ့ရပြီး ဖြစ်သည်။ ကွန်း၏ တာဝန်က မြေနေရာ တစ်ခု ရှာ၊ တစ်ယောက်ယောက်ကို တိုက်ဆောက်ခိုင်းဖို့ စီစဉ်ပြီး ၎င်းတို့ထံမှ ပြန်ငှားရန် ဖြစ်သည်။ မိမိတို့ လိုအပ်ချက်များနှင့် ကိုက်ညီအောင် ဆောက်ပေးနိုင်လျှင် မည်သည့် ကုမ္ပဏီနှင့်မဆို အလုပ် လုပ်ခွင့် ရှိသည်။

ကွန်းသည် လာရာအား အကဲခတ်နေသည်။

သူဟာ သိပ်ငယ်သေးတယ်။ ငါ့ စိတ်ကူးက ရူးပေါ်ပေါ်နိုင်လွန်းတယ်။

ဒါပေမဲ့ သူမှာ ကြင်နာစိတ် ရှိတယ်။

ဆစ်ဒနီမှာ ဂျူး အသားငါးဆိုင် ရှာတွေ့ခဲ့တယ်၊ နက်ဖြန်ကျ ဦးလေး အမဲကြော် စားရဦးမယ် ဟု လာရာ ပြောခဲ့ပုံကို ကွန်း ပြန်ကြားယောင်မိသည်။

‘တကယ်လို့ ဒီမြေကွက်ကို ကျွန်မ အပိုင် ဝယ်ပြီး ဦးလေး လိုချင်တဲ့ တိုက်မျိုး ဆောက်လိုက်ရင် ကျွန်မဆီက ငါးနှစ် စာချုပ်နှင့် ငှားမလား’

လာရာက စိတ်တက်ကြွစွာ မေးလိုက်သည်။

ကွန်းက ခဏ ဆိုင်းပြီး ဖြည်းညင်းစွာ ပြောလိုက်သည်။

‘ငါးနှစ် မငှားဘူး လာရာ၊ တို့က ဆယ်နှစ် ငှားချင်တာ’

ထိုနေ့ မွန်းလွဲပိုင်းတွင် လာရာသည် ရှောင် မက်အယ်လစ္စတာအား သွားတွေ့
လေသည်။ ၎င်း၏ ရုံးခန်းထဲသို့ သူမ ဝင်လာသော အခါ မက်အယ်လစ္စတာ
က သူမအား အံ့အားသင့်စွာဖြင့် မော့ကြည့်ပြီး ‘နင် ရက်နည်းနည်း စောနေ
သေးတယ် လာရာ၊ ဒီနေ့မှ ဗုဒ္ဓဟူးနေ့ ရှိသေးတာ’

‘ကျွန်မ သိပါတယ်၊ ရှင့်ဆီက အကူအညီ တစ်ခု တောင်းချင်လို့ပါ
မစ္စတာ မက်အယ်လစ္စတာ’

ရှောင် မက်အယ်လစ္စတာက ငုတ်တုတ် ထိုင်လျက် သူမအား စိုက်ကြည့်
နေသည်။ လာရာဟာ သိပ်လှတဲ့ မိန်းကလေး တစ်ယောက် ဖြစ်လာခဲ့ပါရော
လား၊ မဟုတ်သေးဘူး၊ မိန်းမကြီး တစ်ယောက် ဖြစ်လာခဲ့ပြီပဲ ဟု မက်အယ်
လစ္စတာ စိတ်ထဲက မှတ်ချက်ချလိုက်မိသည်။

‘ကဲ ထိုင်စမ်းပါဦး၊ နင့် အတွက် ငါ ဘာလုပ်ပေးရမလဲ’
လာရာသည် စိတ်တက်ကြွလွန်းသဖြင့် ထိုင်လို့ မရပေ။

‘ကျွန်မ ရှင့်ဆီက ငွေချေးချင်တယ်’
မက်အယ်လစ္စတာ အံ့အားသင့်သွား၏။

‘ဘာ’

‘ကျွန်မ ငွေနည်းနည်း ချေးချင်လို့ပါ’

သူက မခိုတရို့ ပြုံးပြီး ‘ရပါတယ်၊ ရပါတယ်၊ နင် ဂါဝန် အသစ် ဝယ်
ဖို့ ဆိုရင် ငါ ချေးဖို့ ဝန်မလေးပါဘူး’

‘ကျွန်မ ဒေါ်လာ နှစ်သိန်း ချေးချင်ပါတယ်’

မက်အယ်လစ္စတာ မျက်နှာပေါ်မှ အပြုံး ချက်ချင်း ပျောက်ကွယ်သွား၏။

‘ငါ့ကို နင် နောက်နေတာလား’

‘မဟုတ်ပါဘူးရှင်၊ ကျွန်မ တိုက်ဆောက်ဖို့ မြေတစ်ကွက် ဝယ်ချင်လို့ပါ။
ကျွန်မဆီက တိုက်ကို ဆယ်နှစ် စာချုပ်နှင့် ငှားမယ့် အရေးပါတဲ့ အိမ်ငှား
တစ်ဦး အဆင်သင့် ရှိနေတယ်လေ၊ ဒါကြောင့် မြေကွက်နှင့် တိုက်တန်ဖိုး
အတွက် အာမခံချက် ရထားပြီ’

လာရာက ရှေ့ကုန်းပြီး အားတက်သရော ပြောလိုက်သည်။

မက် အယ်လစ္စတာက သူမအား မျက်မှောင် ကုတ်လျက် အကဲခတ်
နေရာမှ ‘မြေကွက် ပိုင်ရှင်နှင့် ဒီကိစ္စ နင် ဆွေးနွေးပြီးပြီလား’

‘အခု ကျွန်မ ဆွေးနွေးနေတယ်လေ’

လာရာက ပြောလိုက်သည်။

မက်အယ်လစ္စတာ တဒဂ် ကြာမှ သဘော ပေါက်သွားသည်။

‘နေဦး နေဦး၊ နင် ပြောတဲ့ မြေကွက်က ငါ ပိုင်တဲ့ မြေလား’

‘ဟုတ်တယ်၊ မင်းလမ်းမကြီးနှင့် ကူးသန်း ရောင်းဝယ်ရေး လမ်းထောင့်
က ကွက်လပ်ကြီးလေ’

‘ဘာလဲ၊ ငါ ပိုင်တဲ့ မြေကွက်ကို ဝယ်ဖို့ နင်က ငါ့ဆီက ငွေလာချေး
နေတာလား’

‘အဲဒီ မြေက ဒေါ်လာ နှစ်သောင်းထက် ပိုပြီး မတန်ဘူး၊ ကျွန်မ စုံစမ်း
ပြီးပြီ၊ ရှင့်ကို ကျွန်မ သုံးသောင်း ပေးမယ်၊ မြေကွက်ပေါ်မှာ ရှင် တစ်သောင်း
အမြတ် ရရုံတင်မကဘဲ တိုက်ဆောက်ဖို့ ရှင့်ဆီက ကျွန်မ ချေးတဲ့ ငွေနှစ်သိန်း
ပေါ်ကနေ အတိုး ရဦးမှာ’

မက်အယ်လစ္စတာ ခေါင်းယမ်းခါပြီး ‘ဘာအာမခံချက်မှ မရှိဘဲနှင့် နင့်
ကို ငါက ငွေနှစ်သိန်း ချေးရမှာလား၊ သွား သွား၊ ငါ မချေးနိုင်ဘူး’

လာရာက ခါး ရှေ့ကုန်းပြီး ‘အာမခံချက် ရှိပါတယ်၊ တိုက်နှင့် မြေ
အပေါင် စာချုပ်ကို ရှင့်လက်ထဲ ယူထားပါ၊ ရှင့်ဘက်က မဆုံးရှုံးနိုင်ပါဘူး’

မက်အယ်လစ္စတာသည် သူမအား ထိုင်ကြည့်နေရင်း သူမ၏ အဆိုပြု
ချက်ကို ဖင်ပြန်ခေါင်းပြန် သုံးသပ်လျက် ရှိသည်။

သူက ပြုံးလိုက်ပြီး ‘နင် တော်တော် သတ္တိ ကောင်းတာပဲ၊ ငါ့ရဲ့ ဒါရိုက်
တာ ဘုတ်အဖွဲ့ကို ဒီလို ငွေချေးမှုမျိုး ဘယ်လို ရှင်းပြရမလဲ’

‘ရှင့်မှာ ဒါရိုက်တာ ဘုတ်အဖွဲ့ မရှိပါဘူး’

လာရာက ပြောလိုက်၏။

မက်အယ်လစ္စတာက သွားဖြိုလိုက်ပြီး ‘ဟုတ်တယ်’

‘ရှင် ခေါင်းညိတ်ရင် မမှားနိုင်ပါဘူး မစ္စတာ မက်အယ်လစ္စတာရယ်၊
ကျွန်မ ကတိ ပေးပါတယ်’

‘နင်က နင့် အဖေနှင့် နည်းနည်းလေးမှ မတူဘူးနော်၊ ဟုတ်တယ် မဟုတ်
လား’

‘ဟုတ်ကဲ့’

ငါဟာ အဖေနှင့် လုံးဝကို မတူစေရဘူး ဟု လာရာ စိတ်ထဲက ကြိမ်းဝါး
လိုက်သည်။

‘နှင့် ကိစ္စကို ငါ စိတ်ဝင်စားတယ် ဆိုကြပါစို့၊ အဲဒီ အိမ်ငှားက ဘယ်သူလဲ’

မက်အယ်လစ္စတာက သတိထား၍ မေးသည်။

‘သူ့ နာမည်က ချားလ်စ် ကွန်းတဲ့၊ ကွန်တီနင်တယ် ဆပ်ပလိုင်း ကုမ္ပဏီက အရာရှိ တစ်ဦးပါ’

‘သံကွင်းဆက် စတိုးဆိုင် လုပ်ငန်း လုပ်နေတဲ့ ကုမ္ပဏီကြီးလား’

‘ဟုတ်တယ်’

မက်အယ်လစ္စတာ ရုတ်တရက် စိတ်ဝင်စားသွား၏။

လာရာက ဆက်ပြောသည်။

‘သူတို့က ဒီက ကျောက်မီးသွေးတွင်း အလုပ်သမားတွေနှင့် သစ်ခုတ်သမားတွေ လိုအပ်မယ့် ကိရိယာ တန်ဆာပလာတွေ ရောင်းတဲ့ ဆိုင်ကြီး တစ်ဆိုင် ဖွင့်ချင်လို့တဲ့’

နေချင်းညချင်း အောင်မြင် ကြီးပွားမည့် လက္ခဏာကို မက်အယ်လစ္စတာ ဒက်ခံနဲ့ မြင်လိုက်သည်။

‘အဲဒီလူနှင့် နင် ဘယ်မှာ တွေ့ခဲ့သလဲ’

သူက ခပ်တည်တည် မေးလိုက်၏။

‘သူက ကျွန်မတို့ အဆောင်မှာ နေတာ’

‘ဪ ငါ စဉ်းစားပါရစေဦး လာရာ၊ တို့တွေ နက်ဖြန်ကျမှ ထပ်ပြီး ဆွေးနွေးကြသေးတာပေါ့’

လာရာသည် စိတ်လှုပ်ရှားမှုကြောင့် တစ်ကိုယ်လုံး တုန်နေသည်။

‘ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မစ္စတာ မက်အယ်လစ္စတာ၊ ရှင် သဘော တူလိုက်ရင် မမှားနိုင်ပါဘူး’

‘အေး၊ ငါလည်း မမှားနိုင်ဘူးလို့ ထင်တာပဲ’ ဟု မက်အယ်လစ္စတာက ပြုံး၍ ပြောလိုက်သည်။

ထိုနေ့ မွန်းလွဲပိုင်း၌ ရှောင် မက်အယ်လစ္စတာသည် အဆောင်သို့ သွားပြီး ချားလ်စ် ကွန်းနှင့် ဝင်တွေ့လေသည်။

‘ဂလေ့စ်ဘေးကို လာလည်တဲ့ အတွက် ခင်ဗျားကို နှုတ်ခွန်းဆက် ကြိုဆိုကြောင်း ပြောဖို့ ကျွန်တော် ဝင်လာခဲ့တာပါ၊ ကျွန်တော့် နာမည် ရှောင် မက်

အယ်လစ္စတာပါ။ ဒီမြို့က ဘဏ်ကို ကျွန်တော် ပိုင်ပါတယ်။ ခင်ဗျား ဒီရောက် နေတယ် ကြားလို့ပါ။ ကျွန်တော့်ရဲ့ အဆောင်မှာ ခင်ဗျား မနေသင့်ပါဘူး။ ကျွန်တော့် ဟိုတယ်မှာ လာတည်းပါ။ အဲဒီမှာ ပိုကောင်းပါတယ်’

‘ဟိုတယ်က အခန်းတွေ ပြည့်နေတယ်ဗျ’
‘ခင်ဗျား ဘယ်သူမှန်း ကျွန်တော် မသိခဲ့လို့ပါ’
‘ကျွန်တော် ဘယ်သူလဲ သိလို့လား’
ကွန်းက ခပ်မြူးမြူးလေး မေးလိုက်သည်။

မက်အယ်လစ္စတာက ပြုံး၍ ‘အချင်းချင်း လျှိုမနေသင့်ပါဘူး မစ္စတာ ကွန်းရယ်။ သတင်းတွေက ပြန်နေတာပဲ။ ကျွန်တော် ပိုင်တဲ့ မြေတစ်ကွက်ပေါ် တိုက်ဆောက်ပြီး ခင်ဗျား ငှားဖို့ စိတ်ဝင်စားနေကြောင်း ကျွန်တော် ကြားထား တယ်’

‘ဘယ်မြေကွက်ပါလိမ့်’
‘မင်းလမ်းနှင့် ကူးသန်း ရောင်းဝယ်ရေး လမ်းထောင့်က အကွက်လေ။ သိပ်ကောင်းတဲ့ နေရာ မဟုတ်လား။ ခင်ဗျားနှင့် ကျွန်တော် အပေးအယူ လုပ် ရင် ပြဿနာ မရှိနိုင်ဘူး ထင်ပါတယ်’

‘ကျွန်တော်က တခြား တစ်ယောက်နှင့် စကား ပြောထားပြီးပြီဗျ’
မက်အယ်လစ္စတာက ပြုံး၍ ‘လာရာလား။ ချစ်စရာ ကောင်းတဲ့ ကောင်မ လေး တစ်ယောက်ပါပဲ။ ကျွန်တော့် ဘဏ်တိုက်ကို ခင်ဗျား လိုက်ခဲ့ပြီး နှစ်ဦး သဘောတူ စာချုပ် ရေးကြရအောင်လား’

‘ခင်ဗျား သဘော မပေါက်သေးဘူး ထင်တယ် မစ္စတာ မက်အယ်လစ္စ တာ။ လာရာနှင့် ကျွန်တော် သဘော တူပြီးသွားပြီ ဆိုတာ’

‘သဘော မပေါက်သေးတာ ခင်ဗျားပါ။ အဲဒီ မြေကို လာရာ မပိုင်ဘူး။ ကျွန်တော် ပိုင်တာပါဗျ’

‘သူက ခင်ဗျားဆီက ဝယ်မလို့ ကြိုးစားနေတယ် မဟုတ်လား’
‘ဟုတ်တယ်။ ကျွန်တော် သူ့ကို မရောင်းချင်လည်း နေလို့ ရတာပဲ’
‘ကျွန်တော်လည်း အဲဒီ အကွက်ကို မသုံးရင် ဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒီလောက် နီးပါး ကောင်းတဲ့ တခြား နေရာ သုံးခု ကျွန်တော် ကြည့်ထားသေးတယ်။ ခုလို ဝင်တွေ့တာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်’

မက်အယ်လစ္စတာက ကွန်းအား အတန်ကြာကြာ ကြည့်နေပြီးနောက် ‘ခင်ဗျား တကယ် ပြောနေတာလား’

‘တကယ်ပေါ့၊ အမှန်အကန် မဟုတ်တဲ့ အလုပ်မျိုး ကျွန်တော် ဘယ်
တော့မှ မလုပ်ဘူး၊ နောက်ပြီး ကျွန်တော် ဘယ်တော့မှ ကတိ မပျက်တတ်ဘူး’

‘ဒါပေမဲ့ လာရာဟာ တိုက်ဆောက်တဲ့ အကြောင်း ဘာမှ မသိဘူးဗျ’

‘သူက ဆောက်တတ်တဲ့ လူတွေ ရှာဖို့ စိတ်ကူးထားတယ်၊ ကျွန်တော်
တို့တွေ နောက်ဆုံး အတည်ပြုချက် ရခါနီးပြီ’

မက်အယ်လစ္စတာက တွေဝေစွာဖြင့် ‘ဘာလဲ၊ ကွန်တီနင်တယ် ဆပ်
ပလိုင်း ကုမ္ပဏီကြီးဟာ ဆယ်နှစ် စာချုပ်ဖို့ ဆန္ဒ ရှိနေပြီလား’

‘မှန်ပါတယ်’

‘ဪ အင်း၊ ကဲ ကဲ ဒါဖြင့် ကျွန်တော် စဉ်းစားပါရစေဦးဗျာ’

ဘော်ဒါဆောင်သို့ လာရာ ရောက်လာသော အခါ ချားလ်စ် ကွန်းက မက်အယ်
လစ္စတာနှင့် စကား ပြောခဲ့ပုံကို သူမအား ဖောက်သည်ချလိုက်သည်။

လာရာ စိတ်ညစ်သွား၏။

‘မစ္စတာ မက်အယ်လစ္စတာဟာ ကျွန်မ ကွယ်ရာမှာ ဦးလေးနှင့် အပေး
အယူ လုပ်ခဲ့တယ်ပေါ့၊ ဟုတ်လား’

‘မပူပါနှင့်၊ သူ မင်းနှင့် အလုပ် လုပ်ပါလိမ့်မယ်’

ကွန်းက နှစ်သိမ့်သည်။

‘ဦးလေး အဲဒီလို ထင်သလား’

‘သူဟာ ဘဏ်သူဌေး တစ်ယောက်လေ၊ သူ အလုပ်က အမြတ်အစွန်း
ရှာဖို့’

‘ဦးလေးကရော ဘာဖြစ်လို့ ကျွန်မ အတွက် ဒီလို လုပ်ပေးရတာလဲ’
လာရာက မေးလိုက်သည်။

ကွန်းလည်း ထိုမေးခွန်းကို သူ့ဘာသာသူ မေးခဲ့ပြီးသား ဖြစ်သည်။

ဘာကြောင့်လဲ ဆိုတော့ သမီးဟာ သိပ်ငယ်သေးလို့၊ သည်မြို့နှင့် သမီး
နှင့် မထိုက်တန်လို့၊ သမီးလို သမီးလေး တစ်ယောက် ဦး သိပ်လိုချင်လွန်းလို့
ဟု ကွန်း စိတ်ထဲက ပြန်ဖြေမိသည်။

သို့သော် သူ နှုတ်ကတော့ ထိုစကားလုံးများကို လုံးဝ မပြောချေ။

‘ဦး အနေနှင့် ဘာမှ ဆုံးရှုံးစရာ မရှိပါဘူး လာရာ၊ ဒီမြေကွက်နှင့်
တန်းတူ ကောင်းတဲ့ တခြား မြေကွက် တချို့လည်း ဦး ရှာတွေ့ထားပြီးသားပါ။

ဒီမြေကွက်ကို သမီး ရအောင် ဝယ်နိုင်ရင် သမီး အတွက် အလုပ် ဖြစ်အောင် ဦး တမင်သက်သက် လုပ်ပေးချင်ပါတယ်။ ဦးရဲ့ ကုမ္ပဏီ အကျိုးက သိပ် အကြောင်း မဟုတ်ပါဘူး။ သမီး ငွေချေးလို့ ရပြီး သမီး ငှားမယ့် ကန်ထရိုက် တာကို ဦး အတည်ပြုပေးရင် တို့နှစ်ယောက် အလုပ် လုပ်လို့ ဖြစ်ပြီပေါ့’

လာရာ ဝမ်းသာလုံး ဆို့သွားသည်။

‘ဦးလေးကို ကျွန်မ ဘယ်လို ကျေးဇူးတင်ရမှန်း မသိတော့ဘူး။ မစ္စတာ မက်အယ်လစ္စတာကို ကျွန်မ သွားတွေ့ဦးမယ်’

‘ဦးသာ မင်း နေရာမှာ ဆိုရင် သူနှင့် သွားမတွေ့ဘူး။ မင်းဆီ သူ လာ စမ်းပါစေ’ ကွန်းက လာရာအား အကြံပေးလိုက်သည်။

‘သူ မလာရင်ကော’

လာရာက စိုးရိမ်စွာ မေးရာ ကွန်းက ပြုံး၍ ‘သူ လာမှာပါ’

ငှင်းက တိုက်ငှားရမ်းသည့် စာချုပ်ကို ကမ်းပေးပြီး ‘ဟောဒီမှာ တို့ ဆွေးနွေးခဲ့တဲ့ ဆယ်နှစ် အငှား စာချုပ်၊ တို့ လိုချင်တဲ့ တိုက်ပုံစံ အတိုင်း ဖြစ် အောင် ဆောက်ပေးဖို့ အဓိက လိုအပ်တယ်။ ဟောဒါက တို့ရဲ့ လိုလားချက် တွေပဲ’

ကွန်းက တိုက်ပုံစံ ဘလူးပရင့် စာရွက်များကို သူမအား ပေးလိုက်သည်။

ထိုနေ့ည တစ်ညလုံး တိုက်ပုံစံနှင့် ညွှန်ကြားချက် စာရွက်စာတမ်းများ ကို လာရာ ဖတ်ရှု လေ့လာခဲ့သည်။

နောက်နေ့ မနက်၌ ရှောင် မက်အယ်လစ္စတာ လာရာထံ တယ်လီဖုန်း ဆက်သည်။

‘ငါ့ဆီ နင် လာတွေ့နိုင်မလား လာရာ’

သူမ ရင်တွေ တဒိန်းဒိန်း ခုန်နေသည်။

‘၁၅ မိနစ် အတွင်း ကျွန်မ လာခဲ့ပါ့မယ်’

မက်အယ်လစ္စတာက သူမအား စောင့်နေသည်။

‘နင်နှင့် ငါနှင့် ပြောခဲ့ဆိုခဲ့ကြတာတွေကို ငါ ပြန်စဉ်းစားနေတာ၊ မစ္စတာ ကွန်းဆီက ဆယ်နှစ် အငှား စာချုပ်ကို ငါ လိုချင်တယ်’

‘ကျွန်မ လက်ထဲမှာ အဲဒါ ပါလာတယ်’

လာရာက လက်ကိုင်အိတ် ဖွင့်ပြီး စာချုပ်ကို ထုတ်ပေးလိုက်သည်။

ရှောင် မက်အယ်လစ္စတာက စာချုပ်ကို သေသေချာချာ ဖတ်ကြည့်ပြီး

‘အားလုံး အစီအစဉ်တကျ ရှိပုံ ရတယ်’

mg y o e . c o m 'ဒါဆို ကျွန်မတို့ အလုပ် ဖြစ်ပြီလား'

လာရာက အသက် အောင့်ထားရင်း မေးလိုက်သည်။

'ဟင့်အင်း'

မက်အယ်လစ္စတာက ခေါင်းခါ၍ ပြောလိုက်၏။

'နို့ ကျွန်မ ထင်တာက..'

မက်အယ်လစ္စတာက စားပွဲကို လက်ချောင်းများဖြင့် ခေါက်ရင်း 'အမှန် အတိုင်း ပြောရရင် အဲဒီ မြေကွက်ကို ငါ အလောသုံးဆယ် ရောင်းစရာ မလို ပါဘူး လာရာ၊ ငါ့ လက်ထဲမှာ ကြာကြာ ကိုင်ထားလေ တန်ဖိုး တက်လေ ဖြစ်မှာပဲ'

သူမက သူ့အား ပြူးကြောင်ကြောင် ကြည့်ပြီး 'ဒါပေမဲ့ ရှင်က..'

'နင့်ရဲ့ တောင်းဆိုချက်က လုံးဝ အဓိပ္ပာယ် မရှိဘူး၊ နင့်မှာ ဘာအတွေ့ အကြုံမှ မရှိဘူး၊ နင့်ကို ဒီငွေတွေ ငါ ထုတ်ချေးဖို့ သိပ်ထူးခြားတဲ့ အကြောင်း ပြချက် တစ်ခုခုတော့ ရှိဖို့ လိုတယ်'

'ကျွန်မ နားမလည်ဘူး၊ ဘယ်လို အကြောင်းပြချက်မျိုးလဲ'

'အဲ၊ ဘောက်ဆူးလေး တစ်ခု ဆိုပါစို့၊ ငါ့ကို ပြောစမ်း လာရာ၊ နင့်မှာ ရည်းစား ရှိဖူးလား'

မက်အယ်လစ္စတာ မေးခွန်းကြောင့် လာရာ ရင်တုန်ပန်းတုန် ဖြစ်သွား သည်။

'ကျွန်မ.. အဲ ဟင့်အင်း မရှိဘူး၊ အဲဒါနှင့် ဒီကိစ္စက ဘာဆိုင်လို့လဲ'

မိမိ အလုပ် မဖြစ်နိုင်တော့ကြောင်း လာရာ သိနေပြီ။

မက်အယ်လစ္စတာက ရှေ့သို့ ကုန်းလိုက်ပြီး 'နင့်ကို ငါ ဘွင်းဘွင်း ပြောမယ် လာရာ၊ နင် သိပ်လှတာပဲ၊ တစ်ခု ယူရင် တစ်ခု အစား ပြန်ပေး ရမယ်လေ၊ သိတယ် မဟုတ်လား'

'သဘော ပေါက်ပါတယ်'

လာရာ မျက်နှာက ကျောက်ခဲလို မာကျောသွားသည်။

'ဟောဒီလို စဉ်းစားကြည့်စမ်း၊ အခုဥစ္စာ နင့် အစွမ်းအစကို ပြဖို့ အခွင့် အရေး မဟုတ်လား၊ တစ်ခုခုကို နင် ပိုင်ဆိုင်ချင်တယ်၊ နင်ဟာ အနုညာတ တစ်ယောက် ဘဝက လွတ်မြောက်ချင်တယ်၊ နင့်အဖေလို လူစားမျိုး မဟုတ် ကြောင်း ကိုယ့်ဘာသာ သက်သေ ပြချင်နေတယ် မဟုတ်လား'

လာရာ ခေါင်းထဲမှာ အတွေး ချာချာလည်နေသည်။

‘နင့် တစ်သက်မှာ ဒီလို အခွင့်အရေးမျိုး ရဖို့ အလားအလာ သိပ်မရှိဘူး လာရာ၊ အေး ငါ ပြောတဲ့ ကိစ္စကို နင် အချိန် ယူပြီး နည်းနည်း စဉ်းစားချင် သေးတယ် ဆိုရင်လည်း..’

‘ဟင့်အင်း၊ ကျွန်မ အခု ချက်ချင်း အဖြေ ပေးပါ့မယ်’

လာရာ၏ အသံမှာ သူ့နားထဲမှာ ခြောက်ကပ်ကပ်ကြီး ဖြစ်နေသည်။ ခန္ဓာကိုယ် တုန်ခါမှုကို ဟန့်တားရန် မိမိကိုယ်ကို လက်မောင်း နှစ်ဖက်ဖြင့် တင်းတင်း ပြန်ဖက်ထားမိသည်။ သူမ၏ အနာဂတ်၊ သူမ၏ ဘဝ တစ်ခုလုံး သည် ယခု သူမ နှုတ်မှ ဆက်လက် ထွက်ပေါ်လာမည့် စကားလုံးများပေါ် မှီခိုနေသည်။

‘ရှင် လိုချင်တာ ကျွန်မ ပေးပါ့မယ်’

မက်အယ်လစ္စတာက သွားဖြုလျက် လက်နှစ်ဖက် ဆန့်တန်းကာ သူမထံ ချဉ်းကပ်လာသည်။

‘အခု မဟုတ်သေးဘူး၊ ရှင့်ဆီက စာချုပ်ကို ကျွန်မ မြင်ရမှ’

နောက်နေ့၌ မက်အယ်လစ္စတာက ဘဏ်မှ ငွေချေး စာချုပ်ကို လာရာအား ပေးအပ်လိုက်သည်။

‘စာချုပ်က ရှင်းရှင်းလေးပါ ကလေးမရဲ့၊ ဒေါ်လာ နှစ်သိန်းကို အတိုး ရှစ်ရာခိုင်နှုန်းနှင့် ဆယ်နှစ် ထုတ်ချေးကြောင်း ဖော်ပြထားတယ်၊ နောက်ဆုံး စာမျက်နှာမှာ နင် လက်မှတ် ထိုးလိုက်ရုံပဲ’

သူက သူမအား ဖောင်တိန် ပေးလိုက်သည်။

‘ဖြစ်နိုင်ရင် ကျွန်မ အရင် ဖတ်ကြည့်ချင်တယ်၊ လောလောဆယ် ကျွန်မ မှာ အချိန် မရှိဘူး၊ ကျွန်မ ဒီစာချုပ်ကို ခဏ ယူသွားလို့ ရမလား၊ နက်ဖြန် ပြန်ယူလာခဲ့ပါ့မယ်’

လာရာက လက်ပတ် နာရီကို ကြည့်လိုက်သည်။

မက်အယ်လစ္စတာက ပခုံး တွန့်ပြီး ‘ကောင်းပြီလေ၊ နင်နှင့် ငါနှင့် တွေ့ဖို့ ကိစ္စ ပြောရဦးမယ်၊ လာမယ့် စနေနေ့ကျရင် ဟယ်လီပက် မြို့ကို ငါ ခရီး ထွက်ရမယ်၊ တို့နှစ်ယောက် အတူ သွားရင် ကောင်းမယ် ထင်တယ်’

မက်အယ်လစ္စတာက အသံကို နှိမ့်၍ ပြောသည်။ ၎င်း၏ ကြာကူလီ အပြုံးကို လာရာ မြင်ရသဖြင့် အော်ဂလီဆန်သွားသည်။

‘ကောင်းပြီလေ’

သူမက တိုးတိုးလေး ပြန်ပြောသည်။

‘ကောင်းပြီ၊ စာချုပ်ကို နင် လက်မှတ် ထိုးပြီး ပြန်ယူလာခဲ့ရင် တို့ နှစ်ယောက် အလုပ် စလို့ ရပြီ၊ ဪ နေဦး၊ နင် ဆောက်လုပ်ရေး ကန်ထရိုက် တာ ကောင်းကောင်း တစ်ယောက် လိုမှာပဲ၊ နိုဗာစကော့ရှား ဆောက်လုပ် ရေး ကုမ္ပဏီကို နင် ကြားဖူးသလား’

လာရာ မျက်နှာ ဝင်းသွား၏။

‘အဲဒီ ကုမ္ပဏီက ဖိုမင် ဘတ်စ် စတီးလ်နှင့် ကျွန်မ သိတယ်’

စတီးလ်သည် ဂလေ့စ်ဘေးလ်၌ အကြီးမားဆုံး တိုက်အချို့ကို ဆောက် လုပ်ပေးခဲ့သူ ဖြစ်သည်။

‘ကောင်းတာပေါ့၊ သူတို့ ကုမ္ပဏီက နာမည်ကြီးပဲ၊ သူတို့နှင့် လုပ်ဖို့ ငါ ညွှန်းချင်တယ်’

‘နက်ဖြန်ကျ ကျွန်မ ဘတ်စ် စတီးလ်နှင့် ဆွေးနွေးကြည့်မယ်’

ထိုညနေ၌ လာရာသည် ချားလ်စ် ကွန်းအား စာချုပ်ကို ထုတ်ပြလိုက်သည်။ မက်အယ်လစွတာနှင့် မိမိတို့၏ သီးသန့် အပေးအယူ ကိစ္စလေးကိုတော့ ကွန်း အား သူမ ဖွင့်မပြောဝံ့ပေ။ သူမ သိပ်ရှက်နေသည်။

ကွန်းက စာချုပ်ကို သေသေချာချာ ဖတ်ကြည့်ပြီးနောက် လာရာအား ပြန်ပေးလိုက်၏။

‘ဒီစာချုပ်ကို လက်မှတ် မထိုးဖို့ ဦး အကြံပေးချင်တယ်’

‘ဘာကြောင့်လဲ’

လာရာ အံ့အားသင့်သွားသည်။

‘ဒီဇင်ဘာ ၃၁ ရက်နေ့မှာ တိုက် ပြီးရမယ်လို့ သတ်မှတ်ချက် ရေးထား တယ်၊ အဲဒီနေ့ မပြီးရင် ဒီတိုက်ကို ဘဏ်က ပြန်သိမ်းမယ်တဲ့၊ တစ်နည်း အားဖြင့် အဲဒီ တိုက်ကို မက်အယ်လစွတာ ပိုင်သွားမယ်၊ ဦးရဲ့ ကုမ္ပဏီဟာ သူ့ရဲ့ အိမ်ငှား ဖြစ်လာမယ်၊ စာချုပ်ကို မင်း လက်မှတ် ထိုးထားတဲ့ အတွက် ချေးငွေနှင့် အတိုးကို မင်း ပြန်ဆပ်ရဦးမယ်၊ အဲဒီ သတ်မှတ်ချက်ကို ပြင် ပေးဖို့ သူ့ကို တောင်းဆိုကြည့်စမ်းပါဦး’

မက်အယ်လစွတာ၏ စကားကို လာရာ ပြန်ကြားယောင်မိသည်။

အဲဒီ မြေကွက်ကို ငါ အလောသုံးဆယ် ရောင်းဖို့ မလိုသေးဘူး၊ ငါ့ လက်ထဲမှာ ကြာကြာ ထားလေ မြေတန်ဖိုး ပိုတက်လာလေ ဖြစ်မှာပဲ။

လာရာက ခေါင်းခါပြီး ‘သူ ပြင်ပေးမှာ မဟုတ်ဘူး’

‘အဲဒါဆို မင်း အကြီးအကျယ် လောင်းကစားသလို ဖြစ်မှာပဲ လာရာ၊ နောက်ဆုံးကျ မင်း ဘာမှ မရဘဲ အတိုးနှင့် ဒေါ်လာ နှစ်သိန်း အကြွေးတင် ရုံပဲ ရှိမယ်’

‘တကယ်လို့ တိုက်ကို အချိန်မီ ပြီးအောင် ကျွန်မ ဆောက်နိုင်ခဲ့ရင်ကော’

‘တိုက်တစ်လုံး ဆောက်ပြီးရင် မင်းဟာ သူများ လက်ခုပ်ထဲကရေ ဖြစ် သွားပြီ၊ အလွဲလွဲအချော်ချော် ဖြစ်နိုင်တဲ့ ကိစ္စတွေ များလွန်းလို့ မင်း အံ့ဩ သွားလိမ့်မယ်’

‘ဆစ်ဒနီမှာ သိပ်ကောင်းတဲ့ ဆောက်လုပ်ရေး လုပ်ငန်း တစ်ခု ရှိတယ်၊ ဒီမြို့မှာ သူတို့ တိုက်အတော်များများ ဆောက်ခဲ့ဖူးတယ်၊ အဲဒီက ဖိုမင်ကြီးနှင့် ကျွန်မ သိတယ်၊ တိုက်ကို အချိန်မီ ပြီးအောင် ဆောက်ပေးနိုင်မယ်လို့ သူ ပြောရင် ကျွန်မ ရှေ့ဆက် လုပ်ချင်တယ်’

လာရာ၏ လေသံမှာ ပြင်းထန်သော စိတ်တက်ကြွမှု ပါရှိခြင်းကြောင့် ချားလ်စ် ကွန်း၏ သံသယများ ပျက်ပြယ်သွားတော့သည်။

‘ကောင်းပြီလေ၊ မင်း သူနှင့် ဆွေးနွေးကြည့်ပေါ့’ ဟု ၎င်းက နောက် ဆုံး၌ ပြောလိုက်သည်။

လာရာသည် ဘတ်ဇ် စတီးလ်အား ဆစ်ဒနီ မြို့၌ ၎င်းဆောက်နေသည့် ငါးထပ် တိုက်ကြီး၏ သံယက်မကြီး တစ်ခုပေါ်၌ လမ်းလျှောက်နေစဉ် ရှာတွေ့သွား သည်။ စတီးလ်သည် အသား ညိုမောင်း ကြမ်းတမ်း၍ အသက် လေးဆယ် ကျော်ခန့် ရှိပြီး မုတ်ဆိတ်နှင့် ဆံပင် ဖြူဖြူ လူတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ သူက လာရာအား နွေးထွေးစွာ နှုတ်ဆက်သည်။

‘အံ့ဩစရာ ကောင်းလိုက်တာကွယ်၊ မင်းလို မိန်းမလှလေး တစ်ယောက် ကို သူတို့က ဂလေ့စ်ဘေး မြို့ကနေ ဘယ်လိုများ ထွက်ခွင့်ပေးလိုက်ပါလိမ့်’ စတီးလ်က ပြောလိုက်သည်။

‘ကျွန်မ ခိုးထွက်လာတာပေါ့၊ ရှင့်ကို ကျွန်မ အလုပ် တစ်ခု အပ်ချင်လို့ ပါ မစွတာ စတီးလ်’

mg yoe . com

စတီးက ပြုံး၍ ‘ဟုတ်လား၊ မင်း အတွက် ငါ ဘာဆောက်ပေးရမှာလဲ၊
အရပ်အိမ်ကလေး တစ်လုံးလား’

‘မဟုတ်ဘူး၊ ရှင် ဆောက်ပေးရမယ့် တိုက်က ဟောဒါပဲ’

လာရာက ချားလစ် ကွန်း ပေးထားသော ဘလူး ပရင့် တိုက်ပုံစံ စာရွက်
လိပ်ကြီးကို ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။

ဘတ်ဇ် စတီးလ်က ဘလူး ပရင့်ကို တဒင်္ဂကြာမျှ လေ့လာပြီး အံ့အား
သင့်စွာဖြင့် လာရာအား မော့ကြည့်ကာ ‘ဒီအလုပ်က အတော် ကြီးကျယ်တယ်၊
မင်းနှင့် ဘယ်လို ပတ်သက်လဲ’

‘ဒီတိုက် ဆောက်ဖြစ်အောင် ကျွန်မ စီစဉ်ခဲ့တာလေ၊ ဒီတိုက်ကို ကျွန်မ
အပိုင် ရတော့မှာ’

လာရာက ဂုဏ်ယူ ဝင့်ကြားစွာ ပြောသည်။

စတီးလ်က ရှိခနဲ လေချွန်လိုက်သည်။

‘ကောင်းတာပေါ့ ကလေးမရယ်’

‘ဒါပေမဲ့ ကန့်သတ်ချက်က နှစ်ခု ရှိတယ်’

‘ဟေ’

‘တိုက်ကို ဒီဇင်ဘာ ၃၁ ရက်နေ့ ပြီးအောင် မဆောက်ပေးရင် ဘဏ်
တိုက်က ပြန်သိမ်းလိမ့်မယ်၊ ကုန်ကျစရိတ် ဒေါ်လာ တစ်သိန်း ခုနစ်သောင်း
မကျော်စေရဘူး၊ လုပ်နိုင်ပါ့မလား’

စတီးလ်က ဘလူးပရင့်ကို ပြန်ကြည့်ပြီး စိတ်ဖြင့် တွက်ချက်လိုက်သည်။

လာရာက ၎င်းအား လှမ်းကြည့်နေသည်။ နောက်ဆုံး၌ စတီးလ်က ‘လုပ်
လို့ ရပါတယ်’

လာရာ ဝမ်းသာအားရ မအော်မိအောင် စိတ်ထိန်းထားလိုက်ရသည်။

‘ဒါဖြင့် ရှင်နှင့် ကျွန်မ အလုပ် ဖြစ်ပြီ’

သူတို့ နှစ်ယောက် လက်ဆွဲ နှုတ်ဆက်လိုက်ကြသည်။

‘မင်းလို ချစ်စရာ ကောင်းတဲ့ အလုပ်ရှင်မျိုး ငါ တစ်ခါမှ မကြုံခဲ့ဖူး
သေးဘူး’

စတီးလ်က ပြောလိုက်သည်။

‘ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ရှင် ဘယ်တော့ အလုပ် စနိုင်မလဲ’

‘ပြောမယ်လေ၊ နက်ဖြန် ဂလေ့စ်ဘေးကို ငါ လာပြီး မြေကွက်ကို သွား
ကြည့်မယ်၊ မင်း ဂုဏ်ယူရမယ့် တိုက်တစ်လုံး ဖြစ်အောင် ငါ ဆောက်ပေးမှာပါ’

လာရာသည် ဂလေ့စံဘေးသို့ ပြန်ရောက်သော အခါ ချားလစ် ကွန်းအား သတင်း ပေးလိုက်သည်။

‘ဒီကုမ္ပဏီက စိတ်ချရရဲ့လား လာရာ’

‘စိတ်ချရပါတယ်၊ ဆစ်ဒနီမှာ ဟယ်လီဖက်စ်မှာ တိုက်တွေ ဆောက်ခဲ့ဖူးတာပဲ’

သူမ၏ စိတ်ဝင်စားမှုက ကူးစက် ရောဂါလို ဖြစ်နေသည်။

ကွန်းက ပြုံး၍ ‘ကိုင်း ဒါဆို တိုနှစ်ယောက် အလုပ် စနိုင်းပြီပေါ့’

‘မှန်လိုက်လေ ဦးရယ်’

လာရာက ဝင်းပစ္စာ ပြောသည်။ ထိုစဉ် ရှောင် မက်အယ်လစ္စတာနှင့် မိမိ သဘော တူထားခဲ့သည့် သီးသန့် ကိစ္စကို သတိရသဖြင့် သူမ မျက်နှာ ညှိုးသွားလေသည်။

‘လာမယ့် စနေနေ့ကျ ဟယ်လီဖက်စ် မြို့ကို ငါ သွားရမယ်၊ တိုနှစ်ယောက် အတူ သွားရင် ကောင်းမယ် ထင်ပါရဲ့’ ဟု မက်အယ်လစ္စတာက ပြောခဲ့သည်။ စနေနေ့ ရောက်ဖို့ နှစ်ရက်သာ လိုတော့၏။

လာရာသည် နောက်နေ့ မနက်၌ စာချုပ်များကို လက်မှတ် ထိုးလိုက်သည်။ ရုံးခန်းထဲမှ ပြန်ထွက်သွားသော သူမအား ငေးကြည့်ရင်း မက်အယ်လစ္စတာ ပီတိတွေ ဖြာနေသည်။ တိုက်သစ်ကြီးကို သူမအား ပိုင်ဆိုင်ခွင့် ပေးရန် မက်အယ်လစ္စတာ လုံးဝ မရည်ရွယ်ထားချေ။ သူမ၏ နံ့အမှုကို သူ ဟားတိုက် ရယ်ပစ်လိုက်ချင်သည်။

သူမကို မိမိ ငွေထုတ်ချေးမည် ဖြစ်သည်ကား မှန်၏။ သို့သော် တကယ်တော့ မိမိ အတွက် ငွေချေးခြင်းသာ ဖြစ်လိမ့်မည်။

ဟယ်လီဖက်စ် မြို့သို့ လာရာ နှစ်ခေါက် ရောက်ဖူးသည်။ ဂလေ့စံဘေးနှင့် နှိုင်းယှဉ်ကြည့်ပါက ဟယ်လီဖက်စ်သည် ကားများ၊ လမ်းသွားလမ်းလာများ၊ ကုန်စည် အပြည့်နှင့် စတိုးဆိုင်များဖြင့် စည်ကားလှသော မြို့ ဖြစ်သည်။

ရှောင် မက်အယ်လစွတာသည် လာရာအား မြို့စွန်ရှိ မိုတယ် တစ်ခုသို့ ကားမောင်း၍ ခေါ်သွားသည်။ ကားရပ် စခန်း အတွင်း၌ ကား ထိုးရပ်ပြီး နောက် ၎င်းက သူမ ဦးခေါင်းကို လက်နှင့် အသာ ပုတ်၍ 'ငါ မှတ်ပုံတင် စာရင်း ပေးလိုက်ဦးမယ် အချစ်ကလေး၊ နင် ဒီမှာ ခဏ စောင့်နေဦး' ဟု ပြောလိုက်သည်။

လာရာသည် ကားပေါ်၌ ထိုင်စောင့်ရင်း ကြောက်စိတ် ဝင်လာသည်။

ငါဟာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပြည့်တန်ဆာမ တစ်ယောက်လို ရောင်းစား လိုက်တာပါလား။ ဟုတ်တယ်။ မိန်းမပျက် တစ်ယောက်လိုပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ ငါ့မှာ ရောင်းစရာ ဆိုလို့ ဒါပဲ ရှိတာ။ ဘာပဲပြောပြော သူကလည်း ငါ့ကို ဒေါ်လာ နှစ်သိန်း တန်တယ်လို့ သဘောထားပုံ ရတယ်။ ငါ့အဖေဟာ သူတစ်သက်မှာ ဒေါ်လာ နှစ်သိန်းကို မမြင်ဖူးသွားရှာဘူး။ သူဟာ အမြဲတမ်း...။

'ကဲ၊ အားလုံး စီစဉ်ပြီးပြီ၊ သွားကြစို့'

မက်အယ်လစွတာက ကားတံခါး ဖွင့်ရင်း ပြောလိုက်သဖြင့် လာရာ အတွေး ပြတ်သွားသည်။

သူမသည် ရုတ်တရက် အသက်ရှု ကျပ်လာ၏။ သူမ နှလုံးက အရမ်း ခုန်လွန်းသဖြင့် ရင်ဘတ်မှ ပေါက်ထွက်သွားမလားတောင် အောက်မေ့ရသည်။

ငါ နှလုံး ရောဂါ ဖြစ်တော့မှာပဲ ဟု သူမ တွေးမိသည်။

'လာရာ၊ နင် နေကောင်းရဲ့လား ဟင်'

မက်အယ်လစွတာက သူမအား အူကြောင်ကြောင့် ကြည့်နေသည်။

ဟင့်အင်း၊ ကျွန်မ သေရတော့မယ်။ သူတို့က ကျွန်မကို ဆေးရုံ ပို့လိုက် ကြလိမ့်မယ်။ အဲသည်မှာ ကျွန်မ သေမှာပဲ။ ကျွန်မ အပျိုစင် ဘဝနှင့်ပဲ သေ ရမယ်။

'ကျွန်မ နေကောင်းပါတယ်'

သူမသည် ကားပေါ်မှ ဖြည်းညင်းစွာ ဆင်းကာ မက်အယ်လစွတာနှင့် အတူ ခပ်စုတ်စုတ် တဲတစ်လုံးဆီ လိုက်လာသည်။ တဲအတွင်း၌ ခုတင် တစ် လုံး၊ ကုလားထိုင် နှစ်လုံး၊ မှန်တင်ခုံ အဟောင်းကြီး တစ်ခုနှင့် ရေချိုးခန်း ကျဉ်းကျဉ်းလေး တစ်ခုတို့ ရှိသည်။

သူမ အိပ်မက်ဆိုး တစ်ခုထဲ၌ ချောင်ပိတ်မိနေပြီ။

သူမက မက်အယ်လစွတာ၏ ဂင်တိုတို ခန္ဓာကိုယ်ကြီးကို စိုက်ကြည့် နေသည်။

မက်အယ်လစူတာက သူမ၏ ကိုယ်လုံးလေးကို ကြည့်ပြီး သူမဆီ ချဉ်းကပ်လာသည်။

၎င်းက သူမအား နမ်းလိုက်သည်။

သူမ စိတ်ညစ်သွား၏။

‘နင်က သိပ်လှနေတော့ ငါလည်း ဘယ်လိုမှ စိတ်ထိန်းလို့ မရဘူး၊ နင် ဘာမှ မစိုးရိမ်နှင့်၊ နင့် ပြဿနာကို တာဝန်ယူ ရှင်းပေးမယ့် ငါ့ မိတ်ဆွေ ဆရာဝန် တစ်ယောက် ရှိပါတယ်ဟ’

လာရာသည် ၎င်းအား စက်ဆုပ် ရွံ့မုန်းသွားသဖြင့် မိမိ မျက်နှာကို မမြင်နိုင်ရန် ဘေးတစ်ဖက်သို့ ဆတ်ခနဲ လှည့်ပစ်လိုက်မိသည်။

ထို့နောက် ရေအိမ်ခန်းသို့ သူမ ထသွားသည်။ ရေပန်းခေါင်း အောက်၌ သူမ ဝင်ရပ်ကာ နွေးထွေးသော ရေဖြင့် ဇိမ်ခံ ရေချိုးလိုက်သည်။

မြေကွက်ကို ငါ ပိုင်သွားပြီ၊ ငါ သူ့ဌေး ဖြစ်တော့မယ် ဟု သူမ တွေးလိုက်သည်။

ယခု သူမ အနေနှင့် အဝတ်အစား ဝတ်၊ ဂလှေစံဘေး ပြန်သွားပြီး မိမိ တိုက်ကို စဆောက်ဖို့ပဲ လိုတော့သည်။

သူမ ရေချိုးခန်းထဲမှ ပြန်ထွက်လာသော အခါ ရှောင် မက်အယ်လစူတာက ‘တို့တွေ နောက်တစ်ခါ ထပ်တွေ့ကြသေးတာပေါ့’ ဟု လှမ်းပြောလိုက်လေသည်။

အခန်း ၆

နီဗာစကော့ရှား ဆောက်လုပ်ရေး ကုမ္ပဏီမှ တည်ဆောက်ခဲ့သည့် အဆောက်အအုံ ငါးခုကို ချားလ်စ် ကွန်း စစ်ဆေးပြီးခဲ့လေပြီ။

‘သူတို့ဟာ ပထမတန်းစား ကုမ္ပဏီပဲ၊ သူတို့နှင့် အလုပ် လုပ်ရင် မင်းအတွက် ပြဿနာ မရှိနိုင်ပါဘူး’

သူက လာရာအား ပြောခဲ့သည်။

ယခု လာရာ၊ ချားလ်စ် ကွန်းနှင့် ဘတ်ဇ် စတီးလ်တို့ သုံးယောက်သား သူမ မြေကွက်ကို စစ်ဆေးလျက် ရှိသည်။

‘မြေကွက်က ဘာမှကို ပြောစရာ မလိုဘူး၊ မြေကွက် အကျယ်က စတုရန်းပေ ၄၃၅၆၀ ရှိတယ်၊ မင်း လိုချင်ရင် စတုရန်းပေ ၂၀၀၀၀ ကျယ်တဲ့ တိုက်ကြီးကို ကောင်းကောင်း ဆောက်လို့ ရတယ်’

ဘတ်ဇ် စတီးလ်က ပြောသည်။

‘ဒီဇင်ဘာ ၃၁ ရက်နေ့ ပြီးအောင် ခင်ဗျား ဆောက်ပေးနိုင်ပါ့မလား’

ချားလ်စ် ကွန်းက မေးလိုက်၏။ ၎င်းသည် လာရာကို ကာကွယ် စောင့်ရှောက်ဖို့ သန္နိဋ္ဌာန် ချထားသည် မဟုတ်လား။

‘အဲဒီထက် စောပြီးနိုင်တယ်၊ ခရစ္စမတ် အကြိုနေ့ ပြီးဖို့ ကျွန်တော် ကတိပေးရဲတယ်’

စတီးလ်က ပြောလိုက်သည်။

လာရာ မျက်နှာ ဝင်းနေ၏။

‘ရှင် အမြန်ဆုံး ဘယ်တော့ စနိုင်မလဲ’

‘ရှေ့အပတ်ထဲ ကျွန်တော့် အလုပ်သမားတွေ ရောက်လာစေဖို့ ကျွန်တော် တာဝန် ယူတယ်’

တိုက်သစ်ကြီး တဖြည်းဖြည်း ရုပ်လုံး ပေါ်လာပုံကို စောင့်ကြည့်ရခြင်းသာ
လာရာ အဖို့ စိတ်လှုပ်ရှားစရာ အကောင်းဆုံး အတွေ့အကြုံပင် ဖြစ်လေသည်။
တိုက်ဆောက်သည့် နေရာ (ဆိုက်) သို့ သူမ နေ့တိုင်း ရောက်ဖြစ်သည်။

‘ကျွန်မ လေ့လာချင်တယ်၊ ဒီဥစ္စာ ကျွန်မ အတွက် အစပဲ၊ ကျွန်မ မသေ
ခင် တိုက်အလုံးပေါင်း တစ်ရာလောက် ဆောက်သွားချင်တယ်’

သူမက ချားလ်စ် ကွန်းအား ပြောသည်။

သူမ ဘာတွေ လုပ်လို့ ဘာတွေ ဖြစ်နေမှန်း သိမှ သိပါလေစ ဟု ကွန်း
တွေးမိသည်။

မြေကွက်ပေါ် ပထမဆုံး ခြေလှမ်း ချသူများမှာ မြေတိုင်း အရာရှိများ
ဖြစ်ကြသည်။ ၎င်းတို့သည် မြေကွက်ပေါ် ဂဲဩမေတြီ ပုံစံ အနားသတ် စည်း
များ ချမှတ်ပြီး မြေကွက် ထောင့်စွန်းတိုင်း၌ အလွယ်တကူ မြင်လွယ်စေရန်
မီးစုန်း အရောင် သုတ်ထားသည့် ငုတ်တိုင်များ စိုက်ထူကြသည်။ မြေတိုင်းခြင်း
ကိစ္စမှာ နှစ်ရက်နှင့် ပြီးသွားသည်။ နောက်နေ့ မနက်၌ ကက်တာပီးလား မြေ
သယ်စက်ကြီး တစ်စီး ရောက်လာသည်။

လာရာသည် မြေကွက်၌ စောင့်ဆိုင်းနေသည်။

‘အခု ဘာလုပ်ကြမလဲ’

သူမက ဘတ်ဇ် စတီးလ်အား မေးလိုက်သည်။

‘မြေကွက်ကို ရှင်းကြမယ်’

နောက်ထပ် ရောက်လာသည့် ပစ္စည်းများမှာ ဖောင်ဒေးရှင်း ချရန်၊ မီး
ကြိုးများနှင့် ရေပိုက်များ အတွက် မြောင်းများ တူးဖော်ရန် ယန္တရားများ ဖြစ်
သည်။

ယခု လာရာ အဆောင်မှ အဆောင်သားများသည် သူမ သတင်းကို
ကြားထားပြီး ဖြစ်ရာ မနက်စာနှင့် ညစာ စားချိန်၌ ထိုကိစ္စကိုသာ အဓိက
ပြောနေကြသည်။ သူတို့က လာရာအား ကောင်းချီး ဩဘာ ပေးကြသည်။

‘ရှေ့ဆက် ဘာလုပ်ဦးမလဲ’

သူတို့က နေ့တိုင်း သူမအား မေးတတ်သည်။

သူမသည် တဖြည်းဖြည်းနှင့် ဆောက်လုပ်ရေး ကျွမ်းကျင်သူ တစ်ဦး
ဖြစ်လာခဲ့ချေပြီ။

“ဒီနေ့ မနက် သူတို့တွေ ရေပိုက်တွေကို မြေအောက်မှာ နေရာ ချကြလိမ့်မယ်၊ နက်ဖြန်ကျ သူတို့ သစ်သားနှင့် ကွန်ကရစ်တိုင်တွေ ထူကြလိမ့်မယ်၊ ဒါမှ သံချောင်းတွေ ပူးချည်ပြီး အရိုးခံ တိုက်ပုံကြမ်း ဖော်လို့ ရမယ်၊ ကျွန်မ ပြောတာ ရှင်တို့ နားလည်ရဲ့လား ဟင်”

သူမက ပြုံး၍ ပြောလိုက်သည်။

နောက်အဆင့်မှာ ကွန်ကရစ် သွန်းလောင်းခြင်း ဖြစ်သည်။ ကွန်ကရစ် ဖောင်ဒေးရှင်း ချပြီးသော အခါ ပျဉ်ချပ်များကို ထရပ်ကားဖြင့် သယ်လာပြီး လက်သမားများက သစ်သားပေါင်များ တပ်ဆင်ကြသည်။ ထိုသံ ရိုက်သံများ မှာ နားမခံသာအောင် ဆူညံလှသော်လည်း လာရာ နားထဲမှာတော့ ဂီတသံလို သာယာနေသည်။ တိုက်ဆောက်သည့် နေရာ၌ နရီစည်းချက် ကျသည့် တူရိုက် သံများနှင့် တဝီဝီ မြည်နေသည့် လျှပ်စစ် လွှဲတိုက်သံများ ဆူညံနေသည်။ ရက်သတ္တ နှစ်ပတ် အကြာတွင် ပြတင်းပေါက်နှင့် တံခါးပေါက်များ ဟောင်းလောင်း ဖောက်ထားသည့် နံရံများ ပေါ်လာပြီ ဖြစ်ရာ တိုက်ကြီးကို ရုတ်တရက် လေမှုတ်သွင်းပေးလိုက်သလား အောက်မေ့ရသည်။

လမ်းပေါ်မှ ဖြတ်သွားသူတို့၏ မျက်စိထဲ၌ တိုက်ကြီးသည် သစ်နှင့် သံမဏိတို့ဖြင့် ဖွဲ့စည်းထားသည့် ဝင်္ဂါ တစ်ခုလို ဖြစ်သော်လည်း လာရာ အဖို့တော့ သည့်ထက် ပိုထူးခြားသည်။ ဤတိုက်ကြီးသည် လက်တွေ့ ဖြစ်လာ သည့် သူမ၏ စိတ်ကူး ဖြစ်၏။ နေ့စဉ် မနက်ရော ညနေပါ သူမ မြို့လယ်သို့ သွားပြီး တိုက်ဆောက်ပုံကို စိုက်ကြည့်လေ့ ရှိသည်။ သည်တိုက်ကို ငါ ပိုင် တယ် ဟု သူမ စိတ်ထဲက ရေရွတ်မိ၏။

မက်အယ်လစ္စတာ အကြောင်း တွေးမိရုံဖြင့် သူမ အော်ဂလီ ဆန်မိသည်။

သူမ ဓမ္မတာ လာသည့် အခါ အားနည်းသွားသော်လည်း စိတ်သက်သာ ရာ ရသွားသည်။ အင်း၊ ခုအချိန်က စပြီး ငါတိုက် ကိစ္စ အတွက်ပဲ စိုးရိမ်ဖို့ လိုတော့တယ် ဟု သူမ စိတ်ထဲက ရေရွတ်လိုက်မိလေသည်။

လာရာသည် နေစရာ ထိုင်စရာ လိုအပ်သဖြင့် ရှောင် မက်အယ်လစ္စတာ အတွက် အဆောင်ခများ ဆက်လက် ကောက်ခံပေးရသည်။

သို့သော် ၎င်း၏ ရုံးခန်းထဲ ဝင်ပြီး ၎င်းကို မျက်နှာချင်းဆိုင်ရန် သူမ သတ္တိ အတော် မွေးရသည်။

ဟယ်လီဖက်စ်မှာတုန်းက တို့ ပျော်ရတယ်နော်၊ ဟုတ်တယ် မဟုတ်
လား အချစ်လေး၊ တို့ နောက်တစ်ခေါက် သွားကြဦးစို့လား’

‘ကျွန်မ တိုက်အတွက် အလုပ် ရှုပ်နေတယ်’

လာရာက မက်အယ်လစ္စတာအား ပြန်ပြောလိုက်သည်။

သတ္တုပြားများ တပ်ဆင်ရေး လုပ်သားများ၊ ခေါင်မိုး တပ်ဆင်ရေး လုပ်
သားများနှင့် လက်သမားများ တစ်ပြိုင်တည်း အလုပ် လုပ်ကြသော အခါ
ဆောက်လုပ်ရေး လုပ်ငန်းမှာ အရှိန် ကောင်းလာသည်။ လူ၊ ပစ္စည်းနှင့် ထရပ်
ကား အရေအတွက်မှာလည်း သုံးဆ တိုးလာခဲ့၏။

ချားလ်စ် ကွန်းသည် ဂလေ့စ်ဘေး မြို့မှ အပြီးအပိုင် ထွက်ခွာသွားသော်
လည်း လာရာထံ တစ်ပတ် တစ်ခါ တယ်လီဖုန်း ဆက်သည်။

‘သမီးရဲ့ တိုက် ဘယ်အခြေအနေ ရောက်ပြီလဲ’

နောက်ဆုံး တစ်ခေါက် ဖုန်းဆက်စဉ် ကွန်းက သူမအား မေးခဲ့သည်။

‘အခြေအနေ သိပ်ကောင်းပါတယ်’

လာရာက အားတက်သရော ပြောသည်။

‘သတ်မှတ်ထားတဲ့ အစီအစဉ် အတိုင်း ဖြစ်ရဲ့လား’

‘သတ်မှတ်ရက်ထက်တောင် စောပြီး ပြီးနေတယ်’

‘သိပ်ကောင်းတာပေါ့၊ သမီး လုပ်နိုင်မယ်လို့ အစက ဦးလေး မထင်ထား
ခဲ့ဘူး ဆိုတာ အခုမှပဲ ဖွင့်ပြောရဲတယ်’

‘ဦးက သမီးကို အခွင့်အရေး တစ်ခု ပေးခဲ့တာပဲလေ၊ ကျေးဇူးတင်ပါ
တယ် ချားလ်စ်ရယ်’

‘မေတ္တာ ဆိုတာ ရောင်ပြန် ဟပ်တယ်လေ၊ သမီးသာ မကူညီခဲ့ရင် ဦး
လည်း ထမင်းငတ် သေသွားနိုင်တယ် ဆိုတာ ဘယ်တော့မှ မမေ့နှင့်နော်’

ရှောင် မက်အယ်လစ္စတာသည် အခါအားလျော်စွာ ဆိုက်ထဲသို့ လာပြီး လာရာ
နှင့် တွေ့တတ်သည်။

‘အခြေအနေ ကောင်းတယ် မဟုတ်လား’

‘အင်း’

လာရာက ပြောသည်။

မက်အယ်လစ္စတာ တကယ် ပီတိ ဖြာပုံ ရ၏။

မစ္စတာ ကွန်းဟာ မက်အယ်လစ္စတာကို လူကဲခတ် မှားသွားတာပဲ၊ သူဟာ ငါ့ကို ခုတုံး လုပ်ပြီး အမြတ် ထုတ်ဖို့ မကြံပါဘူး ဟု လာရာ တွေးမိသည်။

နိုဝင်ဘာလ လကုန်ခါနီးတွင် လာရာ၏ တိုက်ကြီးမှာ အရှိန်အဟုန် ပြင်းစွာဖြင့် ရုပ်လုံး ပေါ်လာလျက် ရှိသည်။ ပြတင်းပေါက်များနှင့် တံခါးများ ဖောက်ပြီး အပြင်ဘက် နံရံများလည်း တပ်ဆင်ပြီးသွားပြီ ဖြစ်သည်။ တိုက်ကြီးသည် အာရုံကြောများနှင့် သွေးကြော ကွန်ရက်များကို လက်ခံရန် အဆင်သင့် ဖြစ်နေလေပြီ။

ဒီဇင်ဘာလ ပထမပတ် တနင်္လာနေ့မှ စ၍ တိုက်ဆောက်လုပ်မှု အရှိန်မှာ နှေးကွေးသွားသည်။

တစ်မနက်၌ လာရာသည် တိုက်ဆောက်ရာသို့ ရောက်လာရာ အလုပ်သမား နှစ်ယောက်သာ တွေ့ရပြီး ၎င်းတို့သည် အလုပ် မည်မည်ရရ လုပ်နေဟန် မရှိချေ။

‘ဒီနေ့ ကျန်တဲ့ အလုပ်သမားတွေ ဘယ်ရောက်နေလဲ’

လာရာက မေးလိုက်သည်။

‘ဒီပြင် အလုပ် တစ်ခု သွားလုပ်နေကြတယ်၊ နက်ဖြန်ကျမှ သူတို့ ဒီကို လာကြလိမ့်မယ်’

အလုပ်သမား တစ်ယောက်က ဖြေလိုက်သည်။

နောက်နေ့၌ အလုပ်သမား တစ်ယောက်မှ ရောက်မလာချေ။

လာရာသည် ဟယ်လီဖက်စ်သို့ ဘတ်စ်ကား စီးပြီး ဘတ်စ် စတီးလ်နှင့် သွားတွေ့သည်။

‘ဘာတွေ ဖြစ်နေလဲ၊ လုပ်ငန်း ရပ်စဲနေပါလား’

လာရာက မေးလိုက်သည်။

‘ဘာမှ စိုးရိမ်စရာ မလိုဘူး၊ ဒီပြင် အလုပ် တစ်ခုမှာ ပြဿနာလေး တစ်ခု ပေါ်လို့ ကျွန်တော် အလုပ်သမားတွေကို ယာယီ ခေါ်ထားရတယ်’

စတီးလ်က ရှင်းပြသည်။

‘ကျွန်မ အလုပ် သူတို့ ဘယ်တော့ ပြန်လာလုပ်ကြမှာလဲ’

‘ရှေ့အပတ် လာလိမ့်မယ်၊ ကျွန်တော်တို့ ရက်ချိန်း မိမှာပါ’

‘ဒီတိုက်ကြီးဟာ ကျွန်မ အဖို့ ဘယ်လောက် အရေးကြီးမှန်း ရှင် သိ တယ်နော်’

‘သိပါတယ် လာရာ’

‘တိုက် အချိန်မီ မပြီးရင် ကျွန်မ အကုန် ဆုံးရှုံးမယ်’

‘မစိုးရိမ်ပါနှင့် ချာတိတ်မရယ်၊ အဲဒီလို မဖြစ်စေဖို့ ငါ တာဝန် ယူပါ တယ်’

လာရာ အိမ်ပြန်လာသော အခါ သူမ စိတ်ထဲက ဘဝင်မကျချေ။ နောက် တစ်ပတ် ရောက်သော အခါ၌လည်း အလုပ်သမားများ ပေါ်မလာကြချေ။

လာရာ ဟယ်လီဖက်စ်သို့ လိုက်သွားပြီး ဘတ်စ် စတီးလ်နှင့် သွားတွေ့ ရပြန်၏။

‘မစ္စတာ စတီးလ် မရှိဘူးရှင့်’

စာရေးမလေးက ပြောသည်။

‘သူနှင့် ကျွန်မ စကား ပြောချင်လို့၊ သူ ဘယ်တော့ ပြန်ရောက်မလဲ’

‘သူ မြို့ပြင်မှာ အလုပ် သွားလုပ်နေတယ်၊ ဘယ်တော့ ပြန်ရောက်မယ် ဆိုတာ ကျွန်မ မသိဘူး’

လာရာ ကြောက်စိတ် အနည်းငယ် ဝင်လာသည်။

‘ကျွန်မ ကိစ္စ သိပ်အရေးကြီးတယ်၊ ကျွန်မ အတွက် သူ တိုက်တစ်လုံး ဆောက်ပေးနေတာ သုံးပတ်အတွင်း ပြီးမှ ဖြစ်မယ်’

လာရာက စောဒကတက်သည်။

‘ကျွန်မတော့ မပူပေါင်း၊ မစ္စတာ စတီးလ်က သုံးပတ်နှင့် ပြီးမယ် ဆိုရင် တကယ် ပြီးအောင် လုပ်တတ်ပါတယ်’

‘ဒါပေမဲ့ အခု အလုပ်မှ မလုပ်ကြဘဲ’

‘ဒါဖြင့် သူ့ လက်ထောက် မစ္စတာ အဲရစ်ဆင်နှင့် ရှင် စကား ပြောချင် သလား’

‘ပြောချင်ပါတယ်’

အဲရစ်ဆင်သည် ပခုံး ကျယ်ကျယ်နှင့် လူထွားကြီး တစ်ယောက် ဖြစ် သည်။ ယုံကြည် အားကိုးရလောက်သည့် အသွင်မျိုး သူ့မှာ ရှိနေသည်။

‘ခင်ဗျား ဒီကို ဘာလာလုပ်မှန်း ကျွန်တော် သိပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျား စိတ်ချနေပါလို့ ဘတ်စ်က မှာသွားတယ်၊ ကျွန်တော်တို့ လက်ခံထားတဲ့ ဆောက် လုပ်ရေး လုပ်ငန်း နှစ်ခုမှာ ပြဿနာ နည်းနည်း ရှိနေလို့ ခင်ဗျား တိုက်ကို

ခဏ ပစ်ထားရတာပါ။ ခင်ဗျားတိုက် ပြီးဖို့ ရက်သတ္တ သုံးပတ်ပဲ လိုတော့တာ မဟုတ်လား’

‘လုပ်စရာတွေ အများကြီး ကျန်သေးတယ်’

‘မစိုးရိမ်ပါနှင့်၊ တနင်္လာနေ့ မနက် မိုးလင်းတာနှင့် အလုပ်သမားတွေ ရောက်လာစေရမယ်’

‘ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ခုလို နှောင့်ယှက်မိတာ ခွင့်လွှတ်ပါနော်၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မ ရင်ဖိုနေတယ်ရှင့်၊ ဒီတိုက်ဟာ ကျွန်မ အဖို့ သိပ်အရေးကြီးလို့ပါ’

‘မပူပါနှင့်၊ ခင်ဗျား အိမ်ပြန်ပြီး နားနေလိုက်၊ ကျွန်တော်တို့ကို စိတ်ချ စမ်းပါ’

အဲရစ်ဆင်က ပြုံး၍ ပြောသည်။

တနင်္လာနေ့ မနက်တွင် တိုက်ဆောက်မည့် နေရာ၌ အလုပ်သမား တစ်ယောက်မျှ မတွေ့ရသဖြင့် လာရာ ထိတ်ထိတ်ပျာပျာ ဖြစ်သွားလေသည်။ သူမက ချားလ်စ် ကွန်းထံ တယ်လီဖုန်း လှမ်းဆက်လိုက်သည်။

‘အလုပ်သမားတွေ အလုပ် ရပ်ထားတယ်၊ ဘာကြောင့်မှန်း ကျွန်မ စုံစမ်း လို့ကို မရဘူး၊ သူတို့က ကတိတွေ ပေးပြီး ကတိ ပျက်ကြတယ်’

‘အဲဒီ ဆောက်လုပ်ရေး ကုမ္ပဏီ နာမည်က ဘာတဲ့လဲ၊ နိုဗာစကော့ရှား ဆောက်လုပ်ရေး မဟုတ်လား’

‘ဟုတ်တယ်’

‘သမီးဆီ ဦးလေး ဖုန်းပြန်ဆက်မယ်’

ကွန်းက ပြောသည်။

နောက်နှစ်နာရီ အကြာ၌ ၎င်းထံမှ တယ်လီဖုန်း လာသည်။

‘နိုဗာစကော့ရှား ကုမ္ပဏီနှင့် တိုက်ဆောက်ဖို့ သမီးကို ဘယ်သူ ညွှန်း လိုက်တာလဲ’

သူမက ပြန်စဉ်းစားပြီး ‘ရှောင် မက်အယ်လစွတာပါ’

‘ဦး မအံ့သြပါဘူး၊ အဲဒီ ကုမ္ပဏီကို သူ ပိုင်တာပဲ လာရာရဲ့’

လာရာ မူးမေ့ လဲချင်သလို ဖြစ်သွားသည်။

‘သူက ကျွန်မ တိုက်ကို အချိန်မီ မပြီးအောင် တမင် ဟန့်တားထား သလား’

‘အေး၊ အဲဒီ သဘော ဖြစ်နေတယ်’

‘ဘုရားရေ’

‘သူဟာ အဆိပ် ပြင်းတဲ့ မြွေတစ်ကောင်ပဲ’

မက်အယ်လစ္စတာနှင့် အလုပ် မလုပ်ဖို့ မိမိ သတိပေးခဲ့ဖူးကြောင်း ကွန်းက ပြောလိုက်ချင်သော်လည်း တစ်နည်းနည်း ဖြေရှင်းလို့ ရဦးမှာပါဟုသာ ပြောဖြစ်သည်။

လာရာ၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် ရည်မှန်းချက်တို့ကို ကွန်း အထူး လေးစား သလောက် ရှောင် မက်အယ်လစ္စတာကို စက်ဆုပ် ရွံ့မုန်းလှသည်။ သို့သော် ယခု သူ ဘာမှ မတတ်နိုင်ပါ။

လာရာသည် မိမိ ရန်သူ အကြောင်း တွေးရင်း တစ်ညလုံး အိပ်လို့ မပျော်ချေ။ ယခု မိမိ ဆောက်နေသည့် တိုက်ကြီးကို မက်အယ်လစ္စတာ ပိုင် သွားတော့မည် ဖြစ်သည်။ မိမိကတော့ အကြွေးတွေ တင်ပြီး တစ်သက်လုံး အလုပ် လုပ်ရင်း ပြန်ဆပ်လို့ ဆုံးတော့မည် မဟုတ်ချေ။

မက်အယ်လစ္စတာ အကြွေး ပြန်တောင်းတတ်ပုံကို တွေးမိသော အခါ သူမ ကြက်သီး တဖြန်းဖြန်း ထသွားလေသည်။

လာရာ အိပ်ရာမှ နိုးသော အခါ ရှောင် မက်အယ်လစ္စတာအား သွားတွေ့သည်။

‘မင်္ဂလာ နံနက်ခင်းပါ အချစ်ကလေး၊ နင် ဒီနေ့ သိပ်ချစ်စရာ ကောင်း နေပါလား’

လာရာက လိုရင်းကို တဲ့တိုး ပြောလိုက်သည်။

‘ကျွန်မကို တိုက် အပြီးသတ်ဖို့ ရက်တိုးပေးပါ။ ၃၁ ရက်နေ့ ပြီးမှာ မဟုတ်ဘူး’

မက်အယ်လစ္စတာသည် ထိုင်ခုံကို ကျောမှီ ထိုင်လိုက်ရင်း မျက်မှောင် ကုတ်လိုက်သည်။

‘ဟေ ဟုတ်လား၊ နင့် သတင်းက ကျက်သရေ မရှိဘူး လာရာ’

‘နောက်တစ်လ အချိန် ပေးပါဦး’

မက်အယ်လစ္စတာက သက်ပြင်း ချပြီး ‘အဲဒါတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ဝမ်း နည်းပါတယ်ကွယ်၊ ဘယ်နည်းနှင့်မှ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ စာချုပ်ပေါ်မှာ နင် လက်မှတ် ထိုးထားတယ် မဟုတ်လား၊ ကတိဟာ ကတိပေါ့’

‘ဒါပေမဲ့..’

‘ဝမ်းနည်းပါတယ် လာရာ၊ ၃၁ ရက်နေ့ကျရင် အဲဒီ တိုက်ကြီး ပြီးပြီး မပြီးပြီး ဘဏ်တိုက်က ပြန်သိမ်းမှာပဲ’

လာရာ၏ သတင်းကို ကြားသိရသော အခါ အဆောင်သားများ ဒေါသ ထွက် ကုန်ကြသည်။

‘ခွေးမသားကြီး၊ မင်းကို သူ ဒီလို မလုပ်သင့်ဘူး’
အဆောင်သား တစ်ဦးက ဒေါနှင့်မောနှင့် အော်ပြောသည်။

‘သူ လုပ်ချလိုက်ပြီ၊ ကိစ္စက ပြတ်သွားပြီပဲ’
လာရာက စိတ်ပျက်လက်ပျက် ပြောသည်။

‘သူ့ကို ဒီလိုပဲ ကျွန်တော်တို့ လက်ပိုက် ကြည့်နေကြမှာလား’

‘ဘယ်ရမလဲ၊ မင်း အတွက် အချိန် ဘယ်လောက် ကျန်သေးလဲ လာရာ၊ သုံးပတ် မဟုတ်လား’

လာရာက ခေါင်းခါ၍ ‘နှစ်ပတ်ခွဲပဲ ကျန်တော့တယ်’

အဆောင်သား တစ်ဦးက အခြားသူများဘက် လှည့်ပြီး ‘ကိုင်း၊ အဲဒီ တိုက်ကို ကျွန်တော်တို့ သွားကြည့်ကြရအောင်’

‘ဘာထူးမှာလဲ’

‘ကြည့်သေးတာပေါ့’

မကြာမီ၌ အဆောင်သား ခြောက်ဦးခန့် ဆောက်လက်စ တိုက်ကြီး ရှေ့၌ မတ်တတ် ရပ်ကာ သေသေချာချာ လေ့လာ စစ်ဆေးကြသည်။

‘ရေပိုက်တွေ မသွယ်ရသေးဘူး’ အဆောင်သား တစ်ဦးက ပြောသည်။

‘လျှပ်စစ် မီးကြီးတွေလည်း မသွယ်ရသေးဘူးဗျ’

သူတို့ အုပ်စုသည် အရိုးကွဲအောင် အေးစက်လှသော ဒီဇင်ဘာလ၏ လေ ကို ကြိုကြိုခံရင်း ရှေ့ဆက် လုပ်ရမည့် လုပ်ငန်းများကို ဆွေးနွေးကြသည်။

လူတစ်ယောက်က လာရာဘက် လှည့်ပြီး ‘မင်းရဲ့ ဘဏ်သူဌေးကြီးက လူလည်ကြီးပဲ၊ မင်း စာချုပ်ထဲက အတိုင်း ရက်စေ့ချိန်မှာ မင်း တိုက်က လုံးဝ နီးပါး ပြီးနေတော့ သူ လက်ထဲ ရောက်တဲ့ အခါ လုပ်စရာ သိပ်မကျန်တော့ ဘူးပေါ့၊ အဲဒီ ကျန်တဲ့ အလုပ်တွေကို နှစ်ပတ်ခွဲ အတွင်း ပြီးအောင် လုပ်လို့ ရပါတယ်’

အခြား သူများကလည်း သဘောတူ ထောက်ခံကြသည်။

လာရာ အူကြောင်ကြောင် ဖြစ်သွားသည်။

‘ကျွန်မ နားမလည်ဘူး၊ အလုပ်သမားတွေ လာတော့မှာမှ မဟုတ်တာ’

‘ဒီမယ် ကလေးမ၊ မင်းရဲ့ အဆောင်မှာ ရေပိုက်ပြင်တဲ့ လူတွေ၊ လက် သမားဆရာတွေ၊ လျှပ်စစ်မီးသမားတွေ ရှိသားပဲ၊ ကျန်တဲ့ ကိစ္စတွေ လုပ်တတ် တဲ့ တို့ရဲ့ မိတ်ဆွေတွေလည်း ဒီမြို့မှာ ရှိသေးတယ်’

‘ရှင်တို့ကို ပေးဖို့ ကျွန်မမှာ ပိုက်ဆံ မရှိဘူး၊ မစွတာ မက်အယ်လစွတာ ကလည်း ကျွန်မကို ရက်တိုးပေးမှာ မဟုတ်ဘူး’

‘မင်းကို တို့ ပေးတဲ့ ခရစ္စမတ် လက်ဆောင်လို့သာ သဘော ထားလိုက်’

ထိုနောက်ပိုင်း ဖြစ်ပျက်သမျှမှာ မယုံနိုင်စရာ ကောင်းလှသည်။ ဂလေ့စ် ဘေး၌ လျင်မြန်စွာ သတင်း ပြန့်သွား၏။

အခြားတိုက်များ ဆောက်နေသည့် လုပ်သားများက လာရာ တိုက်ဆောက် ပုံကို လာကြည့်ကြသည်။ ထိုအလုပ်သမား ဦးရေ တစ်ဝက်မှာ လာရာကို သဘော ကျသူများ ဖြစ်ပြီး ကျန်တစ်ဝက်မှာ ရှောင် မက်အယ်လစွတာနှင့် အလုပ် လုပ် ခဲ့ဖူးပြီး ၎င်းကို မုန်းတီးကြသူများ ဖြစ်သည်။

‘မအေပေးကြီးကို သင်ခန်းစာ ပေးလိုက်ကြရအောင်’ ဟု သူတို့က ပြော ကြသည်။

အလုပ်သမားများသည် မိမိတို့ အလုပ် သိမ်းသော အခါ ညဉ့်သန်းခေါင် အထိ အချိန် ပေး၍ လာရာ တိုက်ကို ဆောက်ပေးကြသည်။ စနေ၊ တနင်္ဂနွေ နေ့များ၌လည်း ၎င်းတို့ လာကြသည်။ ဆောက်လုပ်ရေး လုပ်ငန်းမှ အသံဗလံ များမှာ လေထဲ၌ ပျံလွင့်နေပြီး လာရာ အဖို့ သာယာနာပျော်ဖွယ် ကောင်းလှ သည်။ သတ်မှတ်ရက်၌ ပြီးဖို့ အရေးမှာ စိန်ခေါ်မှုလို ဖြစ်လာသည်။ တိုက်ကြီး တစ်ခုလုံး၌ လျှပ်စစ်မီးသမား၊ ရေပိုက်သမား၊ လက်သမားများဖြင့် စည်ကား နေသည်။

ထိုသတင်းကို မက်အယ်လစွတာ ကြားသော အခါ တိုက်ဆောက်ရာသို့ ၎င်း ပေါက်ချလာသည်။

သူက တိုက်ရှေ့၌ မှင်တက်မိစွာဖြင့် ရပ်နေပြီး ‘ဘာတွေ ဖြစ်ကုန်ပြီလဲ၊ ဒီလူတွေက ငါ့ အလုပ်သမားတွေ မဟုတ်ဘူး’

‘သူတို့က ကျွန်မ အလုပ်သမားတွေလေ၊ စာချုပ်ထဲမှာ ကျွန်မ ကြိုက်တဲ့ အလုပ်သမားနှင့် မလုပ်ရဘူးလို့ မကန့်သတ်ထားဘူး’

လာရာက ခပ်တင်းတင်း ပြောလိုက်သည်။

‘ဪ အင်း၊ နင့်တိုက်က သတ်မှတ်ချက်နှင့် အညီ ဖြစ်ပါစေနော်’
‘စိတ်ချ’

နှစ်သစ်ကူး အကြိုနေ့တွင် လာရာ တိုက်ကြီး ပြီးသွားသည်။ မိုးကောင်းကင်ကို နောက်ခံပြုလျက် ခိုင်ခံ့ ထည်ဝါစွာဖြင့် မားမားမတ်မတ် တည်ရှိနေသည့် တိုက်ကြီးသည် လာရာ တစ်သက်၌ အလှပဆုံး အရာ တစ်ခု ဖြစ်လေသည်။

သူမသည် တိုက်ကြီးကို ငေးစိုက်ကြည့်ရင်း မှိုင်းမိသလို ဖြစ်နေသည်။

‘ဒီတိုက်ကို ခင်ဗျား လုံးဝ ပိုင်ဆိုင်တယ်၊ ဧည့်ခံပွဲလေး ဘာလေး မလုပ်တော့ဘူးလား’

အလုပ်သမား တစ်ဦးက ဂုဏ်ယူ ဝင့်ကြားစွာ ပြောသည်။

ထိုနေ့ ညက ဂလေ့စ်ဘေး မြို့လေးသည် လာရာ ကင်မရွန်၏ ပထမဆုံး တိုက်ကြီး အတွက် အထိမ်းအမှတ် ဧည့်ခံပွဲ လုပ်ကြသလို ဖြစ်သွားလေသည်။ ဤကား နိဒါန်း ဖြစ်၏။

ထို့နောက်ပိုင်း၌ လာရာကို မည်သူမျှ ဟန့်တားလို့ မရတော့ပေ။

သူမ ခေါင်းထဲမှာ စိတ်ကူးစိတ်သန်းတွေ ပြည့်လျှံနေ၏။

‘ဦးလေးရဲ့ အမှုထမ်း အသစ်တွေ ဂလေ့စ်ဘေးမှာ နေဖို့ အိမ်တွေ လိုတယ်၊ သူတို့ အတွက် ကျွန်မ အိမ်ဆောက်ပေးချင်တယ်၊ ဦး စိတ်ဝင်စားသလား’

သူမက ချားလ်စ် ကွန်းအား မေးကြည့်သည်။

ကွန်းက ခေါင်းညိတ်ပြီး ‘စိတ်ဝင်စားတာပေါ့’

လာရာက ဆစ်ဒနီ မြို့ရှိ ဘဏ်လုပ်ငန်းရှင် တစ်ဦးနှင့် သွားတွေ့ပြီး သူမ၏ စီမံကိန်း အသစ် အတွက် ငွေအရင်းအနှီး မတည်ရန် ငွေချေးသည်။

အိမ်များ ဆောက်ပြီးသွားသော အခါ လာရာက ကွန်းအား ‘ဒီမြို့မှာ နောက်ထပ် ဘာလိုသလဲ သိလား ချားလ်စ်၊ ဒီမှာ ငါးလာများတဲ့ နွေရာသီ ကမ္ဘာလှည့် ခရီးသည်တွေ နေဖို့ ဗိုလ်တဲလေးတွေ လိုတယ်၊ ပင်လယ်အော်နား မှာ အဲဒါလေးတွေ ဆောက်ဖို့ သင့်လျော်တဲ့ နေရာကောင်းလေး တစ်ခု ကျွန်မ တွေ့ထားတယ်’

ချားလစ် ကွန်းသည် လာရာ၏ တရားမဝင် ဘဏ္ဍာရေး အကြံပေး အရာရှိ ဖြစ်လာခဲ့သည်။

နောက်သုံးနှစ် အတွင်း၌ ရုံး အဆောက်အအုံ တစ်ခု၊ ပင်လယ် ကမ်း စပ်၌ ဗိုလ်တဲ ခြောက်လုံးနှင့် ကုန်တိုက်ကြီး တစ်ခုတို့ကို သူမ တည်ဆောက် ခဲ့သည်။ ဟယ်လီဖက်စ်နှင့် ဆစ်ဒနီ မြို့မှ ဘဏ်တိုက်များသည် သူမအား ငွေ ချေးရခြင်း အတွက် စိတ်ချမ်းသာကြသည်။

နောက်နှစ်နှစ် အကြာ၌ လာရာသည် သူမ ပိုင်ဆိုင်ထားသည့် အိမ်နှင့် မြေတို့ကို ရောင်းချလိုက်သော အခါ ဒေါ်လာ သုံးသန်းတန် ချက်လက်မှတ် တစ်စောင်ကို ရရှိခဲ့သည်။

သူမ၏ အသက်မှာ ၂၁ နှစ်သာ ရှိသေး၏။

နောက်နေ့တွင် သူမသည် ဂလေ့စ်ဘေး မြို့လေးကို နှုတ်ဆက်ပြီး ရှိကာဂို မြို့သို့ ထွက်လာခဲ့လေသည်။

အခန်း ၇

ရှိကာရှိ မြို့သည် အံ့ဩစရာ ကောင်းလှသည်။ ဟယ်လီဖက်စ်သည် လာရာ မြင်ဖူးသမျှ မြို့တွေထဲမှာ အကြီးဆုံးမြို့ ဖြစ်ခဲ့သော်လည်း အမေရိကန် အနောက် အလယ်ပိုင်း ဒေသရှိ ရှိကာရှိ မြို့ကြီးနှင့် နှိုင်းယှဉ်လိုက်သော အခါ တောရွာ နေပုဒ်လေးလို ဖြစ်သွားသည်။ ရှိကာရှိသည် အသံဗလံတွေ ကျယ်လောင် ဆူညံ ပြီး ခွန်အား အပြည့်နှင့် စည်ကား သိုက်မြိုက်လျက် ရှိသည်။ လူတိုင်းလိုလို အရေးကြီးသော နေရာ တစ်ခုခုသို့ အလောသုံးဆယ် သွားလာနေသလို တွေ့ရ သည်။

လာရာသည် စတီဗင်စ် ဟိုတယ်၌ အခန်းငှား တည်းခိုသည်။ ဟိုတယ် ဧည့်ခန်းဆောင်ကြီးထဲမှ ဖြတ်လျှောက်သွားသော သားသားနားနား ဝတ်စုံနှင့် မိန်းမများအား လာရာ တစ်ချက် ကြည့်လိုက်ပြီး မိမိ အဝတ်အစားများကို ပြန် စစ်ဆေးမိသည်။

သည်အဝတ်အစားတွေက ဂလေ့စ်ဘေး အတွက် သင့်တော်ပေမဲ့ ရှိကာရှိ နှင့်တော့ မသင့်တော်ဘူး ဟု သူမ တွေးလိုက်သည်။

နောက်နေ့ မနက်၌ သူမ လုပ်ငန်း စတော့သည်။

ကိန်းနှင့် အာလ်တီမို စတိုးများသို့ သွားကာ အကောင်းစား ဝတ်စုံများ ဝယ်ယူသည်။ ဂျိုးဆက် ဖိနပ်ဆိုင်၌ ဖိနပ်များ၊ ဆာခစ်စ် ပဉ္စမရိပ်သာ ကုန်တိုက် နှင့် မာရှယ် ဖီးလ် ကုန်တိုက်တို့၌ ဇာထိုး ပန်းထိုး အတွင်းခံ အဝတ်အစား များ၊ ထရာဘတ်နှင့် ဟော့ဖား ရတနာဆိုင်၌ လက်ဝတ် ရတနာများနှင့် ဝဲယား ကုန်တိုက်၌ မင့်ခံ သားမွေး ကုတ်အင်္ကျီကြီး တစ်ထည်တို့ကို သူမ သွားဝယ် ခဲ့သည်။

သူမ ပစ္စည်း တစ်ခု ဝယ်တိုင်း သူမ ဖခင်ကြီး၏ စကားကို ပြန်ကြား ယောင်မိသည်။

ငါ သူဌေး မဟုတ်ဘူး၊ ကယ်တင်ခြင်း တပ်က အဝတ်အစားတွေ နှင် သွားအလှူခံချေ။

မကြာမီ၌ သူမ ဟိုတယ်ခန်းကြီး အတွင်းရှိ ဗီရိုများထဲတွင် လှပသော အဝတ်အစားများဖြင့် ပြည့်နေလေတော့သည်။

လာရာ၏ နောက်ခြေလှမ်းမှာ တယ်လီဖုန်း လမ်းညွှန် စာအုပ်၏ အဝါရောင် (ကြော်ငြာ ကဏ္ဍ) စာမျက်နှာများထဲမှ အိမ်မြေ ပွဲစားများကို ရှာရန် ဖြစ် သည်။ အကြီးကျယ်ဆုံး ကြော်ငြာ ထည့်ထားသည့် ‘ပတ်ကား အင် အဆိုစီ ယိတ်စ်’ (ပတ်ကားနှင့် လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်များ) ပွဲစား လုပ်ငန်းကို သူမ ရွေး ချယ်ကာ တယ်လီဖုန်း ဆက်၍ မစွတာ ပတ်ကားနှင့် စကားပြောခွင့် တောင်း လိုက်သည်။

‘အခု ဖုန်းဆက်တာ ဘယ်သူလို့ ပြောပေးရမလဲ’

‘လာရာ ကင်မရွန်ပါ’

တဒဂ် အကြာ၌ ‘ဘရစ် ပတ်ကား ပြောနေပါတယ်၊ ကျွန်တော် ဘာ ကူညီရမလဲ ခင်ဗျ’

‘လှပတဲ့ ဟိုတယ် တစ်လုံး ဆောက်ဖို့ မြေကွက် ကောင်းကောင်းလေး တစ်ခု ကျွန်မ လိုက်ရှာနေပါတယ်’

လာရာက မေးသည်။

တစ်ဖက်မှ ပြောသူ၏ အသံက နွေးထွေးမှု ပိုရှိလာသည်။

‘ကျွန်တော်တို့က အဲဒီ အလုပ်မှာ ကျွမ်းကျင်ပါတယ် မစွက် ကင်မရွန်’

‘မစွ ကင်မရွန်လို့ ခေါ်ပါရှင်’

‘ဟုတ်ကဲ့၊ ခင်ဗျား ရွေးထားတဲ့ နေရာများ ရှိသလား’

‘ဟင့်အင်း၊ အမှန်အတိုင်း ပြောရရင် ကျွန်မ ရှိကာဂို မြို့ကို နဲ့နဲ့စပ်စပ် မရောက်ဖူးသေးဘူးရှင်’

‘ကိစ္စ မရှိပါဘူး၊ ခင်ဗျား အတွက် ကျွန်တော်တို့ လက်ထဲမှာ ရှိတဲ့ စိတ်ဝင်စားစရာ သိပ်ကောင်းတဲ့ မြေကွက် တချို့ကို တန်းစီ ချပြပါမယ်၊ ကျွန်တော်တို့ ဘယ်လို မြေကွက် ရှာပေးရမလဲ ဆိုတာ သိနိုင်အောင် တစ်ခု မေးမယ်နော်၊ ခင်ဗျား လက်ထဲမှာ မတည်ငွေရင်း ဘယ်လောက် ရှိလဲ’

‘ဒေါ်လာ သုံးသန်း ရှိပါတယ်’

လာရာက ဂုဏ်ယူစွာဖြင့် ပြန်ဖြေသည်။
တစ်ဖက်မှ အတန်ကြာ အသံ တိတ်သွားပြီး ‘ဒေါ်လာ သုံးသန်း ဟုတ်
လား’

‘ဟုတ်ပါတယ်’

‘ခင်ဗျားက သိပ်လှတဲ့ ဟိုတယ် အသစ် တစ်လုံး ဆောက်ချင်တယ်နော်’

‘ဟုတ်ကဲ့’

တစ်ဖက်မှ အသံ တိတ်သွားပြန်၏။

‘ဆင်းရဲသား ရပ်ကွက် တစ်ခုမှာ တိုက်ဆောက်ဖို့ ဒါမှမဟုတ် ရှိတဲ့
တိုက်တစ်လုံးကို ဝယ်ဖို့ ခင်ဗျား စိတ်ဝင်စားပါသလား မစ္စ ကင်မရွန်’

‘ဟင့်အင်း၊ ကျွန်မက ရပ်ကွက် ကောင်းကောင်း တစ်ခုမှာ သီးသန့်
အကောင်းစား ဟိုတယ် တစ်လုံးပဲ ဆောက်ချင်တာရှင်’

‘အရင်း ဒေါ်လာ သုံးသန်းနှင့် ဆောက်မှာလား၊ ဝမ်းနည်းပါတယ်၊
ကျွန်တော်တို့ မကူညီနိုင်ပါဘူးဗျာ’

မစ္စတာ ပတ်ကားက ခစ်ခနဲ ရယ်ရင်း ပြောသည်။

‘ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင်’

လာရာက တယ်လီဖုန်း ချလိုက်၏။ မိမိ ပွဲစား အရွေး မှားသွားပြီ။

အဝါရောင် စာမျက်နှာများကို တစ်ခေါက် ပြန်လှည့်ကြည့်ပြီး ပွဲစား
ခြောက်ဦးထံ ဖုန်းဆက်သည်။ ညနေစောင်း၌ သူမ လက်တွေ့ တရားကို မဖြစ်
မနေ ရင်ဆိုင်ရတော့သည်။

မြေကွက် ကောင်းကောင်း တစ်ခုပေါ်၌ ဒေါ်လာ သုံးသန်းနှင့် ဟိုတယ်
တစ်လုံး ဆောက်လုပ်ရေး အတွက် မည်သည့် ပွဲစားကမှ စိတ်မဝင်စားကြချေ။
၎င်းတို့က လာရာအား အမျိုးမျိုး အကြံပေးကြသည်။ မြို့လယ်ပိုင်း ဆင်းရဲသား
ရပ်ကွက် တစ်ခု၌ အပေါစား ဟိုတယ် တစ်လုံးပဲ သူမ ဆောက်လို့ ရမည်ဟု
တစ်သမတ်တည်း အဖြေ ထွက်လာသည်။

ဆင်းရဲသား ရပ်ကွက်မှာ ဟိုတယ် ဆောက်မယ့်အစား ငါတော့ ဂလေ့စ်
ဘေး မြို့လေးကို ပြန်သွားမယ် ဟု လာရာ တွေးလိုက်သည်။

သူမသည် မိမိ တည်ဆောက်ချင်သော ဟိုတယ်နှင့် ပတ်သက်၍ လပေါင်း
များစွာ စိတ်ကူးယဉ်ခဲ့သည်။

သူမ စိတ်ကူး အာရုံထဲမှာ ၎င်းဟိုတယ်ကြီးကို လှပစွာ၊ ပြတ်သား
ထင်ရှားစွာ သုံးဖက်မြင် ရုပ်လုံးကြွ ပုံစံ မြင်ရသည်။ သူမ ရည်ရွယ်ချက်က

တည်းခိုသူအား ၎င်းတို့၏ နေအိမ်နှင့် တူသော ဟိုတယ်မျိုး ဖန်တီးပေးရန် ဖြစ်သည်။

မိမိ ဟိုတယ်၌ ဆွဲ ခေါ် ဈေးကြီးသည့် အခန်းကျယ်ကြီးများ အဓိက ထားရှိမည်။ ထို ဆွဲ အခန်းတိုင်း၌ ဧည့်ခန်း၊ စာကြည့်ခန်း၊ မီးလင်းဖို၊ ပက်လက် ကုလားထိုင်များနှင့် စန္ဒရား တစ်လုံးစီ ပါရှိစေမည်။ အိပ်ခန်းကြီး နှစ်ခန်းနှင့် အပြင်ဘက်၌ အခန်း၏ အလျား အတိုင်း ဝရန်တာ အရှည်ကြီး တစ်ခု တပ် ထားမည်။ ဂျူကူဇီ ရေနွေးကန်နှင့် မိနီ ဘားလည်း ပါဦးမည်။ လာရာသည် မိမိ ဘာလိုချင်မှန်း ကောင်းကောင်း သိသည်။ လိုချင်တာကို ရအောင် ဘယ်လို လုပ်ရမလဲ ဆိုတာပဲ ခက်နေသည်။

လာရာသည် လိပ်ခဲ လမ်းထဲရှိ ပုံနှိပ် လုပ်ငန်း တစ်ခုသို့ ဝင်ပြီး ‘လိပ် စာ ကတ်ပြား ရွက်ရေ တစ်ရာလောက် ရိုက်ချင်လို့ပါရှင်’

‘ရပါတယ်၊ လိပ်စာကတ်ပေါ်မှာ ဘယ်လို ရေးချင်ပါသလဲ’

‘နာမည်က မစ္စ လာရာ ကင်မရွန်၊ အောက်ခြေမှာ အိမ်မြေ ဆောက်လုပ် ရေး လုပ်ငန်းရှင်လို့ ထည့်ပေးပါ’

‘ဟုတ်ကဲ့ မစ္စ ကင်မရွန်၊ နှစ်ရက် အတွင်း ပြီးအောင် ကျွန်တော် ရိုက် ပေးပါ့မယ်’

‘ဟင့်အင်း၊ ဒီနေ့ နေ့ခင်း လိုချင်တယ်’

နောက်တစ်ဆင့်မှာ ရှိကာဂို မြို့နှင့် အကျွမ်းတဝင် ဖြစ်အောင် လုပ်ရန် ဖြစ်သည်။

လာရာသည် မိရှိဂန် ရိပ်သာလမ်း၊ စတိတ် လမ်းနှင့် လာဆေးလ် လမ်းတို့ ပေါ် လျှောက်သွားသည်။ လိပ်ခဲရိုး ရိပ်သာ လမ်းမကြီး အတိုင်း အေးအေး ဆေးဆေး လျှောက်ပြီး တိရစ္ဆာန် ဥယျာဉ်၊ ဂေါက်ကွင်းနှင့် ပင်လယ် ရေအိုင် တို့ ပါရှိသည့် လင်ကွန်း အပန်းဖြေ ဥယျာဉ်ထဲမှ ဖြတ်သန်းသည်။

မာကင်ဒိုက်စ် ဈေးကြီးထဲ ဝင်ကြည့်ပြီး ကရောချို ဘုရင် တာနို ဆိုင်ထဲ ဝင်ကာ ရှိကာဂို မြို့နှင့် ပတ်သက်သည့် စာအုပ်များ ဝယ်ယူသည်။ ရှိကာဂို မြို့တွင် အခြေချသော ကျော်ကြားသည့် ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများ အကြောင်း သူမ ဖတ် ကြည့်သည်။

ကားလ် ဆင်းဘာ့ဂ်၊ ဖရန် လွိုက်ရိုက်၊ လူဝီ ဆူလီဗန်၊ ဆော်လ် ဘဲလို့ စသူတို့ ပါဝင်သည်။ ရှိကာဂိုမှ ရှေးဦး အခြေချ နေထိုင်ခဲ့သည့် မိသားစုများ

အကြောင်း သူမ ဖတ်ရသည်။ လိပ်ခဲရိုး ရိပ်သာ လမ်းမကြီးပေါ်ရှိ ၎င်းတို့ နေ အိမ်များနှင့် ဆင်ခြေပုံး ရပ်ကွက် လိပ်ခဲ ဖောရက်စ်ရှိ ၎င်းတို့၏ ကျယ်ဝန်းသော ခြံကြီးများ ရှေ့မှ သူမ ဖြတ်လျှောက်သွားသည်။

ရှိကာဂို တောင်ဘက်ခြမ်း ရပ်ကွက်သို့ သူမ သွားလည်ရာ ဆွီဒင်၊ ပိုလန်၊ အိုင်ယာလန်၊ လစ်သူယေးနီးယား နိုင်ငံသားများကို တွေ့ရသဖြင့် သူမ ဂလေ့စ်ဘေးကို ပြန်ရောက်သွားသလို အောက်မေ့ရသည်။

နောက်နေ့ မနက်တွင် လာရာသည် လာဆေးလ် လမ်းထဲရှိ ဘဏ်တိုက် တစ်ခုသို့ ဝင်သွားသည်။ ကောင်တာ နောက်၌ စာရေး တစ်ယောက်ထံ သူမ ချဉ်းကပ်ပြီး ‘ဒီဘဏ်ရဲ့ ဥက္ကဋ္ဌနှင့် ကျွန်မ တွေ့ချင်လိုပါ’

သူမက လိပ်စာ ကတ်ပြားကို စာရေးအား ထုတ်ပေးလိုက်သည်။

ငါးမိနစ် အကြာ၌ တွမ် ပီတာဆင်၏ ရုံးခန်းထဲသို့ သူမ ရောက်သွားသည်။ ၎င်းသည် မျက်နှာမှာ အနည်းငယ် အကြောဆွဲနေပြီး ပျော့တိပျော့ဖတ်အသက် လေးဆယ်ကျော် အရွယ် လူတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။

၎င်းက လာရာ၏ လိပ်စာကတ်လေးကို ကြည့်ပြီး ‘ကျွန်တော် ဘာလုပ်ပေးရမလဲ မစ္စ ကင်မရွန်’

‘ကျွန်မ ရှိကာဂိုမှာ ဟိုတယ် တစ်လုံး ဆောက်မလို့၊ အဲဒါ ငွေနည်းနည်း ချေးချင်ပါတယ်’

ပီတာဆင်က ဖော်ရွေစွာ ပြုံး၍ ‘ကျွန်တော်တို့ ဘဏ်ဖွင့်ထားတာ အဲဒီအတွက်ပါ။ ခင်ဗျား ဆောက်မယ့် ဟိုတယ်က ဘယ်လို ဟိုတယ်မျိုးလဲ’

‘ရပ်ကွက် ကောင်းကောင်း တစ်ခုမှာ လှပတဲ့ အကောင်းစား ဟိုတယ် တစ်လုံးပေါ့’

‘စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းသားပဲ’

‘ကျွန်မ လက်ထဲမှာ အရင်းအနှီး ဒေါ်လာ သုံးသန်းပဲ ရှိတယ်’

ပီတာဆင်က ပြုံး၍ ‘ကိစ္စ မရှိပါဘူး’

လာရာ ရင်ခုန်သွား၏။ ‘တကယ် ပြောတာလား’

‘လုပ်နည်းကိုင်နည်း သိရင် ဒေါ်လာ သုံးသန်း ဆိုတဲ့ ငွေဟာ အများကြီး သုံးလို့ ရပါတယ်။ ကျွန်တော် ချိန်းထားတာ ရှိလို့၊ ခင်ဗျား ကိစ္စ ဆွေးနွေးရအောင် ဒီနေ့ည ညစာ စားရင်း ပြန်ဆုံရင် ဖြစ်မလား’

ပီတာဆင်က လက်ပတ် နာရီကို ငုံ့ကြည့်ကာ ပြောလိုက်သည်။

‘ဖြစ်ပါတယ်ရှင်၊ အဲဒီ အစီအစဉ် ကောင်းသားပဲ’

‘ခင်ဗျား အခု ဘယ်မှာ နေသလဲ’

‘ပါးမား ဂေဟာမှာပါ’

‘ဒါဖြင့် ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် ညရုစ်နာရီ ဝင်ခေါ်မယ်’

လာရာက မတ်တတ် ထပြီး ‘ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင်၊ ရှင့်ကြောင့် ကျွန်မ အရမ်း စိတ်ချမ်းသာသွားပြီ၊ ဘွင်းဘွင်း ပြောရရင် အစက ကျွန်မ အတော်လေး စိတ်ဓာတ် ကျနေတာ’

‘မလိုပါဘူးဗျာ၊ ခင်ဗျား ကိစ္စအဝဝ ကျွန်တော် ဆက်လက် တာဝန်ယူပါ မယ်’

ညရုစ်နာရီတွင် ပီတာဆင်သည် လာရာအား ဟင်နရီချို စားသောက်ဆိုင်၌ ညစာ စားရန် လာခေါ်သွားသည်။

စားပွဲခုံ၌ ဝင်ထိုင်ကြပြီးနောက် ‘ကျွန်တော့်ဆီ ခင်ဗျား လာတွေ့တာ ကျွန်တော် ဝမ်းသာပါတယ်၊ ခင်ဗျားနှင့် ကျွန်တော် တစ်ဦးကို တစ်ဦး အပြန် အလှန် လုပ်ပေးနိုင်တာတွေ အများကြီး ရှိတယ်ဗျ’

‘ဟုတ်လား’

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ ဟောဒီ မြို့မှာ မိန်းမတွေ ပေါ့ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျား လောက် လှတဲ့ မိန်းမ မရှိဘူး၊ ခင်ဗျား ဇိမ်နန်း တစ်ခု ဖွင့်ပြီး အထက်တန်းလွှာ ဧည့်သည်တွေ အတွက်..’

‘ရှင်’

‘ကောင်မလေး ခြောက်ယောက်လောက် ခင်ဗျား ရအောင် ရှာပေးနိုင်ရင် ကျွန်တော်တို့..’

လာရာ စားပွဲမှ ထပြေးသွား၏။

နောက်နေ့တွင် ဘဏ်တိုက် သုံးခုသို့ သူမ ဝင်တွေ့သည်။ သူမ အကြံကို ပထမ ဘဏ်၏ မန်နေဂျာအား ရှင်းပြသော အခါ ၎င်းက ‘ခင်ဗျားကို ကျွန် တော် အကောင်းဆုံး အကြံပေးမယ်၊ ဟိုတယ် ဆောက်မယ့် ကိစ္စ မေ့ပစ်လိုက် ပါ၊ အိမ်မြေ ပွဲစား လုပ်ငန်းဟာ ယောက်ျားတွေရဲ့ အလုပ်ဗျ၊ မိန်းမတွေ ဝင်လို့ မရဘူး’

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ’

လာရာက ပြန်မေးသည်။

‘ဘာလို့လဲ ဆိုတော့ အိမ်ပွဲစားတွေ၊ ကန်ထရိုက်တွေက လူမိုက်တွေချည်းပဲ၊ ခင်ဗျားကို အစိမ်းလိုက် ဝါးစားပစ်ကြမှာ’

‘ဂလေ့စ်ဘေးမှာတုန်းက ကျွန်မကို ဘယ်သူမှ အစိမ်းလိုက် ဝါးစားလို့ မရခဲ့ဘူး’

မန်နေဂျာက ခါးကိုင်းပြီး ‘ခင်ဗျားကို လျှို့ဝှက်ချက်လေး တစ်ခု ပြောပြမယ်၊ ရှိကာဂိုဟာ ဂလေ့စ်ဘေး မဟုတ်ဘူး’

နောက် ဘဏ်မန်နေဂျာ တစ်ဦးက လာရာအား ဤသို့ ပြောသည်။

‘ခင်ဗျားကို ကျွန်တော်တို့ ကူညီဖို့ အသင့်ပါပဲ မစ္စ ကင်မရွန်၊ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျား စိတ်ကူးက မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ကျွန်တော် အကြံပေးချင်တာက ခင်ဗျားရဲ့ ငွေကို ကျွန်တော်တို့ လက်ထဲ အပ်ပြီး ရင်းနှီး မြှုပ်နှံလိုက်ရင်..’

၎င်း စကား မဆုံးမိ၌ပင် လာရာ ပြန်ထွက်ခဲ့သည်။

တတိယ ဘဏ်တိုက်တွင် သူမအား ဘဏ်ဥက္ကဋ္ဌ ဘော့ ဗင့်စ်၏ ရုံးခန်းထဲသို့ ပို့ပေးလိုက်ကြသည်။

ဘော့သည် ဘဏ်ဥက္ကဋ္ဌကြီး တစ်ဦး ပုံစံ ပေါက်နေသော ဥပဓိရုပ်ရည် ကောင်းကောင်းနှင့် ဆံပင် ဖြူဖြူ လူတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ ၎င်းနှင့် အတူ ရှိနေသော လူမှာ အသက် သုံးဆယ် ဝန်းကျင် အသား ဖြူရော်ရော်၊ ခပ်ပိန်ပိန်၊ တွန့်ကြေနေသည့် အဝတ်အစားနှင့် လူတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။

‘ဟောဒါက ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ဒုဥက္ကဋ္ဌ တစ်ဦး ဖြစ်တဲ့ ဟောင်းဝပ် ကယ်လာပါ’

‘မင်္ဂလာပါရှင်’

‘ကဲ၊ ခင်ဗျားကို ကျွန်တော်တို့ ဘာကူညီရမလဲ ပြော’

ဘော့ ဗင့်စ်က မေးလိုက်သည်။

‘ရှိကာဂိုမှာ ကျွန်မ ဟိုတယ် တစ်လုံး ဆောက်ချင်ပါတယ်၊ ငွေလိုနေလို့ ပါ’ လာရာက ပြောလိုက်သည်။

ဘော့ ဗင့်စ်က ပြုံး၍ ‘ခင်ဗျား နေရာမှန်ကို ရောက်လာတာပဲ၊ ခင်ဗျား ရွေးထားတဲ့ မြေကွက် ရှိလား’

‘ကျွန်မ လိုချင်တဲ့ နေရာကို ယေဘုယျ ပြောနိုင်ပါတယ်။ မိရီဂန် ရိပ်သာ
လမ်းနှင့် သိပ်မဝေးဘဲ လုပ် လမ်းနှင့် မလှမ်းမကမ်းမှာ’

‘သိပ်ကောင်းတဲ့ နေရာပေါ့’

လာရာက သူမ စိတ်ကူးထားသည့် ဟိုတယ် ပုံစံကို ရှင်းပြသည်။

‘စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းသားပဲ။ ခင်ဗျား လက်ထဲမှာ အရင်းအနှီး ဘယ်
လောက် ရှိသလဲ’

ဘော့ ဗင့်စ်က မေးလိုက်သည်။

‘ဒေါ်လာ သုံးသန်းပါ။ ထပ်ပြီး လိုအပ်တာကို ကျွန်မ ရှင့်ဆီက ချေးချင်
ပါတယ်’

ဘော့ ဗင့်စ်က တဒဂံ ဆိုင်းပြီး ‘ဟာ၊ အဲဒါတော့ ကျွန်တော်တို့ မတတ်
နိုင်ဘူး၊ ဝမ်းနည်းပါတယ်။ ခင်ဗျားက ပိုက်ဆံ နည်းနည်းနှင့် အလုပ် ကြီးကြီး
လုပ်ချင်တာကိုး၊ အဲဒါ ပြဿနာပဲ။ ခင်ဗျား ငွေကို ကျွန်တော်တို့ လက်ထဲ
အပ်ပြီး ရင်းနှီး မြှုပ်နှံခွင့် ပြုမယ် ဆိုရင်တော့..’

‘နေပါစေ၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်’

လာရာ ဒေါ်သူပုန်ထလျက် ဗင့်စ်၏ ရုံးခန်းထဲမှ ပြန်ထွက်သွားသည်။
ဂလေ့စ်ဘေး၌ ဒေါ်လာ သုံးသန်းသည် နည်းနည်းနော့နော့ မဟုတ်သော်
လည်း ရှိကာဂိုမှာတော့ အလကားလို ဖြစ်နေသည်။

လမ်းမပေါ်သို့ သူမ အရောက် တစ်စုံတစ်ယောက်က သူမအား အော်
ခေါ်လိုက်သည်။

‘မစ္စ ကင်မရွန်’

လာရာ လှည့်ကြည့်ရာ ဟောင်းဝပ် ကယ်လာ ဆိုသူအား တွေ့ရသည်။

‘ဟုတ်ကဲ့’

‘ခင်ဗျားနှင့် ကျွန်တော် စကား ပြောချင်တယ်။ ကော်ဖီလေး ဘာလေး
သွားသောက်ကြရအောင်လား’

လာရာ တစ်ကိုယ်လုံး တောင့်သွားသည်။ ရှိကာဂိုက လူတိုင်း တဏှာစူး
တွေချည်းပဲလား ဟု သူမ စိတ်ထဲ မေးခွန်း ထုတ်မိသည်။

‘လမ်းထောင့်မှာ ကဖီဆိုင် ကောင်းကောင်း ရှိတယ်’

လာရာက ပခုံး တွန့်ပြီး ‘ကောင်းပြီလေ’

ကဖီ ဆိုင်၌ ကော်ဖီ မှာပြီးသော အခါ ဟောင်းဝပ် ကယ်လာက
‘ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် အကြံ နည်းနည်း ပေးချင်ပါတယ်။ ခွင့်ပြုမှာလား’

လာရာက ၎င်းအား အကဲခတ်နေရင်း ‘ပေးပါ၊ ပေးပါ’

‘ပထမ အချက်က ခင်ဗျား လုပ်ပုံလုပ်နည်း လုံးဝ လွဲနေတယ်’

‘ဘာလဲ၊ ကျွန်မ စိတ်ကူး တကယ် မဖြစ်နိုင်ဘူးလို့ ရှင် ထင်နေသလား’

‘ဒီလိုလည်း မဟုတ်ဘူး၊ ခင်ဗျားရဲ့ ဟိုတယ်က သိပ်ကောင်းတဲ့ စိတ်ကူး

ပါ’

လာရာ အံ့အားသင့်သွား၏။ ‘ဒါဖြင့် ဘာကြောင့်’

‘ရှိကကို အတွက် အဲဒီ ဟိုတယ်မျိုး လိုအပ်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျား မဆောက်သင့်ဘူး ထင်တယ်ဗျ’

‘ဘယ်လို သဘောပါလိမ့်’

‘နေရာကောင်း တစ်ခုက ဟိုတယ် အဟောင်း တစ်လုံးကို ခင်ဗျား လိုက်ရှာပြီး ပုံစံ အသစ် ပြောင်းပေးရင် ပိုကောင်းမယ်၊ ဈေးချိုချိုနှင့် ဝယ်လို့ ရမယ့် ဟိုတယ် အစုတ်ပလုတ်တွေ အများကြီး ရှိပါတယ်၊ ခင်ဗျား ဒေါ်လာ သုံးသန်းနှင့် လက်ငင်း ငွေချေ ဝယ်ပြီး ပြုပြင် မွမ်းမံမှု စရိတ်ကို ဘဏ်တိုက် က ချေးလို့ ရတယ်’

လာရာက စဉ်းစားနေသည်။ ဟောင်းဝပ် ကယ်လာ ပြောတာ မှန်သည်။ သူ ပြောသည့် နည်းက ပိုကောင်းသည်။

‘နောက်တစ်ခု ကျန်သေးတယ်၊ ဗိသုကာနှင့် ကန်ထရိုက် ကောင်းကောင်း ခင်ဗျား မတင်ပြနိုင်ရင် ဘယ်ဘဏ်တိုက်ကမှ ခင်ဗျားကို ငွေ ထုတ်ချေးမှာ မဟုတ်ဘူး၊ သူတို့က ဟိုတယ် ဆောက်လုပ်ရေး၊ မွမ်းမံရေး အတွက် လိုအပ် တာ အားလုံး အပြည့်အစုံ သိချင် မြင်ချင်ကြတယ်’

လာရာက ဘတ်စ် စတီးလ်ကို ပြေးသတိရမိသည်။

‘ကျွန်မ သဘော ပေါက်ပါတယ်၊ ရှင့် အသိ မိတ်ဆွေတွေထဲမှာ ဗိသုကာ နှင့် ကန်ထရိုက် ကောင်းကောင်း ရှိသလား’

ကယ်လာက ပြုံး၍ ‘အတော် များများ ရှိပါတယ်’

‘အခုလို အကြံပေးတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ နေရာ ကောင်းကောင်း ကျွန်မ ရှာလို့ ရတဲ့ အခါ ရှင့်ဆီ ပြန်လာပြီး ဆွေးနွေးရင် ဖြစ်မလား’

‘အချိန်မရွေး လာခဲ့ပါ၊ ကံကောင်းပါစေဗျာ’

ကျွန်တော့် အိမ်မှာ ဆက် ဆွေးနွေးကြရအောင်လားဟု ကယ်လာ ပြော လိမ့်မည်ဟု လာရာ ထင်ထားသော်လည်း ၎င်းက ‘ကော်ဖီ ထပ်ယူဦးမလား မစွ ကင်မရွန်’ ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

လာရာသည် ရှိကာဂို မြို့၏ လမ်းများပေါ် လျှောက်သွားနေပြန်၏။ သို့သော် ယခု တစ်ကြိမ်တော့ သူမ ရှာဖွေသော အရာမှာ တစ်မျိုး ခြားနားနေပေသည်။ မိရှိဂန် ရိပ်သာလမ်းနှင့် တိုက်ကွက် အနည်းငယ် အကွာရှိ ဒီလာဝဲယား လမ်း ထဲ၌ ဒုတိယ ကမ္ဘာစစ် မတိုင်မီက ဆောက်ခဲ့သည့် ဟိုတယ် အဟောင်းကြီး တစ်လုံး ရှေ့မှ လာရာ ဖြတ်လျှောက်သွားမိသည်။ ၎င်း ဟိုတယ် ရှေ့တွင် ချိတ်ဆွဲထားသော ကွန်ဂရက်ရှင်နယ် ဟိုတယ် ဆိုင်းဘုတ်မှာ စာလုံး အချို့ ပျက်နေ၏။

ထိုဟိုတယ်ကြီးကို ကျော်လွန်သွားမည် အပြု သူမ ရပ်လိုက်သည်။

၎င်းဟိုတယ်ကို သူမ အနီးကပ် ကြည့်လိုက်သည်။

မျက်နှာစာရှိ အုတ်နံရံကြီးမှာ ညစ်ပတ်လွန်းသဖြင့် ၎င်း၏ နဂို မူလ ဆေးရောင်မှာ ဘာရောင်မှန်း မသိနိုင်တော့ချေ။ ဟိုတယ်မှာ အထပ် ရှစ်ထပ် ရှိသည်။ လာရာက ဟိုတယ် ဧည့်ခန်းဆောင် အတွင်းသို့ ဝင်သွားသည်။ ဟိုတယ် အတွင်းပိုင်းက အပြင်မှာထက် ပိုဆိုးနေသည်။ ဆွယ်တာ အစုတ်နှင့် ဂျင်းဘောင်းဘီ ဝတ်ထားသော စာရေး တစ်ယောက်သည် ယစ်ထုပ်ကြီး တစ် ယောက်အား ဟိုတယ် အပြင်သို့ တွန်းထုတ်လျက် ရှိသည်။ ဟိုတယ် ဧည့်ကြို ကောင်တာမှာလည်း လက်မှတ်ရုံကလေးနှင့် ပိုတူနေသည်။

ဧည့်ခန်းဆောင် အစွန်း တစ်ဖက်ရှိ လှေကားကြီး ထိပ်တွင် တစ်ချိန်က အစည်းအဝေးခန်းများ ဖြစ်ပြီး ယခု ရုံးခန်းများ အဖြစ် ငှားထားသည့် အခန်း များ ရှိသည်။

ဟိုတယ် ထပ်ခိုးဆောင်ပေါ်တွင် ခရီးသွား လုပ်ငန်း အေဂျင်စီ တစ်ခု၊ ပြဇာတ် လက်မှတ် အရောင်းဌာန တစ်ခုနှင့် အလုပ်သမား ခန့်ထားရေး အေဂျင်စီ တစ်ခုတို့ကို လာရာ တွေ့ရသည်။ ဟိုတယ် စာရေးက ၎င်း၏ စားပွဲသို့ ပြန်လာပြီး ‘အခန်း ငှားချင်လို့လား’

‘ဟင့်အင်း၊ ကျွန်မ သိချင်တာလေး တစ်ခု ရှိလို့’

ထိုအခိုက် မိတ်ကပ် ထူထူ လိမ်းထားပြီး တင်းကျပ်သော စကတ် ဝတ် ထားသည့် မိန်းကလေး တစ်ယောက်က ‘ကျွန်မ အခန်းသော့ ပေးစမ်းပါ မိုက် ရေ’ ဟု ဖြတ်ပြောလိုက်သည်။ သူမ ဘေး၌ အသက် ခပ်ကြီးကြီး ယောက်ျား တစ်ယောက် ပါလာသည်။

မိုက် ဆိုသူ စာရေးက သူမအား အခန်းသော့ ကမ်းပေးလိုက်သည်။
လာရာက ဓာတ်လှေကားဆီသို့ လျှောက်သွားသည့် ၎င်းတို့ နှစ်ယောက်အား
ငေးကြည့်နေသည်။

‘ကျွန်တော် ဘာကူညီရမလဲ ပြောပါ’

စာရေးက ပြောလိုက်သည်။

‘ဒီဟိုတယ်ကို ကျွန်မ စိတ်ဝင်စားလို့ပါ။ ဒီဟိုတယ်ကို မရောင်းဘူးလား’
လာရာက မေးလိုက်သည်။

‘လောကမှာ ဘယ်အရာမဆို ရောင်းဖို့ချည်းပဲ ထင်တယ်ဗျ။ ခင်ဗျား
အဖေက အိမ်ပွဲစားလား’

‘မဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်မက အိမ်မြေ ရောင်းဝယ် ဆောက်လုပ်ရေး လုပ်ငန်း
လုပ်ပါတယ်’

မိုက်က သူမအား တအံ့တဩ ကြည့်ပြီး ‘ဒါဖြင့် ခင်ဗျား ဒိုင်းမွန်း
ညီနောင်နှင့် သွားတွေ့ချေ။ သူတို့က ဟောဒီလို ဟိုတယ် အစုတ်ပလုတ်တွေ
အများကြီး ပိုင်တာ’

‘သူတို့ကို ကျွန်မ ဘယ်မှာ သွားရှာရမလဲ’

လာရာက မေးလိုက်သည်။

စာရေးလေးက စတိတ် လမ်းထဲမှ ဒိုင်းမွန်း ညီနောင်၏ အိမ်နံပါတ်ကို
ပေးလိုက်သည်။

‘ဒီဟိုတယ်ထဲ လျှောက်ကြည့်လို့ ရမလား ဟင်’

‘ရပါတယ်၊ တော်ကြာကျ ခင်ဗျားက ကျွန်တော့်ရဲ့ အလုပ်ရှင် ဖြစ်ချင်
ဖြစ်လာနိုင်တယ်နော်’ ဟု ၎င်းက ပခုံး တွန့်ကာ ပြုံးဖြူဖြူဖြင့် ပြောလိုက်၏။

တော်စမ်းပါ ဟု လာရာက စိတ်ထဲမှ ပြန်ပြောလိုက်သည်။

သူမသည် ဧည့်ခန်းဆောင် အတွင်း လျှောက်သွားပြီး အနီးကပ် စစ်ဆေး
သည်။ ဝင်ပေါက် ဘေးနှစ်ဖက်၌ ကျောက်တိုင်လုံးကြီးများ တန်းစီ၍ ရံထား
သည်။ လာရာက ညစ်ပတ် စုတ်ပြတ်နေသည့် ကြမ်းခင်း ကော်ဇောကြီး၏
ထောင့်စွန်းကို လှန်ကြည့်လိုက်သည်။ ကော်ဇော အောက်၌ အရောင်မွဲမွဲ ကျောက်
သား ကြမ်းပြင် ရှိ၏။ ထပ်ခိုးဆောင်ပေါ်သို့ သူမ တက်သွားသည်။ မုန်ညင်း
ရောင် နံရံကပ် ပန်းစက္ကူမှာ ကွာကျနေပြီ။ စက္ကူ နှုတ်ခမ်းစ တစ်စကို သူမ
ခွာကြည့်ရာ ကြမ်းပြင်ကဲ့သို့ ကျောက်သား နံရံမျိုးကို တွေ့ရသည်။ လာရာ
စိတ်ပိုတက်ကြွလာသည်။

လှေကား လက်ရန်းကို ဆေး အနက်ရောင် သုတ်ထားသည်။ မိမိအား စာရေးလေး လှမ်းကြည့်နေခြင်း ရှိ မရှိ လာရာက အကဲခတ်ပြီး ၎င်း အလစ် တွင် စတီဗင် ဟိုတယ်မှ အခန်း သော့ကို ထုတ်၍ လက်ရန်းပေါ်မှ ဆေးကို ခြစ်ကြည့်သည်။ သူမ မျှော်လင့်ထားသည့် အတိုင်း ဆေးသား အောက်၌ ခိုင်ခံ့ သည့် ကြေးဝါ လက်ရန်း ပေါ်လာသည်။

ဓာတ်လှေကားများဆီ သွားပြီး သုတ်ထားသည့် ဆေးများကို ခြစ်ကြည့် သော အခါ၌လည်း ကြေးဝါများကို သူမ ထပ်တွေ့ရသည်။

လာရာသည် မျက်နှာပိုး သတ်၍ စာရေးလေးထံ ပြန်သွားသည်။

‘အခန်း တစ်ခန်းလောက် ကျွန်မ ဝင်ကြည့်ချင်သေးတယ်’

မိုက်က ပခုံး တွန့်၍ သော့တစ်ချောင်း လှမ်းပေးသည်။

‘ကျွန်တော့် အိတ်ထဲက စိုက်ရတာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ ရော့ အခန်း နံပါတ် ၄၁၀ ကို ဝင်ကြည့်’

‘ကျေးဇူးပဲ’

လာရာသည် ဓာတ်လှေကားဖြင့် အပေါ် တက်သွားသည်။ ဓာတ်လှေကား မှာ ရှေးဟောင်း ပစ္စည်းကြီး ဖြစ်ပြီး အရှိန်က နှေးကွေးလှသည်။ သည်ဓာတ် လှေကားကို ငါ ပြန်ပြင်မယ်၊ အထဲမှာ နံရံဆေးရေး ပန်းချီကား တစ်ချပ် ထည့်မယ် ဟု လာရာ စိတ်ကူးယဉ်မိသည်။

သူမ စိတ်ဖြင့် ဟိုတယ်ကို အလှဆင်လျက် ရှိသည်။

အခန်း နံပါတ် ၄၁၀ မှာ စိတ်ပျက်စရာ ကောင်းလှ၏။ သို့သော် ဖြစ် နိုင်ဖွယ်ရာများကို သူမ ဒက်ခနဲ တွေ့ရသည်။ အခန်းမှာ အံ့ဩစရာ ကောင်း လောက်အောင် ကျယ်ဝန်းပြီး ရှေးဟောင်း ပစ္စည်းများနှင့် ဆွဲဆောင်မှု မရှိ သည့် ပရိဘောဂ ပစ္စည်းများ ထားရှိသည်။

လာရာ ရင်ခုန်နှုန်း မြန်လာသည်။ ကောင်းလိုက်တာ၊ ငါ လိုချင်တာနှင့် အံ့ကိုက်ပဲ ဟု သူမ မှတ်ချက် ချသည်။

သူမ အောက်ထပ် ပြန်ဆင်းသွားသည်။ လှေကားမှာ ဟောင်းနွမ်းပြီး ညှိစိုစို အနံ့ ထွက်နေသည်။ လှေကားပေါ် ခင်းထားသည့် ကော်ဇောများမှာ လည်း စုတ်ပြတ် နွမ်းဖတ်နေသည်။ သို့သော် အောက်ခြေ၌ ကြမ်းပြင် အတိုင်း ကျောက်သား ပကတိ ဖြစ်သည်။

လာရာက အခန်း သော့ကို စာရေးထံ ပြန်အပ်သည်။

‘ခင်ဗျား ကြည့်ချင်တာ ကြည့်ခဲ့ရပြီလား’

‘ဟုတ်ကဲ့ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်’
 လာရာက ပြန်ပြောသည်။
 စာရေးက သူမအား သွားဖြဲပြပြီး ‘ဒီဟိုတယ်ကို ခင်ဗျား တကယ်ပဲ
 ဝယ်တော့မလို့လား’
 ‘ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်မ ဒီဟိုတယ်ကို တကယ် ဝယ်မှာပါ’
 ‘တယ်ဟုတ်ပါလား’
 ထိုအခိုက် ဓာတ်လှေကား တံခါး ပွင့်ပြီး စောစောက ပြည့်တန်ဆာမလေး
 နှင့် သူမ ဧည့်သည်တို့ ထွက်လာကြသည်။ ၎င်းက မိုက်အား အခန်းသော့
 ပြန်အပ်ပြီး ငွေအနည်းငယ် ပေးသွားသည်။
 ‘ကျေးဇူးပဲ မိုက်ရေ’
 ‘ကောင်းပါပြီတဲ့ဗျာ’
 မိုက်က လှမ်းနှုတ်ဆက်ပြီး လာရာဘက် ပြန်လှည့်ကာ ‘ခင်ဗျား ဒီကို
 ပြန်လာဦးမှာလား’
 ‘အို လာမှာပေါ့ရှင်၊ လာမှာပေါ့’ ဟု လာရာက ပြန်ပြောလိုက်လေသည်။

လာရာ နောက်ဝင်မည့် နေရာမှာ မြို့တော် မှတ်တမ်းရုံး ဖြစ်သည်။
 သူမ စိတ်ဝင်စားသည့် အဆောက်အအုံများနှင့် ပတ်သက်သော မှတ်တမ်း
 များကို တောင်းခံ ကြည့်ရှုသည်။ ဆယ်ဒေါ်လာ ပေးလိုက်သော အခါ ကွန်ဂရက်
 ရှင်နယ် ဟိုတယ်ကြီးနှင့် ပတ်သက်သည့် ဖိုင်တွဲ တစ်တွဲကို သူမ ရရှိသည်။
 ၎င်းဟိုတယ်ကို လွန်ခဲ့သော ငါးနှစ်က ဒေါ်လာ ခြောက်သန်းဖြင့် ဒိုင်းမွန်း
 ညီနောင်အား ရောင်းချခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ဒိုင်းမွန်း ညီနောင်၏ ရုံးခန်းမှာ စတိတ် လမ်းထောင့် တိုက်ဟောင်းကြီး တစ်
 လုံးထဲ၌ တည်ရှိသည်။ ခပ်ကျပ်ကျပ် အနီရောင် စကတ် ဝတ်ထားသော အရှေ့
 တိုင်းသူ ဧည့်ကြို စာရေးမလေးက ရုံးခန်းထဲ ဝင်လာသော လာရာအား ခရီး
 ဦးကြို နှုတ်ဆက်သည်။
 ‘ဘာကူညီရမလဲရှင်’
 ‘မစ္စတာ ဒိုင်းမွန်းနှင့် တွေ့ချင်လို့ပါ’

‘ဘယ်တစ်ယောက်ကို ပြောတာလဲ’

‘ဘယ်တစ်ယောက် ဖြစ်ဖြစ်’

‘ဒါဖြင့် ဂျန် ဒိုင်မွန်းနှင့် ပေးတွေ့ပါ့မယ်’ ဧည့်ကြို စာရေးမက တယ်
လီဖုန်း ကောက်ဆက်လိုက်သည်။ ‘ဆရာ့ကို တွေ့ချင်တဲ့ အမျိုးသမီး ဧည့်သည်
တစ်ယောက် ရောက်နေတယ် ဂျန်’ သူမက တဒဂံ နားထောင်ပြီး လာရာအား
မော့ကြည့်ကာ ‘ဘာကိစ္စ တွေ့ချင်တာလဲ’

‘သူ့ရဲ့ ဟိုတယ် တစ်လုံးကို ဝယ်ချင်လို့ပါ’

စာရေးမက တယ်လီဖုန်းဖြင့် ပြန်ပြောသည်။

‘ဆရာ့ ဟိုတယ် တစ်လုံးကို သူ ဝယ်ချင်လို့တဲ့၊ ကောင်းပါပြီ’

သူမက တယ်လီဖုန်း ချပြီး ‘ကဲ အထဲကို ကြွပေတော့’

ဂျန် ဒိုင်မွန်းသည် သက်လတ်ပိုင်း အရွယ်၊ အမွှေးအမှင် ထူထူနှင့် လူထွားကြီး
တစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ သူ မျက်နှာမှာ တစ်ချိန်က ဘောလုံး ကစားခဲ့ဖူးသော
လူတစ်ယောက်ကဲ့သို့ အနည်းငယ် ခွက်နေသည်။ ၎င်းသည် ရုပ်အင်္ကျီ လက်တို
ဝတ်ထားပြီး ဆေးပြင်းလိပ်ကြီး တစ်လိပ်ကို ဖွာလျက် ရှိသည်။

ရုံးခန်းထဲသို့ လာရာ ဝင်လာလာချင်း သူက ဖျတ်ခနဲ မော့ကြည့်လိုက်
သည်။

‘ကျုပ်ရဲ့ ဟိုတယ် တစ်လုံးကို မင်း ဝယ်ချင်တယ်လို့ စာရေးမလေးက
ပြောတယ်၊ မင်း ကြည့်ရတာ မဲပေးဖို့တောင် အသက် မပြည့်သေးသလိုဘဲ’

ဂျန် ဒိုင်မွန်းက သူမအား ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး ကြည့်ပြီး ပြောလိုက်သည်။

‘အို ကျွန်မ မဲပေးလို့ ရပါပြီ၊ နောက်ပြီး ရှင့်ရဲ့ တိုက်တစ်လုံးကိုတောင်
ဝယ်နိုင်တဲ့ အသက်အရွယ်တောင် ရောက်နေပါပြီ’

‘ဟင် ဘယ်တိုက်လဲ’

‘ကွန်ဂရက်ရှင်နယ် ဟိုတယ်လေ’

‘ဪ’

‘အဲဒီ ဟိုတယ်ကို ရောင်းမှာလား ဟင်’

ဒိုင်းမွန်းက ခေါင်းခါပြီး ‘မပြောတတ်သေးဘူး၊ အဲဒီ ဟိုတယ်က ကျုပ်
တို့ အတွက် ငွေအများဆုံး ရှာပေးနေတာ၊ လက်လွှတ်လို့ မဖြစ်ဘူး ထင်တယ်’

‘ရှင် လက်လွှတ်ထားတာပဲ’

‘ဟေ’

‘ဟိုတယ် တစ်ခုလုံး ပျက်စီး ယိုယွင်းနေပြီ’

‘နို့ မင်းက ဘာလို့ အဲဒါကို လိုချင်တာတုံး’

‘ကျွန်မ ဝယ်ပြီး နည်းနည်းပါးပါး ပြန်ပြင်မှာပေါ့၊ ကျွန်မကို ရောင်းရင် ဟောင်းလောင်း ပေးရမှာနော်’

‘အဲဒါ ပြဿနာ မရှိဘူး၊ ဒီဟိုတယ်မှာ တည်းခိုသူတွေက ခုနစ်ရက် တစ်ကြိမ် အခန်းခ ရှင်းတာ’

‘ရှင့် ဟိုတယ်မှာ အခန်း ဘယ်နှခန်း ရှိလဲ’

‘၁၂၅ ခန်း၊ ဟိုတယ် အကျယ်အဝန်းက စုစုပေါင်း စတုရန် ပေတစ်သိန်း ရှိတယ်’

အခန်းတွေ သိပ်များလွန်းတယ်၊ သည်အခန်းတွေကို ပေါင်းစပ်ပြီး ဆွဲ အခန်းကျယ်ကြီးတွေ အဖြစ် ပြောင်းလိုက်မယ် ဆိုရင် အခန်းပေါင်း ခြောက် ဆယ် ခုနစ်ဆယ်လောက် ရမယ်၊ အဲဒါတော့ လုပ်လို့ ရမှာပဲ ဟု လာရာ စိတ် ဖြင့် တွက်ချက်လိုက်သည်။

ဈေးစကား ပြောရန် အချိန်တန်ပြီ။

‘တကယ်လို့ ကျွန်မ ရှင့် ဟိုတယ်ကို ဝယ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ဖြစ်ရင် ရှင် ဘယ်လောက် လိုချင်သလဲ’

ပျန် ဒိုင်မွန်းကလည်း ဤသို့ ပြန်ဖြေသည်။

‘တကယ်လို့ ကျုပ် ဟိုတယ်ကို ရောင်းဖို့ ဆုံးဖြတ်ရင် ဒေါ်လာ ဆယ် သန်း လိုချင်တယ်၊ ဒေါ်လာ ခြောက်သန်းကို စရန် အဖြစ် ပေးရမယ်’

လာရာက ခေါင်းခါပြီး ‘ကျွန်မ ပေးချင်တာက..’

‘ကျုပ် ခေါ်တဲ့ ဈေး ပေးနိုင်ရင် ပေး၊ ကျုပ်ကို ဈေးလာ မဆစ်နှင့်၊ ဒါပဲ’

လာရာသည် ဒိုင်မွန်း ရှေ့၌ ထိုင်ကာ ဟိုတယ် ပြုပြင် မွမ်းမံမှု စရိတ် ကို အကြမ်းဖျင်း တွက်ကြည့်လိုက်သည်။ စတုရန်းပေ ရှစ်ပေ အတွက် ပြင် ဆင်ခ ဒေါ်လာ ရှစ်ဆယ်နှုန်း ကျမည် ဆိုလျှင် စုစုပေါင်း ဒေါ်လာ ရှစ်သန်း ကုန်ကျမည်။ ပရိဘောဂ၊ မီး၊ ရေကိစ္စနှင့် အခြား ပစ္စည်း ကိရိယာဖိုးတွေ ထပ်ပေါင်းရဦးမည်။

လာရာ ဦးနှောက်က ကမန်းကတန်း တွက်ချက်နေသည်။ ဘဏ်မှ ငွေ ချေးလို့တော့ ရမှာ သေချာသည်။ ပြဿနာက သူမ လက်ထဲမှာ ငွေရင်း

ဒေါ်လာ ခြောက်သန်း ရှိဖို့ လိုသည်။ တကယ် ရှိတာက ဒေါ်လာ သုံးသန်း။
ဒိုင်းမွန်းက သူ့ ဟိုတယ်ကို မတန်တဆ ဈေးမြင့်ပြီး ခေါ်ထားသည်။ သူမ
ငှင်း ဟိုတယ်ကို သိပ်လိုချင်သည်။

သူမ တစ်သက်မှာ ဤဟိုတယ်ကို အလိုချင်ဆုံး ဖြစ်၏။

‘ရှင်နှင့် ကျွန်မ အပေးအယူ တစ်ခု လုပ်ရအောင်’

ပျန် ဒိုင်းမွန်းက နားထောင်နေသည်။

‘ဆိုစမ်းပါဦး’

‘ရှင် တောင်းတဲ့ဈေး ကျွန်မ ပေးပါ့မယ်’

ဒိုင်းမွန်း ပြုံးလိုက်၏။ ‘အင်း ဒီအထိတော့ မဆိုးဘူး’

‘ရှင်ကို စရန် အဖြစ် ဒေါ်လာ သုံးသန်း ပေးမယ်’

ဒိုင်းမွန်းက ခေါင်းခါပြီး ‘မရဘူး၊ ကျုပ် ငွေသား ဒေါ်လာ ခြောက်သန်း

ပဲ လိုချင်တယ်’

‘ကဲ ဒါဖြင့်လည်း ယူပေါ့’

‘ကျန်တဲ့ သုံးသန်း ဘယ်က ရမှာလဲ’

‘ရှင့်ဆီက’

‘ဘာ’

‘ဒီဟိုတယ်ကို ဒေါ်လာ သုံးသန်းနှင့် ရှင့်ဆီ ကျွန်မ အပေါင်ခံချင်တယ်’

‘ဪ၊ ကျုပ် ဟိုတယ်ကို ဝယ်ဖို့ မင်းက ကျုပ်ဆီက ငွေပြန်ချေးတာ

ကိုး’

ဂလေ့စ်ဘေးမှာတုန်းက ရှောင် မက်အယ်လစွတာ၏ မေးခွန်းနှင့် တစ်
ထပ်တည်းပင် ဖြစ်သည်။

‘ဒီလို ကြည့်လေ၊ ရှင့် ပိုက်ဆံ ရှင် ပြန်ချေးတာ မဟုတ်လား၊ ကျွန်မက
အဲဒီငွေ ပြန်မဆပ်နိုင်ရင် ဟိုတယ်ကို ရှင် အပိုင် ရမှာပဲ၊ ရှင့်ဘက်က လုံးဝ
အရှုံး မရှိပါဘူး’

ပျန် ဒိုင်းမွန်းက စေ့စေ့ တွေးပြီးနောက် ပြုံးလိုက်သည်။

‘မင်း ကျုပ်ရဲ့ ဟိုတယ်ကို ဝယ်လိုက်ပြီလို့သာ မှတ်ပေတော့ မိန်းကလေး’

ဘဏ်တိုက်ရှိ ဟောင်းဝပ် ကယ်လာ၏ ရုံးခန်းမှာ တံခါးပေါ် သူ့ နာမည် ရေး
ထားသည့် ကုဗပုံ အခန်းလေး တစ်ခန်းမျှသာ ဖြစ်သည်။ အခန်းထဲသို့ လာရာ

ဝင်သွားသော အခါ ဟောင်းဝပ် ကယ်လာသည် ယခင်ထက်ပင် ပို၍ တွန့်ကြေ နွမ်းနယ်ပုံ ပေါက်နေလေသည်။

‘ခင်ဗျား ပြန်လာတာ မြန်လှချည်လား’

‘ဟိုတယ် တစ်လုံး ရှာတွေ့ရင် ရှင်နှင့် ပြန်လာတွေ့ပါဆို၊ ကျွန်မ ဟို တယ် ရှာတွေ့ခဲ့ပြီ’

ကယ်လာက ကုလားထိုင်ကို ကျောမှီချပြီး ‘အဲဒီ ဟိုတယ် အကြောင်း ပြောပြစမ်းပါဦး’

‘ကွန်ဂရက်ရှင်နယ် ဆိုတဲ့ ဟိုတယ် အဟောင်းကြီး တစ်လုံးကို ကျွန်မ ရှာတွေ့ခဲ့တယ်၊ ဒီလာဝဲယား လမ်းထဲမှာ၊ မိရီဂန် ရိပ်သာ လမ်းနှင့် နည်းနည်းပဲ ဝေးတယ်၊ ဟိုတယ်က အိုမင်း ဟောင်းနွမ်းနေတယ်၊ ကျွန်မ အဲဒီ ဟိုတယ်ကို ဝယ်ပြီး ရှိကာဂို မြို့မှာ အကောင်းဆုံး ဟိုတယ် ဖြစ်အောင် ပြင်ချင်တယ်’

‘ဒီဟိုတယ် ဝယ်ဖို့ ပိုင်ရှင်နှင့် ဘယ်လို သဘော တူထားသလဲ ဆိုတာ ကျွန်တော့်ကို ရှင်းပြပါဦး’

လာရာက အသေးစိတ် ပြောပြလိုက်သည်။

ကယ်လာက ဆက်ထိုင်နေရင်း စဉ်းစားပြီးနောက် ‘ဘော့ ဗင့်စ်ကို တင် ပြရအောင်’

ဘော့ ဗင့်စ်က နားထောင်ရင်း မှတ်ချက်များ လိုက်ရေးသည်။

‘ဖြစ်တော့ ဖြစ်နိုင်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျား အရင်က ဟိုတယ် ဖွင့်စား ခဲ့ဖူးရဲ့လား မစ္စ ကင်မရွန်’

ငှင်းက လာရာအား လှမ်းကြည့်ပြီး မေးလိုက်သည်။

လာရာသည် ဂလေ့စ်ဘေး၌ ဘော်ဒါဆောင် ဖွင့်ခဲ့ပုံ၊ အိပ်ရာများ ခင်း ကျင်းခဲ့ပုံ၊ ကြမ်းတိုက်၊ အဝတ်လျှော်၊ ပန်းကန်ဆေး အလုပ်များ လုပ်ခဲ့ပုံ၊ လူမျိုး ၁၀၁ ပါးအား စိတ်ချမ်းသာအောင် ထားပြီး ငြိမ်းချမ်း သာယာမှု ရှိ အောင် အုပ်ချုပ်ခဲ့ပုံများကို ပြန်သတိရလာသည်။

‘ကျောက်မီးသွေး တွင်းတူးသမားတွေနှင့် သစ်ခုတ်သမားတွေချည်း တည်းတဲ့ ဘော်ဒါဆောင် တစ်ဆောင်ကို ကျွန်မ စီမံ ကွပ်ကဲခဲ့ဖူးပါတယ်၊ ဟိုတယ် ဖွင့်တာ ဘာခက်မှာလဲ’

‘သူ ဝယ်မယ့် ဟိုတယ် ကျွန်တော် လိုက်ကြည့်ချင်သေးတယ် ဘော့’ ဟု ဟောင်းဝပ် ကယ်လာက ပြောလိုက်သည်။

လာရာ၏ စိတ်တက်ကြွမှုကို မည်သို့မျှ ငြင်းဆန်၍ မရနိုင်ပါ။ ဟောင်းဝပ် ကယ်လာသည် စုတ်ချာချာ ဟိုတယ်ခန်းများ အတွင်း လာရာနှင့် အတူ ဝင် ကြည့်ရင်း သူမ၏ မျက်နှာကို အကဲခတ်နေရာ သူမ၏ စိတ်အား ထက်သန်မှု ကို သူမ မျက်လုံးများထဲ၌ တွေ့ရလေသည်။

‘ဟောဒီ နေရာမှာ ရေနွေးငွေ့ ချွေးထုတ်ခန်းနှင့် သားနား လှပတဲ့ ဆွဲ အခန်းကျယ်ကြီး အဖြစ် ပြုပြင်လိုက်မယ်၊ မီးလင်းဖိုကို ဒီမှာ ထားပြီး စန္ဒရား ကြီးကိုတော့ ဟောဟို ထောင့်မှာ ထားတာပေါ့’

လာရာက အခန်းထဲ၌ လူးလာခေါက်တုံ့ လျှောက်သွားရင်း စိတ်တက် ကြွစွာ ပြောနေသည်။

‘ပိုက်ဆံ တတ်နိုင်တဲ့ ခရီးသည်တွေ ရှိကာဂိုကို လာတဲ့ အခါ သူတို့တွေ အကောင်းဆုံး ဟိုတယ်တွေမှာပဲ တည်းကြတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒီ ဟိုတယ်ခန်း အားလုံး အတူတူပဲ၊ ဆွဲဆောင်မှု မရှိတဲ့ အေးစက်စက် အခန်းတွေသာ ဖြစ်တယ်၊ အခန်းခ နည်းနည်း ပိုများပေမဲ့ ဒီလို အခန်းမျိုးတွေ ကျွန်မတို့ ဟိုတယ်မှာ ရှိတယ် ဆိုရင် သူတို့ ဒီဟိုတယ်ကို ရွေးပြီး တည်းမှာ သေချာတယ်၊ ကျွန်မ ဟိုတယ်မှာ တည်းခိုသူ အဖို့ သူ့ အိမ်နှင့် ကွာခြားမှု မရှိသလို အရသာမျိုး ပေးမှာပါ’

‘ကျွန်တော်တော့ သိပ်ကြိုက်သွားပြီဗျာ’ ကယ်လာက ပြောသည်။

လာရာက ၎င်းအား လှည့်ကြည့်ပြီး ‘ရှင်တို့ ဘဏ်က ကျွန်မကို ငွေ ချေးမယ်လို့ ထင်သလား’

‘အခု သွားမေးကြည့်ကြတာပေါ့’

နာရီဝက် အကြာ၌ ဟောင်းဝပ် ကယ်လာသည် ဘော့ ဗင့်စ်နှင့် ဆွေးနွေးလျက် ရှိသည်။

‘ခင်ဗျား ဘယ်လို သဘော ရသလဲ’ ဗင့်စ်က မေးလိုက်သည်။

‘လာရာဟာ တစ်ခုခု အပိုင် ကြိုထားပုံ ရတယ်၊ ကုန်တိုက်နှင့် တွဲထား တဲ့ ဟိုတယ် တစ်လုံး အဖြစ် ပြုပြင် မွမ်းမံချင်တဲ့ သူ့ စိတ်ကူးကိုတော့ ကျွန်တော် ကြိုက်တယ်’

‘အင်း၊ ကျွန်တော်လည်း ကြိုက်တာပဲ၊ ပြဿနာ တစ်ခုက သူဟာ အသက် သိပ်ငယ်ပြီး အတွေ့အကြုံ သိပ်မရှိတဲ့ အချက်ပဲ၊ ဒီကိစ္စက လောင်းကစားသလို ဖြစ်မယ်’

ဘော့ ဗင့်စ်နှင့် ကယ်လာတို့ နှစ်ယောက်သား နောက်နာရီဝက်လုံးလုံး ကုန်ကျစရိတ်များ တွက်ချက်ပြီး ဝင်ငွေကို ခန့်မှန်း တွက်ချက်ကြသည်။

‘ကျွန်တော်ကတော့ လာရာ ကိစ္စကို ရှေ့ဆက် လုပ်စေချင်တယ်၊ ကျွန်တော်တို့ မရှုံးနိုင်ပါဘူး၊ အဆိုးဆုံး ဖြစ်လာခဲ့ရင်လည်း ခင်ဗျားနှင့် ကျွန်တော် အဲဒီ ဟိုတယ်ပေါ် တက်နေလို့ ရသားပဲ’ ဟု ကယ်လာက ပြုံးဖြူဖြူ ပြောလိုက်သည်။

ကယ်လာသည် စတီဗင် ဟိုတယ်ရှိ လာရာထံ တယ်လီဖုန်း ဆက်လိုက်သည်။

‘ဘဏ်တိုက်က ခင်ဗျားကို ငွေချေးဖို့ အတည်ပြုလိုက်ပြီ’

လာရာက အားရဝမ်းသာ ငယ်သံပါအောင် အော်လိုက်၏။

‘တကယ် ပြောတာလား၊ ဝမ်းသာစရာ ကောင်းလိုက်တာ၊ ရှင့်ကို ကျွန်မ ကျေးဇူး အရမ်းတင်တာပဲ သိလား’

‘ခင်ဗျားနှင့် ကျွန်တော် ပြောစရာလေးတွေ ရှိသေးတယ်ဗျ၊ ဒီနေ့ ညနေ ညစာ စားဖို့ ခင်ဗျား အားမလား’

‘အားပါတယ်’

‘ကောင်းပြီ၊ ည ၇:၃၀ နာရီကျရင် ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို ဝင်ခေါ်မယ်’

အင်ပီရီယယ် စံအိမ် စားသောက်ဆိုင်ကြီး၌ သူတို့ ညစာ စားကြသည်။ လာရာသည် ဝမ်းသာလုံး ဆို့နေသဖြင့် ညစာ သိပ်မစားနိုင်ချေ။

‘ကျွန်မ ဘယ်လောက် ပျော်နေသလဲ ရှင့်ကို ပြောမပြတ်တော့ဘူး၊ ကျွန်မရဲ့ ဟိုတယ်ကို ရှိကားရုံ မြို့မှာ အလှပဆုံး ဖြစ်စေချင်တယ်’

‘လွယ်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ လုပ်စရာတွေ အများကြီးပဲ၊ ခင်ဗျား တော်တော် ကြိုးစားရမှာနော်၊ ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် ဘွင်းဘွင်း ပြောပါရစေလား မစ္စကင်မရွန်’

ကယ်လာသည် အနည်းငယ် တုံ့ဆိုင်းစွာ ပြောလိုက်သည်။

‘ကျွန်မကို လာရာလို့ပဲ ခေါ်စမ်းပါ’

‘ကောင်းပါပြီ လာရာ၊ ခင်ဗျားက ရွက်ပုန်းသီး ဖြစ်နိုင်တယ်၊ ခင်ဗျားမှာ အရင်က ဟိုတယ် လုပ်ငန်း အတွေ့အကြုံမှ မရှိဘဲ’

‘ဂလေ့စ်ဘေးမှာတုန်းက..’

‘ဒီမြို့ဟာ ဂလေ့စ်ဘေး မဟုတ်ဘူးလေ၊ တခြားစီပဲ’

‘ဒါဖြင့် ရှင်တို့ ဘဏ်က ကျွန်မကို ဘာလို့ ငွေချေးလဲ’

‘ကျွန်တော့်ကို အထင်မလွဲပါနှင့်၊ ကျွန်တော်တို့ ဘဏ်ဟာ အလှူဒါန ပြုတဲ့ အဖွဲ့အစည်း မဟုတ်ဘူး၊ ဘဏ်အဖို့ အဆိုးဆုံး အခြေအနေက အရင်း မကျေမှာပဲ စိုးရတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျား အပေါ် ကျွန်တော် ခံစားချက် တစ်ခု ရှိတယ်၊ ခင်ဗျား လုပ်ရင် ဖြစ်မယ်လို့ ကျွန်တော် ယုံကြည်တယ်၊ နောက်တစ် ချက်က ခင်ဗျား တက်လမ်း ရှိတယ်၊ ခင်ဗျား ဒီဟိုတယ် လုပ်ပြီးရင် ဒီအတိုင်း ငုတ်တုတ် ထိုင်နေဖို့ မရည်ရွယ်ထားဘူး မဟုတ်လား’

‘မှန်ပါတယ်’

‘ကျွန်တော်လည်း ဒီအတိုင်းပဲ တွက်မိတယ်၊ ကျွန်တော် ပြောချင်တာက ကျွန်တော်တို့ ငွေချေးတဲ့ အခါ စီမံကိန်း တစ်ခုမှာ ကျွန်တော်တို့ ကိုယ်တိုင် ဝင်စွက်ဖက်လေ့ မရှိဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျား ကိစ္စမှာတော့ ကျွန်တော့် အနေနှင့် ခင်ဗျား လိုအပ်သမျှ အကူအညီတွေကို ပေးချင်ပါတယ်’

ဟောင်းဝပ် ကယ်လာသည် လာရာ အလုပ်တွင် ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ ပါဝင် ပတ်သက်ဖို့ အမှန်တကယ် ရည်ရွယ်ထားပေသည်။ လာရာကို မြင်မြင် ချင်း သူ စိတ်ဝင်စားခဲ့သည်။ သူမ၏ စိတ်ထက်သန်မှုနှင့် စိတ်ပြတ်သားမှု တို့က သူ့အား ဖမ်းစားခဲ့သည်။

သူမသည် ချောမော လှပသော ကလေး တစ်ပိုင်း လူကြီး တစ်ပိုင်း အမျိုးသမီး တစ်ဦး ဖြစ်သည်။ မိမိကို သူမ အထင်ကြီးအောင် ကယ်လာ လုပ် ပြုချင်သည်။

‘ဖြစ်နိုင်ရင် ငါဟာ ကျော်ကြားသူ တစ်ဦး ဖြစ်ဖို့ ဘယ်လောက် နီးစပ် ခဲ့သလဲ ဆိုတာ သူ့ကို တစ်နေ့နေ့မှာ ပြန်ပြောရသေးတာပေါ့ ဟု ကယ်လာ တွေးမိသည်။’

အခန်း ၈

ဟောင်းဝပ် ကယ်လာသည် ပြိုင်ဘက် ဖြစ်သူ ကမ္ဘာကျော် ဘေ့စ်ဘောသမား မစ်ကီ မင်တဲလ်နှင့် ဘေ့စ်ဘော နောက်ဆုံး ဗိုလ်လုပွဲကြီး၌ ယှဉ်ပြိုင် ကစား လျက် ရှိသည်။

ကယ်လာ ပါဝင်သည့် ရှိကာဂို ကပ်ဘစ် ဘေ့စ်ဘော အသင်း နိုင်သွား ရာ အားကစားကွင်း အတွင်းရှိ ပွဲကြည့် ပရိသတ်များ၏ လက်ခုပ် ဩဘာသံ များမှာ ဘဝဂံညံ့သွားသည်။ သူ့ အသင်းသားများက ကွင်းကို ဖြတ်၍ ပြေး လာကာ သူ့ကို ပခုံးပေါ် ထမ်းတင်လိုက်ကြပြီး...။

‘ဟောင်းဝပ်၊ မင်း ဘာလုပ်နေတာလဲ’
‘အိမ်စာ လုပ်နေတာပါ မာမီ’

အသက် ၁၅ နှစ်သားလေး ဟောင်းဝပ် ကယ်လာသည် လိပ်ပြာ မလုံစွာ ဖြင့် ရုပ်မြင်သံကြားစက်ကို ခလုတ် ပိတ်ရင်း သူ့အမေအား အဖြေ ပေးလိုက် သည်။

ကိစ္စ မရှိပါဘူး၊ ဘေ့စ်ဘောပွဲကလည်း ပြီးခါနီးနေပြီပဲ။

ဟောင်းဝပ်၏ ဘဝ၊ ဟောင်းဝပ်၏ ဆန္ဒ ရမ္မက်မှာ ဘေ့စ်ဘော ဖြစ်သည်။ တစ်နေ့သော အခါ နာမည်ကြီး ကြေးစား အသင်းများတွင် သူ ဝင်ကစားရမည် ဟု ကိုယ့်ဘာသာ သိနေသည်။ သူ့ အသက် ခြောက်နှစ်သား အရွယ်၌ သူ့ထက် အသက် နှစ်ဆ ကြီးသော ကောင်လေးများနှင့် ဘေ့စ်ဘော ကစားခဲ့သည်။ သူ ၁၂ နှစ်သား အရွယ် ရောက်သော် အမေရိကန် လီဂျင်း အသင်း အတွက် ဘောလုံးပစ်သမား အဖြစ် ဝင်ပါခဲ့ရသည်။

ဟောင်းဝပ် ၁၅ နှစ်သား အရွယ်တွင် ရှိကာဂို ကပ်ဘစ် အသင်းမှ ဘောလုံးသမား လူသစ်များ ရှာဖွေသူ တစ်ဦးအား တစ်စုံတစ်ယောက်က သူ့ သတင်းကို ဖောက်သည်ချခဲ့သည်။

‘သူလို ချာတိတ်မျိုး ကျွန်တော် မတွေ့ဖူးသေးဘူး၊ သူ ဘောလုံး ပစ်ပုံ
က သူများထက် ပိုထူးခြားသဗျ။ သိပ်လက်တည့်တာ’

လူသစ် ရှာဖွေသူက ထိုစကားကို သိပ်မယုံချေ။

‘ကောင်းပြီ၊ ဒီချာတိတ်ကို ကျုပ် ကြည့်ချင်သေးတယ်’ ဟု ၎င်းက
ပြောလိုက်သည်။

ဟောင်းဝပ် ကယ်လာ ကစားသည့် အမေဂိုကန် လီဂျင်း အသင်း၏ ပွဲ
တစ်ပွဲကို ထိုပုဂ္ဂိုလ် သွားကြည့်ပြီး ချက်ချင်းပင် ကယ်လာကို သဘောကျသွား
သည်။ ပွဲပြီးသော အခါ ၎င်းက ဟောင်းဝပ် ကယ်လာထံ ချဉ်းကပ်ပြီး ‘မင်း
ဘဝမှာ ဘာဖြစ်ချင်သလဲ ချာတိတ်’ ဟု မေးလိုက်သည်။

‘ဘေ့စ်ဘော ကစားချင်ပါတယ်’

ကယ်လာက မဆိုင်းမတွ ဖြေသည်။

‘အဲဒီ စကား ကြားရတာ ငါ ဝမ်းသာတယ်၊ တို့ရဲ့ လူငယ် အသင်းမှာ
မင်း ကစားဖို့ စာချုပ်လိုက်မယ်’

ဟောင်းဝပ်သည် ရင်ခုန်စရာ ကောင်းလှသည့် သတင်းကို သူ့ မိဘများ
အား ချက်ချင်း ပြေးပြောချင်စိတ် ပေါက်သွား၏။

ကယ်လာ မိသားစုသည် စည်းလုံး ညီညွတ်သည့် ကက်သလစ် ဘာသာ
ဝင်များ ဖြစ်ကြသည်။ ၎င်းတို့သည် တနင်္ဂနွေနေ့တိုင်း ဝတ်ပြု ဆုတောင်းပွဲ
တက်ကြပြီး ၎င်းတို့၏ ကလေးကိုလည်း ဘုရားရှိခိုးကျောင်း မှန်မှန် တက်ခိုင်း
ကြသည်။

ဟောင်းဝပ်၏ ဖခင် ဟောင်းဝပ် ကယ်လာ (စီနီယာ) သည် လက်နှိပ်စက်
အရောင်းသမား တစ်ဦး ဖြစ်သည့် အလျောက် ခရီး သွားရသည်က များသည်။
သို့သော် သူ အိမ်မှာ ရှိနေသည့် အခါ သားလေး အတွက် တတ်နိုင်သမျှ
အချိန် ဖြန့်တတ်သည်။ ဟောင်းဝပ်သည် သူ့ မိဘ နှစ်ပါးကို သိပ်ချစ်၏။ သူ့
မိခင်က သားဖြစ်သူ ကစားသည့် ဘေ့စ်ဘော ပွဲတိုင်း မလွတ်တမ်း သွားရောက်
အားပေး ကြည့်ရှုလေ့ ရှိ၏။

ဟောင်းဝပ်သည် ခြောက်နှစ်သား အရွယ်တွင် ပထမဆုံး ဘေ့စ်ဘော
လက်အိတ်နှင့် ဘေ့စ်ဘော ဝတ်စုံတို့ကို ရရှိခဲ့သည်။ ၎င်းသည် ဘေ့စ်ဘော
အရူးကလေး တစ်ယောက် ဖြစ်ပေသည်။

သူ မမွေးခင်က ဘေ့စ်ဘော ပွဲများနှင့် ပတ်သက်သည့် အရုံး အနိုင်
စာရင်းအင်းများ၊ မှတ်တမ်းများကို စွယ်စုံကျမ်းသဖွယ် မှတ်သားထားနိုင်စွမ်း

ရှိသည်။ မည်သည့် ဘေ့စ်ဘော အသင်းမှ ဘောလုံးပစ်သမား လူသစ်များ၏ အမည်ကိုမဆို သူ ဒက်ခနဲ ပြောပြနိုင်သဖြင့် ကျောင်းနေဖက် သူငယ်ချင်း များနှင့် အလောင်းအစား လုပ်တိုင်း သူ အနိုင် ရစမြဲ ဖြစ်သည်။

ဟောင်းဝပ် ကယ်လာ၏ အရည်အချင်းနှင့် ပတ်သက်၍ သတင်း ပြန့်သွားသော အခါ ကြေးစား အသင်းမှ လူသစ် ရှာဖွေရေး ကင်းထောက်များသည် ရှိကာကို ကပ်ဘစ် အသင်း၏ သက်ငယ်တန်း အသင်း၌ ကစားနေသည့် ဘေ့စ်ဘော သမား လူတော်ကလေးကို လာအကဲခတ်ကြသည်။ သူတို့ အားလုံး မှင်တက် မိသွားကြ၏။

ဟောင်းဝပ် ၁၇ နှစ်သား အရွယ်တွင် စိန်လူးဝစ္စမြို့ ကာဒင်နယ် အသင်း၊ ဘယ်လ်တီမိုးမြို့ အိုရီယို အသင်း၊ နယူးယောက်မြို့ ယန်ကီး အသင်းတို့မှ ကင်းထောက်များက သူ့အား ချဉ်းကပ်ခဲ့ကြသည်။

ဟောင်းဝပ်၏ ဖခင်ကြီးမှာ သားဖြစ်သူ အတွက် ဂုဏ်ယူမဆုံး ဖြစ်နေ သည်။

‘ဟောင်းဝပ်က ဖအေ ခြေရာ နင်းတဲ့ ကောင်ဗျ၊ ကျုပ် ငယ်ငယ်တုန်း ကလည်း ဘေ့စ်ဘော ကစားခဲ့ဖူးတယ်လေ’ ဟု ၎င်းက ကြွားလုံး ထုတ်တတ် သည်။

တစ်ခုသော နွေရာသီ ကျောင်းပိတ်ရက်၌ အထက်တန်း ကျောင်းသား တစ်ဦး ဖြစ်သော ဟောင်းဝပ်သည် အမေရိကန် လီဂျင်း အသင်းအား ရန်ပုံငွေ ထောက်ပံ့ထားသော ပုဂ္ဂိုလ် တစ်ဦး ပိုင်ဆိုင်သည့် ဘဏ်တိုက်၌ အငယ်တန်း စာရေး ဝင်လုပ်ခဲ့သည်။

ထိုအချိန်၌ ဘက်တီ ကွင်လန် ဆိုသူ ချစ်စရာ ကောင်းသော ကျောင်း နေဖက် ကောင်မလေး တစ်ယောက်နှင့် ဟောင်းဝပ် တွဲလျက် ရှိ၏။ သူတို့ ဘွဲ့ရပြီးလျှင် လက်ထပ်ကြမည်ဟု ဆုံးဖြတ်ထား၏။ ဟောင်းဝပ်က ဘေ့စ်ဘော အကြောင်း မနားတမ်း ပြောတတ်သည်။ ၎င်းကို ချစ်လွန်းသောကြောင့် သူမ ကလည်း မညည်းမညူ နားထောင်လေ့ ရှိသည်။ ဟောင်းဝပ်သည် သူ့ အကြိုက် ဆုံး ဘေ့စ်ဘောသမားများနှင့် ပတ်သက်သည့် ပုံတိုပတ်စလေးများကို အရသာ ခံ ပြောပြတတ်သည်။ အသစ်အဆန်း တစ်ခု ကြားရတိုင်း ဘက်တီကို သူ ချက်ချင်း ဖောက်သည်ချလေ့ ရှိ၏။

ဟောင်းဝပ် ကယ်လာ ဆိုသော ကောင်လေးသည် မကြာမီ၌ ကမ္ဘာကျော် ဘေ့စ်ဘောသမားကြီးများ အုပ်စုတွင် ပါဝင်လာတော့မည် ဖြစ်ကြောင်း ကိုယ့် ဘာသာ သိနေသည်။ သို့သော် နတ်ဘုရားများက သူ့အတွက် အခြား အစီအစဉ် များ ရေးဆွဲထားလေသည်။

တစ်နေ့၌ ဟောင်းဝပ်သည် သူ့ အချစ်ဆုံး သူငယ်ချင်းလည်း ဖြစ်၊ သူတို့ အသင်းမှ ကစားဖော် တစ်ဦးလည်း ဖြစ်သည့် ဂျက်ဆီနှင့် အတူ အိမ်ပြန်လာ သည်။ သူ့အတွက် စာနှစ်စောင် ရောက်နေ၏။

စာတစ်စောင်မှာ ပရင့်စ်တန် တက္ကသိုလ်က ဘေ့စ်ဘောသမား အဖြစ် ပညာသင်ဆု ကမ်းလှမ်းခြင်း ဖြစ်ပြီး နောက်တစ်စောင်ကတော့ ဟားဗတ်ဒ် တက္ကသိုလ်က ဘေ့စ်ဘောသမား အဖြစ် ပညာသင်ဆု ကမ်းလှမ်းခြင်း ဖြစ်သည်။

‘သိပ်မိုက်တယ်ဟေ့၊ မင်း အတွက် ငါ ဂုဏ်ယူပါတယ်ကွာ’
ဂျက်ဆီက ဝမ်းသာအားရ ပြောလိုက်သည်။ ဂျက်ဆီသည် ဟောင်းဝပ် အား လေးစား ကြည်ညိုသူ ဖြစ်၏။

‘မင်း ဘယ်တက္ကသိုလ် တက်မှာလဲ’
ဟောင်းဝပ်၏ ဖခင်ကြီးက မေးသည်။

‘ကျွန်တော် ဘာလို့ ကောလိပ် တက်ရမှာလဲ၊ ကြေးစား အသင်းကြီး တစ်သင်းမှာ ကျွန်တော် ဝင်ကစားလို့ ရနေပြီပဲ’
ဟောင်းဝပ်က ပြောသည်။

သူ့ အမေက ခပ်ပြတ်ပြတ် ပြော၏။
‘အဲဒီ အတွက် အချိန်တွေ အများကြီး ရှိပါသေးတယ် သားရယ်၊ ပထမ ဆုံး မင်း ပညာ စုံအောင် သင်ပါဦး၊ မင်း ဘေ့စ်ဘော မကစားချင်တော့တဲ့ အခါ မင်း ကြိုက်တာ လုပ်လို့ ရပါတယ်’

‘ကောင်းပါပြီ၊ ကျွန်တော် ဟားဗတ်ဒ် သွားတက်မယ်၊ ဘက်တီက ဝယ် လက်စလီ ကောလိပ် တက်လိမ့်မယ်၊ ဒီတော့ သူနှင့် ကျွန်တော် မဝေးနိုင်တော့ ဘူးပေါ့’

ဟောင်းဝပ်က ၎င်း၏ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ပြောပြသော အခါ ဘက်တီ ကွင်လန် ဝမ်းသာသွားသည်။

‘ကျွန်မတို့ စနေ တနင်္ဂနွေနေ့တိုင်း တွေ့လို့ ရတာပေါ့နော်’